Eugen Baciu
MISTERIOASA VIAȚĂ A DOMNULUI MARLOW
Editura Favorit

Eugen Baciu
MISTERIOASA VIAŢĂ A DOMNULUI MARLOW

Eugen Baciu (n. 14 septembrie 1962, comuna Podul Ursului, judeţul Prahova). La 5 ani, se mută cu părinţii lui în oraşul Slănic Prahova, unde va absolvi Şcoala Generală de băieţi, continuându-şi studiile apoi la Liceul de Petrol „Teleajen” din Ploieşti. Odată cu încheierea stagiului militar (1984), îşi începe activitatea profesională la mina de sare din Slănic Prahova, încadrat pe funcţia de conducător utilaje grele. După trei ani, se transferă cu serviciul la Exploatarea Minieră Aninoasa, din Valea Jiului, unde ocupă postul de dizelist subteran. După Revoluţia din decembrie 1989, lucrează tot aici, ca lăcătuş mecanic, şef de schimb subteran, la benzile transportoare de cărbune. După disponibilizările masive din toamna anului 1997, revine în oraşul Slănic Prahova, unde rămâne până la începutul anului 2000 (aprilie), când se hotărăşte să înceapă o viaţă nouă în Bucureşti. Aici, în cele din urmă, se angajează ca administrator al unei proprietăţi private, unde lucrează şi în prezent. După câţiva ani de acomodare cu viaţa socială din Capitală, întâlnind un scriitor căruia îi dactilografiază lucrările, se trezeşte în el dorinţa de a-şi scrie viaţa, astfel apărând romanul autobiografic *Aşa a fost să fie* (2013, Editura RBA MEDIA, Bucureşti). Vor urma, în ordine, *Eterna Moştenire* (versuri, Editura RBA MEDIA,

Bucureşti), romanele Emanuel şi Casandra (2015, Editura RBA MEDIA, Bucureşti) şi *împotriva Destinului* (2016, Editura Genius). Între timp, colaborează la antologiile literare *Nemuritorii cuvintelor* şi *Iubirea dincolo de vis*, tipărite sub egida Revistei Internaţionale de Cultură „Popasuri Culturale Româneşti”, în 2016, la îndemnul „Bibliotecii Cronopedia” (Club de scriere literar-artistic), participă cu un grupaj de poezii la o nouă antologie din ciclul „Metamorfozele naturii – simfonii albastre”, intitulată *Poezie şi suflet*.

Eugen Baciu
MISTERIOASA VIAŢĂ A DOMNULUI MARLOW

roman

Editura Favorit
Bucureşti, 2017

Copertă, redactare & layout: Dana-Irina Stănculea
Consilier editorial: Dan Gâju
Editura Favorite2017 Nihil sine libris!

Responsabilitatea asupra conţinutului aparţine autorului.

Orice asemănare cu persoanele aflate în viaţă este întâmplătoare

e-mail: editura. favorit@yahoo.com

Descrierea CIR a Bibliotecii Naţionale a României
BACIU, EUGEN

Misterioasa viaţă a domnului Marlow / Eugen Baciu.
— Bucureşti: Favorit, 2017
ISBN 978 – 606 – 8804 – 14 – 9
821.135.1
Capitolul I
<Fi) gă
Marlow Stone era acum un flăcău de 19 ani.

Avea o înfăţişare cam ciudată faţă de ceilalţi membri ai familiei lui. Faţa părea pictată cu pistrui din abundenţă, încât doar în jurul ochilor mari de culoarea tăciunelui se distingea o piele albă fără niciun fel de cusur. Sub nasul mare, acvilin, parcă desenată de un caricaturist, se etala o gură mică, cu buze ţuguiate şi subţiri. Urechile, gâtul şi, de altfel, tot corpul îi erau aşa de albe, de ziceai că sunt date cu var. Părul îi era des şi aspru, de culoare roşiatică. De aceeaşi nuanţă îi erau şi sprâncenele stufoase, care se deschideau ca nişte acolade deasupra ochilor, ale căror pleoape erau ornate cu o pereche de gene lungi şi dese, două cortine de culoare roşu-maronie.

Era un individ ciudat şi nu prea agreat de ai săi. Se născuse într-o familie bogată din nord-vestul Angliei, în provincia Watford. Fusese al doilea născut, deoarece cu zece ani mai înainte sosise pe lume sora lui, Lynda.

Pe tatăl lui, Paul Stone, nu-l cunoscuse, căci acesta murise la doar un an de la naşterea lui.

Fusese o mare tragedie atunci când trupul neînsufleţit al părintelui său a fost ridicat de la marginea unei păduri, unde fusese ucis de tâlhari, şi adus acasă de câţiva săteni. O durere nesfârşită s-a abătut atunci asupra întregii familii.

El a aflat mai târziu de pe la oamenii din sat că tatăl său fusese un om deosebit de bun. Însă ce păcat că Paul nu prea fusese fericit alături de soţia lui, preocupată mai mult de treburile vrăjitoreşti. Se zvonise că îl vrăjise chiar şi pe

el pentru a-l putea lua de bărbat, deoarece era bogat. Nu prea ştiau localnicii de unde apăruse ea aşa dintr-odată prin satul lor. Unii, mai bătrâni, povesteau că toată agoniseala ei se afla într-o căruţă cu coviltir cu care venise acolo, trasă de un telegar bătrân, care, istovit de atâta umblat, dar şi de vârstă, se prăpădise căzând mort la marginea drumului. Femeia, chipurile, plângea deasupra leşului chiar în momentul în care domnul Paul Stone trecea pe acolo călare pe roibul său. Acesta se opri şi descalecă în dreptul ei. Apoi nu se ştie ce au discutat sau cum a intrat aşa deodată pe sub pielea bietului răposat, că în scurt timp ea deveni mare doamnă. De pe atunci se zvonea că la mijloc nu este lucru curat.

Însă Marlow avea cunoştinţă despre aceste ciudăţenii, fiindcă adeseori observa că, într-o cameră a casei, unde el nu avea acces niciodată, se petreceau lucruri înfricoşătoare. În acea încăpere intrau doar mama şi sora lui.

Se mulţumea în sinea lui că măcar i se dădea de mâncare, chiar dacă nu se îngrijeau de el aşa cum s-ar fi cuvenit şi nu era prea iubit de acestea.

Sofia, mama lui, era o femeie atrăgătoare, însă uneori cu o înfăţişare izbitor de asemănătoare cu a unei vrăjitoare. Pe faţa ei cafenie se desenau adeseori trăsături ciudate iar ochii ei de culoarea smaraldului scânteiau ca două minuscule flăcărui incandescente, aruncând asupra lui o privire rece ca gheaţa. Buzele cărnoase şi le contura cu un creion mov-albăstrui, care se combina perfect cu nuanţa părului inelat, ce-i cădea peste umerii înguşti, acoperindu-i până la brâu trupul firav. Îşi petrecea tot timpul alături de fiica ei, pe care o iubea şi o învăţa din tainele ascunse ale vrăjitoriei.

De multe ori, în serile cu lună plină, el observa cum pe la casa lor se perindau fel şi fel de oameni, conduşi de mama şi de sora lui în acea sală, unde lui îi era interzis să

intre.

Îşi amintea cu precizie o noapte senină de mai. Luna se ridicase pe bolta înstelată ca o imensă roată argintată, înconjurată de un halou sângeriu.

Mai multe căleşti poposiseră atunci în curtea casei. Din acestea coborâseră câteva femei, având înfăşurate în jurul capului voaluri negre de mătase şi purtând rochii de catifea roşie sau albastră, brodate la poale în fir de aur. Unele erau însoţite de bărbaţi burtoşi, îmbrăcaţi elegant, având capetele acoperite cu jobenuri înalte, iar în mână ţinând fiecare câte un baston cu mâner de aur ori de fildeş.

Oaspeţii fuseseră întâmpinaţi de mama şi de sora lui, apoi conduşi în acea cameră, după care uşile fuseseră închise şi ferecate pe dinăuntru.

De-a lungul timpului care trecuse fără ca lui să i se dea voie măcar o singură dată să intre în acea sală, Marlow reuşise, în marea lui curiozitate de a afla ce se întâmplă acolo, să perforeze cu un cuţit peretele din camera lui, care mărginea chiar încăperea respectivă. Şi de multe ori se înspăimântase de ceea ce îi fusese dat să vadă…

Mama lui făcea să apară din neant fiinţe malefice, cu trupuri hâde, parcă ridicate din mormânt, aburi cu chip de duh, fulgere şi lumini, umbre şi tot felul de ciudăţenii. De multe ori, se speria şi astupa gaura din zid cu o bucăţică de cârpă, după care se cufunda între aşternuturi şi adormea speriat. Din fericire, acel orificiu din perete nu era vizibil deoarece se afla exact sub patul unei arme de vânătoare, în dreptul trăgaciului, agăţată acolo pe peretele sălii, şi care nu mai fusese folosită de la moartea tatălui său. Marlow, care asistase de la geamul cămăruţei sale la primirea făcută oaspeţilor, se pregătea acum să le iscodească fiecare mişcare. Aceştia împreună cu gazda se aşezară în jurul unei mese mari din lemn amplasată în mijlocul sălii. Pe masă se aflau câteva pachete de cărţi, de

tarot, iar în dreptul fiecărui invitat era aşezată câte o cupă de argint. Făcând un cerc strâns în jurul mesei, toţi cei prezenţi îşi împreunară mâinile şi începură în cor să intoneze o rugăciune, într-o limbă neînţeleasă, după care sorbiră, în acelaşi timp, din cupele de argint.

Ca după un ritual îndelung exersat, Sofia se ridică şi, făcând înconjurul mesei, atinse cu degetele sale subţiri creştetele invitaţilor, iar când ajunse din nou în dreptul scaunului ei mai special, se aşeză şi rosti:

— După cum v-am destăinuit şi în alte dăţi, când ne-am întâlnit aici, la această masă, ciudatul meu băiat, Marlow, a fost hărăzit la naştere cu un dar pe care poate mulţi dintre noi şi l-ar dori – acela de a putea trăi la nesfârşit furând viaţa şi înfăţişarea altuia, controlându-i mintea şi transpunându-se în trupul acestuia, un har sau o putere diabolică despre care bietul de el habar nu are că le posedă. Ne-am reîntrunit şi în această seară pentru că v-am rugat pe fiecare din voi să cercetaţi şi să descoperiţi cum am putea să îl deposedăm de acest dar, ca să-l putem folosi în scopurile noastre, dar şi cum să aplicăm această putere asupra aceluia căruia vrem să-i furăm trupul. Deci… cu ce veşti aţi venit?

Marlow, atent la fiecare cuvânt ieşit din gura proprie sale mame, se cam înspăimântase, însă era total nedumerit cum ar putea face el un asemenea lucru – să fure viaţa şi înfăţişarea altuia. Rămase atent în continuare, aproape cu respiraţia curmată, când un glas piţigăiat de femeie răsună în întreaga sală ca un scârţâit de vioară ieşit de sub arcuşul plimbat pe corzi de un amator.

— Eu am aflat, zise ea dregându-şi glasul, cum se poate folosi acest har!

Oaspeţii făcură ochii mari şi cu gurile întredeschise ascultau uluiţi, cu maximă atenţie. Marlow, la rândul lui, îşi ciuli urechile şi reţinu fiecare cuvinţel pe care aceasta îl rostea.

Când termină tot ceea ce avusese de spus, femeia luă loc din nou, după care fu felicitată pentru reuşita ei în această descoperire, mai cu seamă de către Sofia, care merse şi o sărută apăsat pe frunte. Rămase însă acolo lângă ea deoarece, între timp, unul dintre bărbaţii aflaţi la acea masă, purtând o barbă sură şi mustăţi lungi, împletite, care-i flancau chipul, atârnând ca două cosiţe argintii până aproape de piept, cu nişte ochi albaştri bulbucaţi, dintre care unul era acoperit de o lentilă agăţată cu un şnur de aur, se ridică în picioare, etalându-şi burdihanul încins de jur-împrejur cu un chimir verde ca de jad, şi luă cuvântul:

— Ei, dragii mei, după ce am aflat de la surata noastră Sonya felul în care poate fi folosit acest dar, eu vă voi aduce la cunoştinţă felul în care putem dobândi şi noi acest mare beneficiu, pe care l-aş compara cu un elixir, căci putem trăi la nesfârşit cu identităţile altora, fără să îmbătrânim, dacă ne schimbăm în mod regulat înfăţişarea. Totuşi, această „veşnicie” poate fi curmată prin ucidere sau chiar prin îmbătrânire, în caz că nu am găsit o victimă pentru a ne reîntineri, ori dacă alegerea noastră este ca să murim de bătrâneţe. Aşa că, după ce vom pune mâna pe acest har cu care a fost înzestrat băiatul, trebuie să fim foarte atenţi cu vieţile noastre, pentru a nu ne fi luate prin ucidere. Iar victimele noastre trebuie alese cu atenţie, pentru a nu trezi suspiciuni în mijlocul comunităţii noastre. Trebuie să fim diplomaţi în tot ceea ce vom face, folosindu-ne de această putere. Deci, din fericire pentru noi, lucrurile sunt destul de simple. Trebuie doar să-l ucidem pe băiat, apoi să bem câte o picătură din sângele scurs din inima lui. Lucrul acesta se poate săvârşi doar într-o noapte cu lună plină. Iar atunci, inima lui, pusă pe o tipsie din aur, va fi aşezată pe altarul lui Belzebut, amenajat de gazda noastră în mijlocul acestei săli, acolo, pe acea pentagramă.

Şi arătă cu degetul spre locul cu pricina, în timp ce

privirile celorlalţi se îndreptară într-acolo, apoi bărbatul continuă:

— Şi lucrarea se va înfăptui numai dacă se va citi de către gazda noastră incantaţia scrisă pe acest papirus.

Bărbatul scoase dintr-un buzunar al fracului un sul micuţ şi îl arată celorlalţi, după care reluă:

— Incantaţia poate fi rostită numai de Sofia, mama băiatului, deoarece el este trup din trupul ei; apoi se va lua câte un pocal din aur în care se va turna must de angelică preparat în prealabil de ea, la lumina soarelui. Peste acest must se vor stoarce câte trei picături de sânge din inima băiatului. După aceea, înainte de a-l bea, vom rosti într-un glas, împreună, din nou, incantaţia de pe papirus. Cam asta ar fi tot! Trebuie doar să stabilim cu exactitate ziua în care vom purcede la această înfăptuire.

Marlow privea, cuprins de groază, rânjetele de satisfacţie ale ucigaşilor săi. Trebuie să-mi fac cât de curând un plan de evadare din această cruntă situaţie, gândea el în timp ce broboane mari de sudoare se scurgeau reci peste faţa lui. Rămase însă atent, cu urechile ciulite, pentru a afla când va fi pusă la cale uciderea sa.

— Să bem în cinstea înfăptuirii! rosti Sofia, în timp ce dintr-un vas de argint umplea cupele oaspeţilor, dar şi pe a ei şi a fiicei sale. Rămâne stabilit ca luna viitoare, la aceeaşi dată, să ne întâlnim din nou; până atunci, nu ne rămâne decât să închinăm aceste cupe în cinstea vieţilor noastre care se vor schimba atunci când vom sorbi din licoarea plină de har.

Şi, cu acestea fiind spuse, băură cu toţii până la fund din cupele lor şi apoi începură a-şi lua la revedere, pregătindu-se s-o apuce fiecare pe drumul său. Sofia îi privea în parte, cu deosebită atenţie, aşteptând parcă ceva. Ochii ei reci aruncau săgeţi de gheaţă asupra lor. Un rânjet dispreţuitor i se aşternu pe buzele ei cărnoase de culoare vineţie.

Dintr-odată oaspeţii, unul câte unul, începură să scuipe sânge, în timp ce ochii li se bulbucară, gata-gata să le sară din orbite, după care se prăbuşiră rând pe rând, fără suflare, pe gresia lucioasă a sălii. Fiica ei, Lynda, privea îngrozită la tot ceea ce se întâmpla, aşteptând să-i vină rândul să moară.

— Ha, ha, ha!… Stai liniştită, fata mamei, tu nu vei păţi nimic; doar în cupele lor am turnat otravă. Ce credeau ei, ingraţii, că am să împart cu ei sângele fiului meu? Doar noi două ne vom înfrupta din el!

— Dar mamă… am văzut cum ai turnat în cupele noastre din acelaşi vas. Şi doar ei au murit?!…

— Vezi tu, draga mea, acest ibric special are în interior o despărţitură care se termină exact la marginea gurii prin care se toarnă. Aici, la mâner, se află această mică manetă care, atunci când este apăsată, separă lichidele aflate în el: adică închide o parte a orificiului din recipient şi-l eliberează pe celălalt. Aşa că jumătate din ibric a fost umplut cu vin otrăvit, pe când cealaltă parte din care am băut noi am umplut-o cu vin bun. Stai liniştită… şi hai să scăpăm cât mai repede de aceste leşuri că ne vor împuţi casa. Le cărăm în fundul grădinii. Săptămâna trecută, am plătit doi ţărani din satul vecin ca să sape o groapă mare; îi aruncăm acolo şi-i acoperim cu pământ. Dar să facem asta înainte de ivirea zorilor.

Pe chipul lui Marlow se citea spaima; tot ceea ce văzuse şi auzise rula acum ca un film de groază pe dinaintea ochilor lui. Se vârî în pat şi încercă să adoarmă, însă gândurile îl torturau. Oare, ce o să fac? se gândea el. Să fug!… Dar unde mă duc? Şi, cu urâţenia mea, toţi vor fugi de mine sau mă vor respinge; nimeni nu mă va primi în casa lui; o să mor până la urmă de foame… Cu aceste gânduri stranii în minte, într-un final, adormi.

*

De după crestele unor coline împădurite, soarele se

îndură să-şi arate strălucirea, aruncându-şi razele blânde şi calde peste întregul sat, mângâind şi înflăcărând ferestrele caselor. Printre crengile stufoase şi frumos înverzite ale unui nuc, o rază de soare reuşi să se strecoare anevoie, încercând să străbată printr-un geam mititel până în odaia lui Marlow.

Bietul flăcău adormise cu greu, iar acum raza de soare îi mângâia faţa cu fascicolul ei călduţ şi sclipitor. Simţind-o, se frecă la ochi, apoi se ridică molatic şi, privind afară pe micul geam, se bucură în sinea lui că vremea se arăta favorabilă unei plimbări în aer liber şi în ziua aceea. Vreme de colindat prin codri şi de hoinărit pe coclauri. Nimeni nu îi ţinea cont pe unde umblă, ce face în timpul zilei, sau când se culcă ori se trezeşte.

O mare parte din copilăria lui şi-o petrecuse însă stând cu nasul băgat în cărţile pe care şi le procura de pe rafturile imensei biblioteci care acoperea unul dintre pereţii livingului casei. Citise cam tot ce se afla în acea bibliotecă, lucrări de ştiinţă sau volume de dragoste, ori de altă natură. Îşi îmbogăţise cunoştinţele şi devenise un băiat inteligent. Dar cine ştia acest lucru?... Numai bietul de el, fiindcă pe ceilalţi nu-i interesa de soarta lui.

Însă, în acea dimineaţă, Marlow avu parte de o surpriză neaşteptată. Câteva ciocănituri în uşa de la camera lui îl făcură să tresară. Merse şi deschise.

În pragul uşii se afla mama lui, zâmbitoare, care, cu o voce blajină, îl rugă să ia micul dejun alături de ea şi de sora lui.

Marlow rămase puţin surprins de această invitaţie. Niciodată până atunci nu mai fusese poftit să mănânce alături de ele. Întotdeauna lua masa singur, şi numai din ceea ce voia să-i lase mama lui acolo, la bucătărie.

Şi... surpriză! Nu refuză invitaţia, urmându-şi mama la bucătărie. Aici, masa era ornată cu un mic dejun aşa cum el nu mai văzuse vreodată. Mama şi sora se aşezară şi

apoi îl îmbiară să mănânce.

Acum, bietului de el, îi era cam frică să ia vreun dumicat, de teamă să nu fie otrăvit.

Îşi reaminti însă de discuţia la care asistase în noaptea precedentă şi îşi dădu seama că nu ar fi avut rost să-l omoare acum, în timpul zilei, deoarece soarta lui era pecetluită: viaţa îi va fi luată într-o noapte cu lună plină.

Mulţumi deci mamei pentru aşa ospăţ şi se puse pe înfulecat fără nicio grijă.

Cele două îl priveau zâmbitoare. Se prefăceau, ca şi cum aşa, din senin, se reîntorsese în inimile lor o dragoste nesperată pentru el, afecţiune de care nu se mai bucurase până atunci din partea lor. Cuvinte duioase şi pline de dulcegării începură să iasă dintre buzele lor, dezmierdându-l precum alintă râul albia lui înainte de a se învolbura din cauza unei furtuni, după care o răvăşeşte şi o scurmă, rostogolind prin ea bolovani şi tot feluri de lucruri care îi tulbură crunt liniştea avută până atunci. Dar bietul băiat îşi dădea seama că tot ceea ce se întâmpla în acel moment era doar o strategie de-a lor pentru a-l face să creadă că ele într-adevăr îl iubesc, dar, culmea! nu au arătat-o până atunci.

După ce îşi termină micul dejun, Marlow se ridică de la masă, mulţumind frumos.

— Cu plăcere, dragul mamei! Vezi, să nu pleci prea departe de casă, fiindcă dorim să iei şi prânzul alături de noi. Apoi, cina va fi musai să o luăm împreună, în fiecare seară!…

Tânărul făcu o plecăciune în semn de recunoştinţă pentru invitaţia primită şi părăsi îndată bucătăria, ieşind în curte, apoi se avântă voinicеşte pe poarta din lemn masiv ce făcea intrarea în gospodărie şi porni spre cărarea celei mai apropiate coline, cu gândul de a poposi la marginea unui mic codru de stejari aflat pe umărul ei. Ajuns acolo, se tolăni la umbra bogată a unui copac şi începu să mediteze

la tot ceea ce se întâmplase în noaptea trecută, dar şi la evenimentul neaşteptat ce se petrecuse în acea dimineaţă.

Deci, îşi zise, vor să mă obişnuiască în a lua masa împreună, pentru ca la timpul stabilit să mă omoare prin otrăvire, apoi să-mi scoată inima din piept, după cum şi-au propus. *Apoi, cina va fi musai să o luăm împreună, în fiecare seară*! îşi reaminti el cuvintele imperative ale mamei. Aşadar, moartea mea va surveni într-o seară cu lună plină, conchise el. Ei… păi dacă aşa stau lucrurile, trebuie să fac ceva înainte ca ele să mă ucidă. Da, cred că ştiu ce trebuie să fac: le voi ucide eu pe ele! După care voi vinde toată averea şi, cu banii dobândiţi, voi pleca în lume.

Cu acest gând, Marlow se ridică de la umbra stejarului şi îşi îndreptă paşii către casă. Urma să găsească momentul cel mai prielnic pentru a înfăptui ceea ce îşi propusese.

*

Trecuseră aproape trei săptămâni de când Marlow ducea o viaţă plină de satisfacţie alături de mama şi de sora lui. Era uimit de câtă bucurie şi frumuseţe fusese lipsită viaţa lui până atunci. Iar acum, dacă el însuşi nu va lua măsuri pentru a şi-o prelungi, mai avea doar o săptămână de trăit.

Era o noapte mohorâtă de început de iunie. Fulgerele brăzdau necontenit cerul, iar tunetele îngrozeau cu zgomotul lor infernal. Mama şi sora lui Marlow plecaseră de mult la culcare. Probabil că şi adormiseră între timp, el nu încă. Îl măcina acel gând greu, de a le veni de hac, dar nu ştia cum. Deodată îşi aduse aminte de acel recipient din care mama turnase otravă în cupele musafirilor. Trebuie să ajung neapărat în posesia lui; probabil că în recipient a mai rămas puţină otravă…

Ştia că mama lui doarme cu cheia de la acea sală sub pernă. Cu inima strânsă de teamă, luă un cuţit şi pătrunse în dormitorul ei. În caz că mă simte, am să-i implânt cuţitul

în inimă; asta ar fi ultima mea scăpare dacă se trezeşte. I-ar fi fost poate mult mai uşor să scape de ele în acest fel, însă acum nu mai avea încotro, până la urmă era viaţa lui în joc. Intră încetişor în dormitorul mamei, păşi uşor pe covorul moale de pe pardoseală şi se apropie de pat. Noroc cu zgomotul făcut de furtună, care atenua orice alt zgomot, orice mişcare. Mama sa dormea cu faţa înspre uşă şi, din când în când, bombănea câte ceva, dându-i impresia că l-a simţit şi era gata-gata să-i înfigă cuţitul în inimă, dar realiză că, de fapt, femeia vorbeşte în somn. Băgă uşor, uşor, mâna sub pernă şi scoase de acolo o cheie mare, frumos lucrată în argint. O strânse în palmă şi dădu să plece. Un tunet aprig făcu să se zdruncine giurgiuvelele din toate încheieturile. Mama sări speriată din pat, însă, dându-şi seama că nu a fost decât zgomotul infernal al unui fulger, se aşeză pe marginea patului.

Marlow avusese doar o secundă pentru a se trage iute după draperiile imense ale ferestrei. Inima începuse să-i bată puternic, iar obrajii îi tremurau de teamă să nu fie descoperit. Însă, spre norocul lui, nu se întâmplă nimic din toate acestea. După ce sorbi o gură de apă din paharul pus pe noptieră, maică-sa se aşternu din nou la somn şi începu să sforăie uşor.

El ieşi tiptil de după draperie şi părăsi camera fără să fie simţit. Se duse direct la uşa sălii cu pricina, introduse cheia în broască şi o descuie. Acţionă întrerupătorul şi aprinse becurile în formă de lumânare înşirate pe un candelabru imens care atârna din tavan. Se lumină întreaga sală şi putu astfel observa mai amănunţit întreaga încăpere. Abia acum avea privilegiul de a vedea în totalitate acea cameră, care părea mai degrabă o sală de expoziţie vânătorească, deoarece, în afară de o vitrină cu câteva tipsii şi cupe din aur, de masa pe care o ştia acolo aşezată în mijlocul sălii şi de altarul lui Belzebut, plasat în mijlocul unei pentagrame trasate cu argint pe gresia

lucioasă a pardoselii, nu se mai afla nimic. Pe pereţi însă erau fixate trofee vânătoreşti şi arme de vânătoare, pe care el nu le putuse distinge prin orificiul făcut în perete. Se apropie de masă şi descoperi acolo recipientul pe care îl căuta. Îl prinse de toartă şi îi săltă capacul. Spre satisfacţia lui, în acesta se mai afla suficientă licoare. Şi după cum auzise de la mama lui, vasul avea la interior o lamelă despărţitoare. Nu îi fu greu să-şi dea seama în care parte se află otrava, deoarece într-o despărţitură se vedea mai mult lichid decât în cealaltă. Bănui că în acea parte în care se afla mai puţin lichid era otravă, căci de acolo a trebuit să umple toate cupele musafirilor. Căută la mâner pârghia şi o acţionă cu capacul deschis, pentru a-şi da seama care este orificiul prin care se scurge otrava. Turnă într-un pahar din licoarea aceea, care era destulă pentru a ucide o grămadă de alţi oaspeţi, după care, cu paharul într-o mână, părăsi încăperea şi încuie uşa la loc. Mai înainte de a se retrage în camera lui, merse la camera mamei, deschise uşor uşa şi aruncă cu îndemânare cheia pe covor, chiar la marginea patului. Se gândea că mama lui, cel mai probabil, va crede că a împins cheia din greşeală, în timpul somnului.

Convins că nu va da nimic de bănuit, merse în camera lui şi, înainte de a adormi, îşi mai recapitulă o dată planul pe care şi-l pregătise cu minuţiozitate. Urma ca, de data aceasta, el să fie acela care le va pregăti celor două o surpriză imediat după ivirea zorilor.

Şi, într-adevăr, înainte ca geana dimineţii să risipească definitiv întunericul nopţii, Marlow se duse la bucătărie cu gândul de a pregăti pentru prima oară în viaţa lui micul dejun, nu numai pentru el, ci şi pentru mama şi sora lui.

Furtuna de peste noapte trecuse iar cerul se arăta senin, clar, de un albastru pur şi nepătat de niciun nor. Un stol de vrăbii gureşe ciripeau necontenit într-un cireş din

grădină.

Era un obicei în familia lui, probabil moştenit de la tatăl său ca, în toate dimineţile, la micul dejun să se afle ceşcuţele de porţelan pline cu ceai aromat, aburind, principalul deliciu al familiei. Aşa că Marlow, în afară de celelalte delicatese, pregătise şi mult apreciatul ceai parfumat. Nu terminase de multă vreme cu aranjatul mesei, că îşi făcură apariţia cele mai „dragi" femei din viaţa lui, mama şi sora, care tocmai ce adoptaseră acea dragoste aparentă, înşelătoare, vizavi de el.

Acestea rămaseră surprinse văzându-l acolo, cu micul dejun pregătit, aşteptându-le surâzător să se aşeze fiecare la locul preferat, întotdeauna acelaşi în timpul meselor de peste zi. Se puseră la masă zâmbitoare, aruncându-şi ocheade satisfăcute că fuseseră scutite în sfârşit de corvoada preparării acelui mic dejun. Tânărul aranjase totul cu multă delicateţe şi atenţie, exact pe placul lor, pentru a le desfăta atât gusturile, cât şi privirea. Sandvişurile erau atât de delicioase, încât mama lui nu se putu abţine şi exclamă entuziasmată:

— Văd că eşti tare priceput Marlow!… Nu ştiu ce te-a determinat să ne răsfeţi astfel, însă ar fi minunat dacă, din când în când, ai pregăti doar tu micul dejun, spuse râzând şi-i făcu cu ochiul fiicei sale.

Ştiau amândouă că acest lucru nu o să se mai întâmple, deoarece peste două nopţi era lună plină, iar el trebuia sacrificat pentru scopul lor diabolic.

Ceaiul aburind le umplea nările cu aroma lui specială şi sorbeau cu mare plăcere licoarea călduţă şi plină de savoare din ceşcuţele de porţelan, brodate cu o dungă aurie. Mai aveau încă vreo trei sau patru înghiţituri, însă tabietul acesta făcea deliciul dimineţilor la micul dejun. Goliră de îndată ceşcuţele şi le aşezară la locul lor, pe farfurioare.

— Aş mai dori o ceşcuţă cu ceai, i se adresă sora lui.

— Şi eu, rosti încântată mama Sofia.

Tânărul se ridică încântat de la masă, luă ceainicul şi le turnă din licoarea aromată încă o porţie.

Cu delicateţea tipică unor femei care se respectă, ele prinseră tortiţa fină a ceştilor şi sorbiră câte o gură, fără zgomot. Dar nu apucară să repete gestul, deoarece mâinile li se înmuiară parcă paralizate iar ceşcuţele căzură pe podea, spărgându-se în zeci de cioburi, în timp ce ele începură să scuipe sânge, la fel cum se întâmplase cu propriii oaspeţi în acea seară nefastă.

— Nenorocitule! apucă să mai zică maică-sa înainte de a se prăbuşi fără suflare pe pardoseala din marmură albă a bucătăriei.

Soră-sa, cu ochii aproape ieşiţi din orbite de groază şi cu o mână întinsă către scumpa ei mamă, căzu brusc de pe scaun fără să mai apuce a scoate vreun cuvânt.

Se dusese veşnicia lor. Iar planul de a-l ucide pe Marlow se întorsese împotriva lor.

El le privea acum puţin îngrozit, însă frica de moarte îl determinase să comită acest lucru. Încet, încet, îşi reveni, după care merse în camera mamei lui şi luă cheia de la salon, care încă se afla pe jos, acolo unde o aruncase el. Probabil că ea nici nu o observase. Merse şi descuie uşa de la salon, după care târî corpurile inerte în interiorul sălii şi le lăsă acolo. Şi, ca să-şi mai vină în fire, părăsi casa şi se aventură într-o plimbare până la păduricea de stejari aflată pe umărul colinei din apropiere.

Se reîntoarse aproape de lăsarea întunericului. Nu intră în casă, ci luă din magazie o cazma, după care merse în fundul grădinii şi săpă acolo o groapă. Când isprăvi, depuse în scobitura aceea de pământ cele două corpuri neînsufleţite, apoi le acoperi cu ţărână.

Avea de gând ca, a doua zi de dimineaţă, să planteze pe acea suprafaţă a mormântului mai multe soiuri de flori,

pentru a nu da de bănuit vreunui curios care-şi putea arunca ochii prin grădina sa.

Trecuse de miezul nopţii. Luna se ridicase pe bolta înstelată. Marlow o privi îndelung: era perfect rotundă, dar nu argintie şi luminoasă precum o ştia, ci părea mai degrabă roşiatică, însângerată. Simţi atunci un fior pe şira spinării. În noaptea următoare ar fi urmat uciderea lui, asistată de misterioasa lună însângerată. Îşi coborî ochii şi privi înspre locul proaspăt săpat. Puţin mai încolo se afla „cripta” în care fuseseră aruncate leşurile musafirilor mamei sale.

Totul i se părea sinistru. Întunericul crea pe alocuri umbre înfricoşătoare. Înspăimântat de acea privelişte, o luă la fugă şi nu se opri decât în camera lui. Se aruncă în pat cu urechile ciulite.

Îi era teamă.

De-abia acum realiza că se află singur în acea casă unde se petrecuseră atâtea lucruri ciudate. Însă toate acestea trecură atunci când el, fără să-şi dea seama, se cufundă într-un somn adânc, alungându-i gândurile sinistre şi frica.

*

Trecuse o lună şi ceva de la acea tragedie. Marlow se gândea să vândă proprietatea, apoi să plece undeva în lume, unde să uite totul şi să-şi înceapă o nouă viaţă.

Se apucă, într-una din zile, să deretice prin toate încăperile la gândul că va trebui să facă o impresie bună celor ce vor fi interesaţi de cumpărarea gospodăriei. O mare bucurie s-a revărsat în inima lui atunci când a intrat în camera unde tatăl său îşi ţinuse lucrurile şi care încă se aflau acolo neatinse. Deschise un dulap masiv şi ochii îi căzură pe o sumedenie de costume, unul mai frumos ca altul, croite din stofe scumpe, cravate, accesorii şi alte obiecte de vestimentaţie.

Marlow era tare încântat şi, fără a mai sta pe gânduri, îşi alese din garderoba tatălui său cele mai bune haine, cu care avea de gând să plece în călătoria lui. El era un flăcău corpolent, îi semăna probabil părintelui la statură, fiindcă atunci când probă câteva sacouri, acestea îi veniră ca turnate pe trupul său.

Plecă de acolo satisfăcut şi merse în camera mamei sale, curios să vadă ce mai ascundea răposata în odaia ei. Se apucă să cerceteze fiecare colţişor, fiecare obiect, însă nimic din ceea ce găsise până atunci nu-i trezea interesul. Se aşeză pe pat, un divan mare, cu tăblii din lemn încrustate cu modele artizanale, frumos lăcuite, şi îşi aruncă o ultimă privire prin încăpere.

Pentru că nu găsise prin preajmă nimic deosebit, dădu să plece, însă ceva îl îndemnă să caute sub divan. Ridică cuvertura, care atingea podeaua, şi când privi, descoperi acolo, în fundul lui, aproape lipit de perete, un cufăr din lemn, ferecat cu un lacăt imens. Îl trase cu destulă greutate şi-l aşeză pe pat. Cercetând lacătul, îşi aduse aminte că într-unul dintre sertare descoperise o verigă pe care se aflau înşirate mai multe chei. O înşfăcă de îndată, după care încercă fiecare cheie până când o descoperi pe aceea potrivită. Desfăcu mulţumit lacătul şi îl îndepărtă de pe belciuge, însă când vru să deschidă capacul, avu neplăcuta surpriză ca acesta să rămână încă blocat. Se gândi că trebuie să mai existe o încuietoare pe undeva, aşa că cercetă cufărul pe toate părţile, însă nici urmă de vreun zăvor sau altceva care l-ar fi putut desface.

Poate s-ar fi lăsat păgubaş, renunţând cu greu totuşi la ideea de a-l mai deschide, dar când îl luă în braţe, cu gândul de a-l pune la loc, sub divan, prinzându-l cu mâna de marginea de dedesubtul acestuia, simţi în vârful degetelor o clapetă. Aşeză din nou lada şi o cercetă. Acea clapetă, imposibil de observat deoarece făcea parte din modelul artizanal al cufărului, culisase în momentul în care

îl ridicase în braţe, iar acum observase acolo un orificiu de formă ovală, probabil o încuietoare specială.

Căută repede şi alese de pe verigă o cheie mai deosebită pe care o introduse în acel orificiu. Şi o răsuci. Auzi un clic scurt şi capacul cufărului se întredeschise. Curios, Marlow săltă numaidecât capacul.

Privirea îi rămase pironită: descoperi acolo o grămadă de bani, bijuterii din aur şi diamante. O întreagă avere se afla în acel cufăr pe care el era cât pe ce să-l abandoneze.

Cuprinse cufărul în braţe, cu gândul de a-l duce în camera lui, ca să estimeze valoarea averii. Ar fi putut foarte bine să facă acest lucru aici, în această cameră, însă atmosfera odăii îl îngrozea din nou. Energia sfidătoare a mamei lui părea gata-gata să-l învăluie…

Părăsi camera fluierând de satisfacţie, cu gândul că bogăţia aceea descoperită ca o mare surpriză îi va fi de ajuns pentru a-şi reface viaţa în altă parte. Nu mai avea de ce să mai zăbovească aici în aşteptarea eventualilor cumpărători ai proprietăţii. Ce rost mai avea să vândă când descoperise o întreagă comoară?

Odată ajuns în camera lui, răsturnă pe pat conţinutul cufărului. Numără banii, cam 200.000 de lire sterline.

Sortă şi bijuteriile după valoarea fiecăreia: aur la aur, diamante la diamante, şi le introduse în nişte săculeţi de mătase. Toată această avere fabuloasă o puse într-un geamantan special găsit în şifonierul tatălui său, care avea pe fund o ascunzătoare secretă, destul de încăpătoare. În acelaşi geamantan avea să-şi pună şi hainele pe care le alesese din garderobă.

Gata, nu am să mai zăbovesc mult pe aici, gândi el. Peste două zile, voi pleca; nu ştiu care îmi va fi ţinta, însă voi merge mai întâi la Londra şi de acolo, cu trenul, văd eu unde…

Urma să-şi aleagă destinaţia finală în cele două zile de popas londonez. Găsise el odată în bibliotecă un atlas geografic cu hărţile lumii, pe care avea să-l cerceteze şi să decidă ţara spre care va călători.

Noaptea se năpustise de mult, cu întunericul ei, peste liniştea satului. O lună plină, strălucitoare domnea de acum pe bolta înstelată. Marlow o admira şi se gândea că într-o noapte ca aceasta i-ar fi putut surveni moartea. Însă soarta lui nu fusese pecetluită acelui scop diabolic. Mai privi încă o dată bolta înstelată şi căscă îndelung. Se simţea obosit, dar totodată fericit de ceea ce descoperise în camera mamei sale. Îi facilitase oarecum toată corvoada de a strânge o brumă de bani de pe urma vânzării proprietăţii. Cine ştie ce greutăţi ar mai fi întâmpinat? Bine că s-a întâmplat aşa, răsuflă el uşurat. Căscă din nou. E vremea să merg la culcare, îşi spuse, şi se aşternu la somn în patul copilăriei lui.

O buhă îşi intonă bucata muzicală – *bu*, *nu*, *nu*! – care întrerupse liniştea nopţii. Un liliac dezorientat se lovi cu putere de sticla micului geam al camerei. Orchestraţia unor brotaci aflaţi în păpurişul unui lac din apropiere încerca arar să-i mai ţină companie crăiesei din înalturi, dar obosiţi şi ei, adormiră fiecare pe câte o frunză de nufăr, plutind pe întinderea lină a lacului.

Însă cum nopţile de vară sunt scurte şi trec la fel de iute precum ploile repezi ale aceluiaşi anotimp, aşa se duse şi acea noapte, lăsând zorii minerali ca să străpungă zăgazurile întunecate şi să risipească umbrele, făcând loc luminii desăvârşite a zilei. Soarele îndepărtă orice fărâmă de tristeţe şi încălzi cu razele lui moi toată suflarea satului.

Marlow, trezit la o nouă viaţă, de parcă uitase dintr-odată de acele întâmplări nefericite ce avuseseră loc în viaţa lui până atunci, stătea la bucătărie şi îşi savura liniştit ceaiul aromat.

Şi cum privea el aşa prin toată încăperea, îşi aţinti

ochii asupra unui tablou de mici dimensiuni, agăţat deasupra bufetului de la bucătărie, abia vizibil şi plin de praf. Se urcă pe un scaun şi îl coborî cu grijă. Umezi o cârpă şi începu să şteargă praful până când acesta îşi recăpătă adevărata înfăţişare.

Descoperi pictată o clădire frumoasă, dedesubtul căreia era inscripţionat cu litere aurite: *Bucharest*, *Roumania*. O privea nedumerit şi nu îşi dădea seama dacă ar putea exista undeva în lume acest oraş sau ţară.

Şi dacă există, exclamă el entuziasmat, acolo va fi destinaţia mea! Nu întâmplător am descoperit tabloul… Mai mult ca sigur că tatăl meu a călătorit în acest loc, iar obiectul nu poate fi decât un suvenir adus de acolo. Deci, sunt mai mult ca sigur că acest loc există! Mâine, în zori, voi porni către Londra şi mă voi informa despre această destinaţie.

Nu mai zăbovi prin bucătărie şi, luând cu el acel suvenir, începu să-şi pregătească bagajul. În geamantanul special, în care pusese comoara din cufăr, mai împături câteva obiecte de vestimentaţie şi alte lucruri care credea că îi vor fi necesare în călătorie, iar într-un buzunar lateral introduse suvenirul de care nu se mai putea despărţi acum.

Era nerăbdător, şi-ar fi dorit să plece chiar în clipa aceea. Mai avea puţine lucruri de făcut până în dimineaţa zilei următoare, când hotărâse să-şi înceapă călătoria. Acum, cel mai bun lucru era să-şi cufunde nasul în câteva cărţi pe care nu le aflase în bibliotecă, ci în camera tatălui său, lucrări despre ştiinţa plantelor. Aşa îşi petrecu toată ziua şi cu greu se despărţi de acele lucrări pentru a îmbuca în fugă câte ceva. În ultima seară, se duse mai devreme ca de obicei la culcare. Dorea să fie odihnit a doua zi. Avea mult de mers; cu trăsura până la Londra, iar de acolo rămânea de văzut cu ce îşi va continua călătoria.

Clipa mult aşteptată sosi, iar Marlow, elegant

îmbrăcat, îşi verifică încă o dată actele şi banii necesari, după care, cu geamantanul burduşit, părăsi proprietatea, îmbrăcat astfel, în costumul lui de mătase, şi cu pălăria pe cap, parcă nici nu mai arăta aşa de respingător…

Tocmi un birjar din sat, căruia îi ceru să-l transporte până la Londra. Contra unei sume frumoase de bani, acesta acceptă. Călătoria cu atelajul dură cam o oră şi jumătate până ajunseră la destinaţie.

Marlow privea fascinat acel loc în care se afla. Parcă se teleportase într-o altă lume.

Aici, liniştea şi pacea satului fuseseră înlocuite cu zgomotul şi aglomeraţia produse de oameni care dominau spaţiul.

Păşi sfios pe peronul gării, căută biroul de informaţii şi, odată ajuns în dreptul lui, salută respectuos:

— Bună ziua, stimată doamnă!

De după sticla ghişeului îşi întoarse capul o duduie bucălată, care îl privi binevoitoare din spatele unor lentile cu dioptrii mari, puţin intimidată de înfăţişarea lui:

— Bună ziua, rosti ea după câteva secunde de reţinere. Cu ce vă pot fi de folos?

— Aş dori să ştiu dacă există vreo formă de călătorie către destinaţia Bucharest, Roumania?

— Bineînţeles că există! răspunse încântată aceasta. Doriţi să călătoriţi către această destinaţie?

— De aceea v-am şi întrebat! Desigur că vreau să călătoresc într-acolo…

— Atunci, aveţi nevoie de un bilet de tren până la Bucharest, care este capitala acestei ţări, Roumania. Presupun că le cunoaşteţi limba… îl ispiti duduia curioasă.

— A!… nicidecum; habar nu am ce limbă se vorbeşte acolo; însă presupun că s-or găsi prin acel oraş oameni care să cunoască engleza; important este să mă văd ajuns, după aceea mă voi descurca eu cumva…

Femeia dădu din cap afirmativ, apoi îl îndrumă către casa de bilete, explicându-i totodată traseul pe care îl avea de făcut pe durata călătoriei. Se vede că era destul de informată, călătorise probabil şi ea în România. Cine putea şti? Marlow merse la casa de bilete, îşi cumpără un tichet cu destinaţia Bucharest, apoi se instală pe peronul gării în aşteptarea trenului. Când acesta fu anunţat prin difuzoare, tânărul se urcă şi îşi ocupă liniştit locul în vagonul unde avea făcută rezervarea. Şi abia aştepta ca trenul să se pună în mişcare. Căci era prima lui călătorie cu acest mijloc de transport. Nu se prea simţea totuşi în largul lui, deoarece tot timpul dăduse peste indivizi care îl arătaseră cu degetul şi îl priveau suspicioşi atunci când îl întâlneau, chiar dacă el era acum îmbrăcat elegant şi părea a fi un gentleman.

Nu era el frumos, dar nici drac nu putea fi. Nu-i cădea bine acest fel de comportament al oamenilor care se fereau de el ca de o molimă. Însă, ca o salvare pentru tot ceea ce i se putea întâmpla, îi răsunară în minte cuvintele femeii care, în acea seară nefastă, îi dezvăluise mamei lui despre cum să-şi folosească puterea, pentru a putea obţine o altă înfăţişare.

Voi folosi această putere pe care o am pentru a-mi schimba înfăţişarea – măcar o singură dată şi apoi pot să mor de bătrâneţe sau de ce o vrea Domnul – însă vreau să trăiesc şi eu ca toţi oamenii normali şi să-mi întemeiez o familie. Ah, îmi doresc atât de mult!…

Acestea erau sentimentele lui Marlow, acum, când văzuse cum îl priveau oamenii din jurul lui, complet necunoscuţi.

Ştia cum să o facă. Trebuia doar să-şi aleagă cu grijă persoana. Apoi să urmeze acele instrucţiuni care-l vor ajuta să facă transferul de înfăţişare. Luase cu el puţina otravă rămasă din acel recipient, cele două papirusuri cu incantaţiile care trebuiau rostite la nevoie, dar şi alte

lucruri care făceau parte din acest ritual.

Trenul se pusese de mult în mişcare şi, pentru că avea destul de călătorit până la destinaţie, măcinat de gânduri, Marlow adormi legănat de balansul şarpelui de fier în patul destul de confortabil din vagonul de dormit.

*

În localitatea natală, sătenii fuseseră treziţi în toiul nopţii, speriaţi de strigătele disperate ale unora dintre ei care alarmaseră întreaga comunitate, căci proprietatea răposatului Stone era cuprinsă de flăcări. Prea târziu însă ca să mai poată cineva stinge focul care parcă atingea cerul. Până dimineaţa, totul se transformase în cenuşă. Câţiva săteni scormoneau prin tăciunii încă fumegând, răscolind cenuşa.

— Au ars de vii! Şi mumă-sa şi copiii, vociferau unii dintre ei.

Adunară diverse obiecte care nu se topiseră în acea văpaie de foc, după care se întoarse fiecare la ale lui. Nu prea le păsa mai marilor locului despre ceea ce se întâmplase acolo.

— Deh, a ars o vrăjitoare! exclamau ei indiferenţi. Şi nici copiii nu erau prea normali… Mai ales băiatul, un ciudat. Bine că s-a întâmplat aşa! O să arăm locul şi o să plantăm copaci…

Totuşi, cine dăduse foc acelei proprietăţi?

Cel mai probabil, s-a concluzionat, familiile acelora care fuseseră ucişi de mama lui Marlow. S-au răzbunat dând foc întregii gospodării. O cunoşteau pentru vrăjitoriile ei periculoase şi nu avuseseră niciodată curajul confruntării directe pentru a o trage la răspundere sau să întrebe despre rudele lor, care dispăruseră de ceva vreme, aşa că s-au mulţumit să incendieze casă, sperând că va arde de vie împreună cu fiica şi băiatul ei.

Însă ei habar nu aveau, desigur, despre adevărata

tragedie produsă în acea casă.

După vreo două zile şi jumătate de plăcută călătorie, Marlow fu anunţat de către conductor să se pregătească, fiindcă peste puţin timp trenul va poposi în Gara de Nord, la Bucharest. Îşi pregăti bagajul.

Un scârţâit strident de roţi înfrânate şi şeful de tren deschise uşa vagonului de dormit. Marlow coborî.

Şi, în acea zi de 17 iunie a anului 1928, protagonistul nostru păşi pe peronul gării înţesat de oameni, într-o ţară cu totul şi cu totul necunoscută pentru el, în care dorea să-şi retrăiască viaţa cu adevărat.

În faţa ochilor lui se înălţa o clădire imensă, frumos întreţinută, curată şi cu stil.

Călătorii se îndreptau energici către ieşirile din gară. Se luă după ei. Limba pe care aceştia o vorbeau nu îi era familiară. Însă îi remarcă intonaţia, care nu-i displăcea. Zâmbi satisfăcut. Se opri în faţa ieşirii principale a gării şi admiră priveliştea ce-i stârnea curiozitatea. Câteva căleşti trase de cai, taxiuri şi câteva ciudate vehicule trase tot de cai compuneau ca un furnicar acea zonă plină de oameni.

Şi cum admira cu plăcere tot ceea ce i se etala în faţa ochilor, observă un domn elegant care se îndreptă către el şi, spre surprinderea sa, acesta vorbi pe limba lui:

— Hello mister! Can I help you?

Manolică Spirache, acest domn care îl întâmpinase pe Marlow la ieşirea din gară, era un bărbat cam la 40 de ani, îmbrăcat cu gust, *smoking* şi pălărie, înalt, cu o faţă prelungă, îngrijit rasă, cu o mustăcioară *la* Clark Gable bine şablonată din brici, care dădea bine cu zâmbetul lui strengăresc. Ochii lui mici, ca ai unui chinez, căprui şi blânzi, te atrăgeau parcă să comunici cu el, din plăcere, încă de la vârsta de 20 de ani, Manolică se preocupa cu ghidarea turiştilor veniţi în Bucureşti către locurile unde aceştia doreau să meargă. Însă mai târziu se apucase

intens să studieze câteva limbi străine, dintre care cel mai bine stăpânea engleza şi franceza. Atunci îşi concentrase atenţia, sau „afacerea” cum o considera el, doar pentru străinii care vizitau Capitala. Îi cunoştea dintr-o sută, după îmbrăcăminte sau după bagajele pe care le aveau asupra lor. Aşa cum îl dibui pe tânărul nostru Marlow, care nu arăta deloc a fi de prin părţile locului. Apoi înfăţişarea lui, ce-i drept nu prea arătoasă, nu i se păru deloc ieşită din comun; văzuse el alte feţe şi mai urâte, mai schimonosite…

Marlow îşi focaliza acum interesul către cel care îl întâmpinase şi, puţin intimidat de faptul că acesta i se adresase pe limba sa, răspunse:

— Hello!…

Apoi, ca să se dumirească dacă nu cumva în această ţară se vorbeşte şi limba lui, întrebă:

— Dar, domnule, în această ţară, se vorbeşte limba engleză?…

— O!… Nicidecum, domnule; aici se vorbeşte limba română.

— Română?! N-am auzit de aşa ceva; dar dumneavoastră cum de-mi vorbiţi limba?

— Am învăţat-o, domnule!

Marlow tăcu câteva secunde, după care i se adresă din nou:

— Aş dori să merg în acest loc, spuse în timp ce scoase tabloul din buzunarul genţii.

Manolică îl privi şi exclamă îndată:

— A!… Hotel Continental!… Acolo doriţi să mergeţi? Prea bine, Sir, vom *aju*nge acolo imediat; hotelul se află amplasat pe Calea Victoriei. Urmaţi-mă, vă rog!

Marlow păşi în urma bărbatului până când acesta se opri în dreptul unui autoturism marca Chevrolet, vopsit în verde şi roşu.

— Acesta este taxiul meu, domnule!… Cu el putem

merge unde doriţi, în cel mai scurt timp.

Manolică deschise portiera autoturismului şi îşi invită clientul să urce pe bancheta din faţă, după care ceru bagajul acestuia pentru a-l pune în portbagaj. Dar Marlow îl rugă ferm ca acesta să fie pus pe bancheta din spate a maşinii.

Şoferul înţelesese îndată că, cel mai probabil, clientul său avea ceva lucruri de valoare acolo şi se conformă dorinţei clientului, după care puse autovehiculul în mişcare. Chiar în faţa lor, trasă de un armăsar negru, împopoţonat cu tot felul de panglici colorate, se deplasa o caleaşcă pe a cărui capră se afla un vizitiu vesel, care îşi plimba muşteriii arătându-le oraşul. Manolică apăsă pedala acceleraţiei şi-o depăşi.

Priveliştea era încântătoare. Clădirile frumoase, construite cu stil, aveau o arhitectură deosebită.

Marlow se minuna de frumuseţea oraşului, colorată într-un anumit fel, şi de vestimentaţia doamnelor şi domnişoarelor care înţesau trotuarele, însoţite de domni îmbrăcaţi la fel de elegant. Femeile aveau feţele pudrate şi capetele acoperite cu pălărioare, iar unele dintre ele ţineau deschise deasupra capului câte o umbreluţă, probabil pentru a le apăra de dogoarea soarelui. Erau îmbrăcate cu rochii lungi, în culori pastelate, iar la gât, la încheietura mâinii şi în urechi se vedea câte un accesoriu sclipitor.

Conducea Manolică fără prea mare viteză pe drumul neaglomerat către destinaţia cerută de client. La un moment dat, Marlow se îngrijoră de faptul că omisese să-l întrebe pe şofer despre moneda care circula în această ţară. Preocupat de acest gând, renunţă la peisajul care i se derulase până atunci ca un film prin faţa ochilor şi îl făcu atent pe şofer, adresându-i-se:

— Nu vă supăraţi, domnule. Aş dori să-mi spuneţi ce bani circulă în ţara dumneavoastră şi de unde aş putea

face rost de ei?

Manolică zâmbi uşor pe sub mustăcioară, lăsând să i se vadă un şirag de dinţi îngălbeniţi, din cauza nicotinei. Era vorba aşadar despre bani. Un subiect bun de discutat, care pe el îl făcea întotdeauna fericit.

— Lei, domnule!... Leul, aceasta este moneda noastră; presupun că doriţi să vă duc undeva, ca să schimbaţi banii dumneavoastră.

Nu-şi întrebase încă clientul din ce ţară vine, deşi intuise, aşa că nu ştia precis ce fel de bani are acesta asupra lui.

— Vom merge pe Lipscani! Acolo se află Banca Naţională Română; vă voi arăta eu unde trebuie să-i schimbaţi.

Trase de volan dreapta şi, pe un traseu bine cunoscut de el, acceleră până ajunse în dreptul clădirii BNR:

— Am ajuns, domnule! Aici se află banca.

Manolică coborî şi, ocolind prin faţa maşinii, merse şi îi deschise portiera. Marlow coborî şi el, îşi luă geamantanul şi, însoţit de ghidul său, intrară în bancă. Fu condus de acesta până în faţa biroului *Exchange*, apoi şoferul se retrase. La ghişeu se afla o domniţă blondă, cu obrajii îmbujoraţi cu pudră din abundenţă şi cu buzele rujate strident, care, atunci când îl văzu că se apropie, îl fixă cu ochii ei mari, albaştri, şi îl întrebă respectuos în româneşte:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

El nu înţelese o iotă din ce-i zisese, dar ca să-i dea de înţeles că nu este de prin partea locului, i se adresă pe limba lui, salutând-o:

— Good afternoon, my Lady!

Femeia făcu ochii şi mai mari, dar spre norocul ei, cunoştea limba în care acesta i se adresase şi îi răspunse:

— *Good afternoon*, *Mister*! *Welcome to Roumania*!

Uimit şi de această dată, tânărul se bucură văzând că poate comunica şi o întrebă dacă poate schimba o mie de lire sterline. Blondina îi răspunse afirmativ şi îl informă cât era cursul în acea zi la moneda pe care o deţinea. Nu cunoştea el exact ce valoare avea suma pe care trebuia s-o primească, însă răspunse ea şi cum ar fi ştiut:

— OK, perfect! O să am o grămadă de bani de cheltuit. Femeia îi zâmbi larg, etalându-şi dantura perfectă, albă ca un şirag de perle. Marlow îi prezentă paşaportul şi mia de lire, apoi, după câteva minute de aşteptare, duduia întocmi o hârtie pe care îl rugă să o semneze, apoi scoase dintr-un seif câteva fişicuri cu bancnote, le numără, le împinse pe tejghea, zicându-i clientului:

— Număraţi-i şi dumneavoastră, vă rog.

El luă fişicurile, le privi şi extrase dintr-unul câteva bancnote pe care i le înmână blondinei:

— I-am numărat odată cu dumneavoastră! Mulţumesc. Femeii îi sclipiră ochii când văzu atâta generozitate din partea clientului, însă se sfii să-i ia şi îi împinse înapoi către el, zicând:

— Nu, domnule! Mulţumesc, dar nu am voie să primesc comisioane…

Însă el, galanton, i le împinse subtil, şoptindu-i:

— Vă rog!…

Atunci, blondina privi discret în stânga şi în dreapta şi trase cu dibăcie bancnotele sub tejghea.

El luă restul de bani, îi bagă în geantă, după care se întoarse către „ghidul” său, şoferul Manolică.

— Să mergem la hotel!

— Numaidecât, domnule! spuse şi sări galanton, deschizându-i portiera.

Manolică făcu câteva viraje pe nişte străduţe pavate cu piatră cubică şi în câteva minute ajunseră în faţa

hotelului. Înainte de a coborî din maşină, fără să-l întrebe pe destoinicul său „ghid” cât îi datorează pentru bunăvoinţa sa, Marlow băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo 200 de lire sterline, pe care i le înmână. Manolică făcu ochii mari văzând atâta generozitate din partea clientului. Însă aceasta nu fusese tot, deoarece turistul scoase din geantă încă 500 de lei pe care îi întinse, spunând:

— Uite, ia-i şi pe aceştia, şi te rog să stai întotdeauna prin preajma mea, mai am nevoie de dumneata.

Manolică nu mai putea de fericire. Dăduse norocul peste el. Ce mai încoace şi încolo, îi venea acum să îl pupe pe acest om care, în ciuda înfăţişării lui slute, părea a avea o inimă de aur. Nu mai primise niciodată până acum o asemenea sumă de bani.

— Vă mulţumesc, domnule! Sunteţi un tip extraordinar…

Englezul îl privi şi, văzându-i bucuria întipărită pe chip, îi zâmbi, făcându-l să înţeleagă că apreciază complimentul lui.

Era inteligent Marlow. În cei aproape 20 de ani pe care îi avea citise atât de multe cărţi pe care poate că alţii nu le-ar fi parcurs într-o viaţă. Din paginile acelea învăţase multe lucruri despre cum să se comporte în societate. Citise scrierile filosofilor şi ale marilor învăţaţi, ştiind pe de rost fiecare frază de îndrumare sau învăţătură cuprinse în operele lor.

Coborî din taxiul lui Manolică, iar acesta îl conduse curtenitor până la intrarea în hotel. Marlow privea fascinat de măreţia şi arhitectura impunătoarei şi atractivei construcţii în care tocmai intrară. Când ajunseră în dreptul recepţiei hotelului, Manolică îşi scoase pălăria şi, ca un adevărat gentleman, făcu o plecăciune în semn de rămas-bun, salută respectuos şi, după ce îi mulţumi încă o dată clientului, se întoarse şi plecă spre uşa hotelului.

— Ne revedem curând, îl atenţionă Marlow, ridicând două degete în dreptul pălăriei şi salutându-l englezeşte.

Recepţionerul, un bărbat înalt, elegant, într-un costum de stofă gri, ce bătea în două ape, cu cămaşa albă bine apretată, încheiată în dreptul gâtului cu un papion de culoare vişinie, îşi întâmpină clientul cu un zâmbet larg. Faţa prelungă, cu obrazul perfect bărbierit, îi era conturată de doi perciuni stufoşi şi laţi care se întindeau până aproape de bărbie, fruntea lată i se prelungea cu o chelie lucioasă până aproape de creştetul capului, iar de acolo pornea către ceafă o podoabă capilară grizonantă, deasă şi deosebit de creaţă. Sprâncenele stufoase, de asemenea grizonante, ascundeau sub acolada lor doi ochi căprui, mici, blânzi şi curioşi.

Auzise scurta conversaţie întreţinută de cei doi şi îşi dădu seama că are de-a face cu un turist străin. Într-adevăr, înfăţişarea stranie a tânărului îi dădu puţină emoţie, însă eleganţa cu care el se prezenta ascundea acest aspect neplăcut şi îţi atrăgea în mod deosebit atenţia. Îşi drese glasul şi apoi i se adresă respectuos într-o engleză impecabilă:

— Bună ziua, domnule!... Doriţi ca să vă cazaţi la noi?

— Bună ziua! răspunse Marlow, care abia că îşi putea desprinde privirea de la rafinamentul imensei săli de primire a hotelului. Zugrăveala, arcadele, mobilierul, pardoseala, covoarele, totul era de bun gust. Da!... Bineînţeles că doresc o cameră în acest hotel, care după cum observ are o eleganţă de excepţie.

— Suntem încântaţi că aţi ales hotelul nostru, exclamă bucuros recepţionerul. Şi încă nu aţi văzut totul; camerele sunt deosebit de luxoase iar, în plus, ne putem mândri cu un restaurant de mare clasă în care bucătarii noştri experimentaţi gătesc cele mai bune şi gustoase mâncăruri tradiţionale româneşti. Şi, apoi, Grădina de vară este un loc deosebit, plin de vegetaţie, unde vă puteţi

petrece serile şi unde veţi fi încântat cu cele mai frumoase romanţe sau alte melodii din muzica noastră populară. Cu siguranţă o să vă placă la noi!… Cât timp doriţi să ne onoraţi cu prezenţa dumneavoastră?

— Sincer, nu m-am gândit încă, răspunse Marlow puţin încurcat de această întrebare. Probabil că voi sta o… vreme; după prezentarea pe care mi-aţi făcut-o, nu văd de ce nu aş petrece mai mult timp aici. Apoi, am băgat de seamă că oraşul dumneavoastră este deosebit de frumos, înţesat de clădiri superbe şi probabil că mai sunt multe de văzut… La început, plătesc pentru o lună şi după aceea o să mă decid dacă mai rămân sau nu.

— Prea bine, domnule! Vă rog să-mi prezentaţi un act de identitate pentru a vă putea înscrie în registru.

Marlow îi întinse paşaportul şi, după câteva minute, funcţionarul i-l înmână înapoi, luă de pe panoul din spatele lui o cheie de care era agăţată o plăcuţă cu numărul 9, pe care i-o oferi zicând:

— În afara apartamentului regal, care este foarte elegant, dintre celelalte camere, eu v-am ales una mai deosebită şi care cu siguranţă o să fie pe gustul dumneavoastră – se află la etajul întâi al clădirii. Iată şi acest bon în care este înscrisă suma pe care urmează să o plătiţi la casierie.

În acel moment, de recepţie s-a apropiat un majordom, îmbrăcat ireproşabil, într-un costum de culoare vişinie, purtând o pereche de mănuşi albe.

— El o să vă conducă până la cameră.

Marlow luă cheia şi bonul, însă, înainte de a se despărţi de elegantul recepţioner, scoase din buzunar o bancnotă de 100 de lire şi i-o băgă acestuia între foile registrului în care semnase. La vederea bancnotei, acesta făcu o plecăciune de mulţumire şi registrul dispăru sub tejghea, apoi, cu bucurie în glas, rosti:

— Bun venit în micul Paris, Sir!

Marlow surâse, apoi se lăsă condus de majordomul care îi cără bagajul până la casieria hotelului şi de acolo până în dreptul camerei cu numărul 9, unde acesta dădu să plece făcând o plecăciune. Nu scosese între timp nicio vorbuliţă. Ştia doar câteva cuvinte în limba engleză, aşa că nu putea lega o conversaţie. Dar nu apucă să se îndepărteze prea mult, fiindcă turistul îl făcu atent şi îi strecură în buzunarul de la piept al vestonului o bancnotă de 50 de lire. Îi mulţumi şi îşi văzu de treaba lui.

Tânărul nostru învăţase doar din cărţi că, odată ajuns în unele instituţii importante, precum hotelurile, dacă voiai să fii bine catalogat, lăsai câte un bacşiş generos şi, în acest fel, beneficiai de o mai mare atenţie din partea funcţionarilor.

Descuie uşa camerei.

Aici totul sclipea de curăţenie. Mobilierul din lemn masiv, frumos lăcuit, de culoare neagră, dădea încăperii un aer medieval. Se descălţă şi păşi cu picioarele goale pe mocheta roşie, întinsă perfect pe parchetul bine lustruit. Degetele i se afundară în moliciunea ţesăturii din lână, dându-i o senzaţie plăcută şi relaxantă.

Patul cu tăblii mari din lemn, sculptat cu motive artizanale, trona pe mijlocul camerei, cu aşternuturile de un alb imaculat, ireproşabil întinse, de o parte şi cealaltă a patului fiind amplasate două noptiere în ton cu mobilierul, pe fiecare odihnind câte o lampă cu abajur vişiniu.

Îşi abandonă geamantanul pe marginea patului şi se apropie de ferestrele largi ale camerei. Privind dincolo de sticlă, descoperi în curtea din spate a hotelului o adevărată oază de verdeaţă. În locuri special amenajate se aflau aşezate mese acoperite cu câte o umbrelă imensă, iar din rondurile pline de flori multicolore se răspândea în aerul proaspăt parfumul lor de neegalat.

Totul arăta desăvârşit.

La fel era şi baia în care tocmai intrase ca să facă un duş: faianţa de culoare albastru-marin, cu plinte înguste aurite, iar chiuveta, cada şi celelalte articole de uz aflate acolo sclipeau de curăţenie.

Duşul călduţ îl mai învioră puţin, dar se gândi că nu i-ar strica totuşi să tragă un pui de somn. Se cufundă deci în aşternuturile parfumate şi impecabil de curate şi adormi pe nesimţite.

După atâta drum avea nevoie de odihnă pe măsură.

Seara se lăsase de mult.

Din grădina de vară se auzeau melodiile nemuritoare şi suspinul romantic al viorilor din orchestră. Muzica îi mângâia plăcut urechile lui Marlow şi se deşteptă.

Se simţea viguros, însă brusc i se făcu foame.

După ce îşi aranjă în şifonier costumele şi alte obiecte de vestimentaţie, căută un loc mai ferit şi puse acolo geanta în care se aflau bijuteriile şi banii.

Încuie tacticos dulapul şi uşa camerei şi coborî direct la recepţie.

Acolo îl întâmpină zâmbitor acelaşi domn elegant care, ridicând din sprâncene întrebător, aştepta ca nobilul client să-şi exprime vreo dorinţă. Marlow se aplecă puţin peste tejghea şi-l întrebă discret:

— Domnule, mai are cineva acces în camera mea?

— O, nu! Iar camerista care se ocupă de curăţenie va veni numai în prezenţa şi cu acordul dumneavoastră.

— Atunci totul este în regulă!... Acum, vă rog să-mi spuneţi cum pot ajunge la renumitul dumneavoastră restaurant, fiindcă, drept să spun, mă încearcă o foame cumplită.

Recepţionerul îl îndrumă către o uşă solidă din lemn masiv, ornată cu vitralii viu-colorate. Mulţumi şi intră în imensa sală a restaurantului, aşezându-se nerăbdător la o masă.

Cercetă cu atenţie meniul, dar până să desluşească felurile de mâncăruri, un ospătar îşi făcu prezenţa şi, respectuos, îl întrebă ce doreşte să servească.

Dar cu toate că exista şi o variantă tradusă în limba engleză a meniului respectiv, el tot nu pricepu ce fel de bucate erau acelea. Nu înţelesese nici ce îl întrebase tânărul care se postase lângă el, care cu un carneţel şi cu un creion în mână aştepta cuminte să noteze comanda clientului. Marlow, înfometat şi derutat, i se adresă politicos:

— Nu prea pricep ce fel de mâncare mi-aş putea alege din lista aceasta, de aceea aş dori să-mi recomandaţi dumneavoastră ceva.

Ospătarul, binevoitor, începu să-i descrie în engleză câteva din felurile de mâncare care făceau parte din meniul restaurantului în acea seară, şi-i recomandă o tochitură ardelenească, cu mămăliguţă, un vin Chardonnay blanc şi din partea casei, înainte de toate, un păhăruţ de palincă.

Marlow fu de acord cu propunerea ospătarului şi, în aşteptarea revenirii acestuia, se delectă liniştit cu muzica în surdină, transmisă de un grup de instrumentişti poziţionaţi într-un loc special amenajat.

Ospătarul sosi, aducând pe o tăviţă un pahar mic de cristal, cu picior, care era pe jumătate umplut cu o licoare gălbuie.

— Vă rog să serviţi, domnule, aceasta este băutura din partea casei.

Luă paharul, adulmecându-i conţinutul. O aromă profundă de sâmbure, probabil de migdală, gândi el, îi inundă plăcut nările. Duse paharul la gură şi sorbi hotărât. În acel moment simţi cum îi ia gura foc, iar ochii începură să-i lăcrimeze. Nu mai întâlnise până atunci o asemenea băutură. Mai gustase el pe ascuns, când era acasă, câte o gură de whiskey, însă această licoare părea de zece ori mai

bună iar tăria te ameţea instant. Continuă să o savureze încet, încet. Până ce sosi comanda, goli conţinutul paharului. Îi ardeau urechile şi-i vuiau tâmplele. Pofta de mâncare devenise şi mai mare.

Tochitura aburindă, pe care ospătarul i-o aşezase dinainte, avea un miros deosebit de apetisant şi aromat. Gustă cu prudenţă din mâncarea care, într-adevăr, era delicioasă; la fel de gustoasă era şi mămăliguţa. Nici nu-şi dădu seama când goli farfuria. Dar foamea încă nu-i dispăruse, aşa că făcu semn chelnerului să se apropie.

— Aş mai dori o porţie, îl rugă de îndată.

Chelnerul nu aşteptă să i se mai spună şi a doua oară, plecă imediat să onoreze comanda.

În acea primă seară, Marlow îşi potolise foamea cu două porţii de tochitură, care, practic, confirmase faima şi respectul de care se bucura acest restaurant, gustase din palinca savuroasă care aproape îl înmuiase cu tăria ei şi reuşise la final să bea şi un pahar de vin delicios, apoi achită nota. Lasă bacşişul şi, satisfăcut, se reîntoarse în camera lui.

Era aproape miezul nopţii, iar el deja se cufundase sub aşternuturi. Nu adormise încă, ci îşi derula filmul vieţii sale de până atunci. Se îngrozea acum când îşi amintea de acele întâmplări nefericite la care luase parte în casa natală din satul Watford.

Doamne!… Doamne!… Iartă-mă! îşi zicea cu voce tare. Trebuia să fac ceva şi să evadez din lumea aceea sinistră, creată de mama şi de sora mea.

Nici prin cap nu-i trecea că, dacă îşi amâna cu o singură zi plecarea, ardea de viu între pereţii propriei case.

Îşi alungă din minte acele gânduri şi îşi propuse ca, a doua zi de dimineaţă, să-l caute pe Manolică şi să îl roage ca să-i arate oraşul.

Îşi propti nasul în perna moale şi adormi buştean.

Capitolulll

ACOMODAREA

Zorii albaştri minerali anunţau o zi însorită de vară. Cerul era clar şi niciun nor nu cuteza să-i tulbure liniştea. Soarele sclipitor, ca o minge de foc incandescentă, se înălţase pe bolta senină şi de acolo arunca săgeţi de aur în ferestrele hotelului, înflăcărându-le. Câteva vrăbii gureşe poposiseră pe pervazul geamului de la camera în care dormea Marlow şi începură să ciripească zgomotos.

Era data de 18 iunie a anului 1928.

Marlow se trezi din somn mai mult datorită zgomotului plăcut produs de vrăbii. După ce îşi făcu siesta ca de obicei, se îmbracă frumos şi, dornic de a-şi încânta privirea în acea zi cu frumuseţile pe care urma să le întâlnească în acest oraş-capitală, se grăbi să părăsească încăperea. Odată ajuns în stradă, observă cu atenţie caleştile şi maşinile care se perindau prin faţa hotelului şi rămase nu foarte surprins când printre acestea îl zări pe Manolică, rezemat de taxiul său în timp ce trăgea cu poftă dintr-o ţigară.

Parcă se vorbiseră.

Se bucură nespus şi înaintă către el.

Când îl observă, Manolică aruncă imediat ţigara, pe care o stinse cu vârful pantofului.

— Încântat să vă revăd, domnule Marlow! exclamă acesta entuziasmat. Unde aţi dori să mergeţi astăzi?

— Vreau să fac o plimbare prin micul Paris, aşa cum a denumit recepţionerul aseară oraşul…

— Cu plăcere! se arată amabil Manolică şi îi deschise portiera, invitându-l să ia loc pe bancheta din faţă a maşinii, după care se urcă sprinten la volan. Puse automobilul în mişcare şi îşi plimbă clientul prin cele mai atractive locuri din Bucureşti, care făceau deliciul

turiştilor.

Arcul de Triumf – care i s-a spus că fusese ridicat ca o comemorare a participării României la Primul Război Mondial, la finalul căruia aproape toate teritoriile locuite de români s-au găsit pentru prima dată reunite la un loc – se înălţa semeţ, cu o structură din lemn şi stuc, într-o zonă uşor accesibilă, înconjurat adesea de turiştii care, cu aparatele lor de fotografiat, doreau să se imortalizeze în dreptul acestui monument impunător.

Marlow şi-ar fi dorit şi el un instantaneu lângă Arcul de Triumf, se gândea însă că i-ar trebui mai întâi propriul lui aparat de fotografiat. După ce făcură un tur al oraşului, ajunseră din nou pe Calea Victoriei. Aici, într-un loc special amenajat, erau parcate caleştile de diferite dimensiuni, forme şi culori, care îşi aşteptau posibilii clienţi.

— Lasă-mă aici, Manolică! Vreau să fac o plimbare cu caleaşca; vino deseară pe la orele şapte la hotel.

— Cum doreşte domnul, se conformă acesta de-ndată dorinţei englezului. Şi să ştiţi că nu trebuie să-mi plătiţi nimic pentru această plimbare; v-a fost oferită din partea casei.

— O!… Nu se poate aşa ceva, se arătă nesatisfăcut Marlow de decizia acestuia.

Însă Manolică coborâse deja din maşină şi merse pentru a se tocmi cu un vizitiu care avea un atelaj mai aparte, pentru a-i prelua clientul, ca să-l transporte oriunde acesta doreşte.

Vizitiul, care cunoştea câte ceva din limba lui Shakespeare, îşi invită clientul să urce în caleaşcă, aşternându-i la picioare un covoraş de culoare roşie. Marlow se aşeză confortabil pe bancheta moale, capitonată cu piele de culoare maronie, admirând frumosul atelaj. Se minună de eleganţa cu care acesta era înzestrat. Mai văzuse şi la Londra câteva de acest gen, însă acesta etala o distincţie aparte. Caleaşca se vedea excelent lustruită şi

dotată cu un burduf din piele care, după cum ştia el, era acţionat de un dispozitiv care îl manevra în sus sau în jos pentru a-i apăra pe clienţi de ploaie sau vânt, ori de razele prea arzătoare ale soarelui.

Vizitiul îi acoperi genunchii cu o învelitoare subţire pe care era brodată, în fir auriu, monograma proprietarului.

De o parte şi de alta a caprei vehiculului erau atârnate două felinare cu geamuri de cristal şlefuit, în care seara se aprindeau lumânări. Caii, înhămaţi la deosebitul atelaj, erau împodobiţi cu funde şi harnaşamente frumos colorate, iar copitele le erau negre, lucioase, probabil lăcuite sau date cu vax.

— Încotro, domnule? întrebă calm vizitiul.

— Pe unde doreşti dumneata! îi răspunse Marlow încântat din nou de priveliştea ce i se desfăşura prin faţa ochilor.

De data aceasta, tânărul admiră mai detaliat toată panorama micului Paris, nefiltrată de parbrizul maşinii şi, în plus, caleaşca se deplasa destul de lent.

Se apropia ora prânzului şi Marlow admirase în trecere toate obiectivele importante din acest oraş. Se declară fascinat de cele văzute. Nu coborâse din caleaşcă nicio secundă iar acum îl rugă pe vizitiu să-l ducă înapoi la hotel. Foamea îi dădea din nou târcoale şi se gândea deja la mâncărurile servite în faimosul restaurant.

Când ajunseră în faţa hotelului, plăti vizitiului o sumă frumuşică, apoi se pierdu în spatele uşilor.

Ceva mai târziu, după cum îşi propusese, la ora fixată şapte, se întâlni din nou în faţa hotelului cu Manolică, rugându-l să-l ducă oriunde ar crede el că îşi pot petrece amândoi acea seară.

— Vom merge pe Lipscani! sugeră acesta bucuros că i se dăduse lui oportunitatea de a alege locaţia. Acolo este

ca un fel de poartă a Bucureştiului, o zonă de promenadă gen vieneză ori pariziană. O să fiţi încântat!

— Să mergem! fu de acord Marlow.

Şi, într-adevăr, după cum spusese Manolică, Lipscaniul îi oferi o gamă variată şi încântătoare de eleganţă, prin tot ceea ce se petrecea în acea zonă interesantă, cu străduţe înguste şi pavate cu piatră.

Petrecu acolo o seară de neuitat alături de „ghidul" său Manolică, cu care legă o prietenie cum nu şi-ar fi închipuit niciunul dintre ei…

*

Trecuse aproape o lună de când Marlow se cazase la acest luxos hotel din Bucureşti.

Prietenia cu Manolică devenise foarte strânsă. Erau aproape nedespărţiţi, iar el începuse să rupă binişor româneşte. Îi mărturisise deja că doreşte să se stabilească în România.

Şi cum stăteau ei aşa, la taclale, în grădina de vară a hotelului, într-o seară, Manolică îi propuse bunului său prieten, bineînţeles dacă şi el consimte, să se mute sub acelaşi acoperiş, adică englezul să renunţe la hotel. Deţinea o casă destul de frumuşică în Calea Moşilor, rămasă moştenire de la părinţii lui, care se prăpădiseră în urmă cu câţiva ani. Suferiseră amândoi de aceeaşi boală şi s-au dus unul după altul în lumea celor drepţi. Nu mai avea fraţi sau surori, aşa că locuia de unul singur în ditamai imobilul.

— Ce-aş putea face eu în patru camere? îi zise lui Marlow. Vino şi locuieşte cu mine; nu va trebui să-mi plăteşti nimic. Vom avea acolo timp din belşug ca să te învăţ cum trebuie româneşte…

Tânărul englez acceptă oferta de nerefuzat a lui Manolică şi chiar a doua zi părăsi hotelul însoţit de prietenul său, care îl transportă cu Chevroletul până la

proprietatea lui din Calea Moşilor.

Îl invită fără menajamente să-şi aleagă una dintre cele trei camere nelocuite. Încăperile erau identice ca mărime, doar mobila şi zugrăveala diferite. Marlow şi-o alese pe cea mai simplă, cu un dulap, un pat potrivit şi o noptieră.

Şi uite aşa se stabili el în casa amicului său, pe la hotel mai trecând din când în când, atunci când i se făcea dor de câte o mâncare tradiţională românească, bine gătită, pe care o savura cu plăcere în renumitul restaurant.

Timpul se scurgea iute precum ploile repezi de vară, iar el se obişnuia din ce în ce mai bine în acest oraş care-i oferea tot ceea ce îşi dorea.

Trecuse anotimpul cald al verii, la fel şi toamna, iar acum, în prag de iarnă, Marlow avea să admire un Bucureşti înzăpezit, în care transportul se făcea cu sania trasă de cai. Maşinile se descurcau mai greu în sezonul hibernal, în care gheaţa poleia străzile şi trotuarele, făcând din acestea adevărate patinoare.

Sărbătoarea Crăciunului şi Revelionul le petrecu în compania prietenului său, dar şi alături de alţi cunoscuţi din anturajul lui Manolică, printre care şi destule femei, una mai frumoasă ca alta.

Învăţase deja să vorbească destul de bine româneşte. Se minuna şi Manolică cu câtă uşurinţă pronunţa cuvintele, dar şi de corectitudinea cu care le aşternea în scris.

Avuseseră de toate pentru aceste sărbători, mai mult datorită lui Marlow care, prin intermediul bunului său prieten, reuşi să vândă o parte dintre bijuteriile aduse din Anglia.

Problema banilor părea rezolvată.

Însă, de la un timp, sufletul lui Marlow devenea tot mai mâhnit.

Prietenul său începuse să abuzeze de bunătatea lui şi risipea o grămadă de bani pe ţigări, băutură şi femei uşoare.

Ajunsese o obişnuinţă ca acestea să vină câte două în fiecare seară. Însă numai Manolică se bucura de compania lor. Niciuna nu dorea să relaţioneze cu englezul. Refuzau întotdeauna, chiar dacă li se oferea o grămadă de bani. Ah, chipul său era atât de neatrăgător, trupul lui atât de respingător!...

De aceea, Marlow se retrăgea în camera lui şi suferea. Desigur, şi-ar fi dorit să aibă o relaţie măcar cu una dintre acele femei, s-ar fi putut îndrăgosti chiar, fiindcă majoritatea care se perindau prin casa prietenului său erau deosebit frumoase. Mergea apoi şi îşi privea chipul slut în oglindă, blestemând, cu lacrimi în ochi, ziua în care se născuse.

Aşa s-a întâmplat într-o seară, după ce fusese refuzat a nu ştiu câta oară, de data aceasta de o mândreţe de faţă, atât de chipeşă încât nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Blondă, cu părul prins în cosiţe împletite, cu sprâncene subţiri, parcă desenate, punând în valoare doi ochi vioi, albaştri, iar gura ei cu buze roşii, trandafirii, frumos conturată, de ziceai că e pictată, te invita să o săruţi necontenit. Un glas subţire şi melodios, ca un clinchet de clopoţel, împreună cu râsul ei cristalin făceau să se zbuciume orice inimă.

Marlow se îndrăgostise pe loc de ea, şi-ar fi dorit s-o iubească, s-o cuprindă în braţe şi s-o sărute cu foc atunci şi acolo.

Lucru imposibil, căci până la urmă ea ajunse dezmierdată tot în poala lui Manolică.

Tânărul englez se retrase, ca de obicei, trist şi cu ochii umezi de ciudă, în camera lui. Se prăbuşi pe pat cu faţa în jos şi îşi cufundă nasul în pernă, vărsând lacrimi amare. Oare, cât o să mai îndur această umilinţă? se

tânguia. Trebuie să fac ceva. Ah, Doamne, dac-aş putea să-mi iau viaţa…

Însă instantaneu revăzu cu ochii minţii evenimente din viaţa lui ce-i păreau uitate: momentele înfricoşătoare ale morţii oaspeţilor din acea seară nefastă, şi-i răsunară în cap cuvintele mamei despre înzestrarea pe care o avusese el la naştere – *A fost hărăzit cu un dar prin care poate prelua trupul şi viaţa altcuiva*. Apoi îşi aminti de destăinuirea femeii care le explicase tuturor celor de faţă cum se putea înfăptui această transformare.

În acea clipă, Marlow sări brusc în picioare, îşi şterse lacrimile, se duse la oglindă şi, în timp ce se privea, îşi zise hotărât: Gata! S-a isprăvit cu atâta amărăciune. Iartă-mă, prietene Manolică, chiar nu îmi doresc să mor fără să cunosc vreo femeie sau fără să am vreodată o familie…

Şi, cu acest gând nebănuit până atunci, se apucă să-şi pună la punct planul de acţiune.

Era pentru prima oară în viaţa lui când se hotărâse să acceseze puterea cu care fusese înzestrat şi, spre norocul lui, victima se potrivea de minune cu el, din toate punctele de vedere.

*

Aproape că trecuse luna martie a anului 1929. Cei doi deveniseră foarte apropiaţi. Mai ceva ca nişte fraţi. Marlow nu arăta că ar fi supărat în vreun fel pe succesul prietenului său atunci când el însuşi era refuzat de femeile care le treceau pragul aproape seară de seară şi că acestea ajungeau de fiecare dată în braţele lui, ci înghiţea în sec resemnat şi pleca în camera lui aparent lipsit de orice speranţă. Învăţase aproape la perfecţie limba română, stâlcind tot mai rar câte un cuvânt. Vorbea atât de cursiv, de parcă ar fi trăit de când lumea în România.

Între timp, îşi punea uşor, uşor, planul în aplicare, fără ca prietenul său să bănuiască ceva.

Într-o seară ploioasă şi cam rece de mai, cei doi se întorceau împreună acasă, pe jos. Fuseseră la o terasă, pe Lipscani, fără a lua Chevroletul, ca de obicei. Manolică dorise să bea un pahar cu prietenul său, nu risca niciodată în astfel de situaţii să ia maşina.

Ploaia îi udase până la piele.

Intrară iute în casă şi, după ce făcură un duş fierbinte, se băgară la somn.

A doua zi însă, Marlow acuză o răceală cumplită.

Manolică merse de îndată la spiţerie, cumpără ceva leacuri şi frecţii şi i le aduse prietenului său:

— Aceste medicamente mi-au fost recomandate de farmacistă, iar cu această soluţie trebuie neapărat să te frecţionez pe tot corpul, cică recuperarea grabnică e garantată…

Marlow nu refuză propunerea, din contră, se bucura nespus de această nesperată oportunitate.

— O să scap cât ai zice peşte de această răceală! îi zise, în timp ce Manolică se străduia de zor să-i întindă soluţia cu efect binefăcător cât mai bine pe trup.

Timp de cinci zile, făcu el pe maseurul, până ce Marlow se înzdrăveni. Însă nu pricepea de ce îl cam lăsaseră puterile. Dintr-odată el, care avusese atâta grijă ca prietenul său englez să se pună pe picioare, se simţea foarte slăbit şi fără vlagă de parcă începuse să-l cuprindă brusc boala.

El, care era obişnuit să alerge toată ziua pe străzile Bucureştiului, plimbându-şi clienţii prin oraş, stătea acum în casă şi abia, abia de îşi mai târa picioarele până la bucătărie sau la baie.

Şi parcă în acea seară, a şasea de după şedinţele de masaj pe care i le aplicase prietenului său, puterile îl lăsaseră de tot. Însoţit de Marlow, abia reuşi să ajungă în dormitor.

De astă dată, inversând rolurile, amicul englez merse şi îi pregăti un ceai de sunătoare, revenind imediat cu o cană plină de licoare aburindă.

— Bea-l aşa fierbinte! îşi îmbie prietenul. Cu siguranţă o să-ţi facă bine… Probabil că pârlita aia de răceală te-a acaparat; de la mine ai luat-o…

Manolică săltă cu dificultate cana şi sorbi lichidul, puţin câte puţin, până îl termină. Apoi simţi cum trupul îi fu cuprins de o fierbinţeală puternică. Ciudat însă, lui îi era foarte frig.

Se lungi pe pat şi se înveli cu o pătură groasă. Nu trecură nici cinci minute, că adormi buştean.

Marlow stinse lumina, după care părăsi îngândurat camera. Se retrase în dormitorul lui şi se aşeză pe marginea patului, dus pe gânduri, uitându-se din când în când la ceasul de buzunar. Timpul se scursese repede. Mai erau cam cincisprezece minute până la miezul nopţii şi el încă nu se culcase. Se ridică şi se apropie de fereastră. Privi la cerul înstelat şi căută luna.

Era o noapte de mai cu lună plină, strălucitoare, înconjurată de un halou sângeriu.

Îşi scoase iarăşi ceasul şi îl privi îndelung. Plecă din dreptul ferestrei şi deschise dulapul. Scoase din buzunarul genţii lui de voiaj un sul micuţ de hârtie, după care ieşi uşor din cameră. Merse direct în dormitorul prietenului său şi rămase acolo.

La câteva minute după ce gongul pendulei aflate în holul casei bătuse ora O.00, uşa dormitorului se deschise şi Manolică ieşi afişând un zâmbet timid, în colţul gurii, în timp ce în ochi i se vedea o sclipire ciudată. Părea mai sănătos ca niciodată.

Se îndreptă fix spre dormitorul lui Marlow.

Din acel moment, îndată ce închise în urma sa uşa dormitorului, liniştea şi umbrele nopţii puseră stăpânire pe

întreaga casă. Însă, nu după multă vreme, lumina pură a zorilor răzbi iarăşi prin ferestrelor largi ale imobilului şi risipi negura întunericului.

*

Manolică se trezi din somn mai mult din cauza vezicii urinare care, de la o vreme, îl cam şicana. Se simţea tot rău şi abia că îşi putu târî picioarele până la baie. Se uşură, după care îşi spălă mâinile, gâtul şi faţa. Îşi săltă capul din chiuvetă, aruncând involuntar o privire în oglindă. Şi rămase paralizat. De uimire. Chipul său arăta exact ca acela al prietenului său, Marlow.

Îşi frecă ochii, apoi se privi din nou.

Acelaşi chip.

Oare, am halucinaţii? îşi spuse cu vocea tremurândă.

Îşi privi restul corpului, trunchiul, membrele, şi atunci realiză că trupul lui arăta identic cu cel al lui Marlow. Abia că se mai putea ţine pe picioare, era îngrozit. Îşi adună puterile şi, împleticindu-se, reuşi să ajungă în camera alăturată.

Englezul se trezise, iar în acel moment privea pe fereastră.

Fusese matinal în acea dimineaţă.

Când uşa se deschise, el tresări. Se răsuci uşor şi rămase ca o stană de piatră, fără să scoată niciun cuvânt.

Manolică abia intrase, dar nu făcu mai mult de doi paşi fiindcă rămase încremenit de spaimă. În faţa lui, la câţiva metri, stătea *chiar el*. Bărbatul din camera lui avea înfăţişarea, trupul şi statura exact ca ale sale. Cu un ultim efort reuşi să articuleze:

— Dar cum este posibil aşa ceva!? Marlow, cum ai făcut lucrul acesta? Spune-mi, te rog, că nu este adevărat…

Englezul tăcea. Nu voia să-i dea nicio explicaţie. Îi părea rău că fusese nevoit să fure chiar înfăţişarea

prietenului său şi să-i transfere, în schimb, trupul lui hâd, iar acum trebuia să-şi facă repede un plan pentru a scăpa definitiv de el. Ar fi avut tot timpul nopţii care tocmai se scursese, îi fusese însă peste puterile sale. Nu se considera criminal. Îşi otrăvise mama şi sora doar ca să nu fie el însuşi omorât de ele. De atunci simţise cum, totuşi, un duh necurat îi bântuia sufletul, iar acum îl îndemna să ucidă din nou. Trebuia să facă într-un fel anume ca să pară un accident. Nu dorea să-şi mânjească mâinile cu sângele prietenului său, dar cum nu avea încotro, trebuia să găsească o metodă mai uşoară.

Oricum, se gândea el, chipul meu, pe care acum îl posedă Manolică, nu este cunoscut decât de câţiva prieteni de-ai lui şi de fetele care se perindaseră pe acolo. În rest, cine ar întreba de mine? Nimeni!

Se apropie de prietenul său şi îl privi în ochi fără a rosti niciun cuvânt. Câteva clipe, pupilele lui aruncară nişte sclipiri ciudate şi căpătară o nuanţă gălbuie, după care îşi reveniră la culoarea iniţială.

Manolică amuţi. Degeaba încerca să rostească ceva. Graiul îi pierise.

Marlow se îndreptă către propriul lui dormitor, în timp ce amicul său îl urmă ca hipnotizat. Se lungi câteva minute pe pat. Şi rămase acolo cu privirea pironită spre prietenul său. În cele din urmă, lăsând la o parte regretele care-l copleşeau, părăsi camera, nu înainte de a încuia uşa.

Părăsi casă, se urcă în Chevrolet şi, la volanul acestuia, se pierdu pe străzile aglomerate ale Capitalei.

Îl învăţase de ceva timp Manolică să conducă maşina şi ajunsese să controleze perfect această îndeletnicire.

Îşi omorî timpul acelei zile pe la băcăniile şi cafenelele de pe Lipscani, întorcându-se acasă abia pe înserate, aducând cu sine şi două sticle de coniac.

Intră direct în camera unde se afla Manolică.

Acesta zăcuse în pat toată ziua. Parcă fusese pironit acolo. Era ca şi paralizat. Nu-şi simţea deloc trupul. Se vede că puterile lui Marlow erau mult mai mari decât îşi închipuise el. Iar aceste puteri se declanşaseră odată cu transferarea trupului din noaptea precedentă. Marlow luă o sticlă de coniac, îi desfăcu dopul şi i-o întinse prietenului său. Acesta o luă şi, fără să mai aştepte vreun îndemn, o puse la gură şi îi bău conţinutul până la ultima picătură. Nu trecură mai mult de zece minute, că el începu să-şi dea ochii peste cap, intrând pesemne în comă alcoolică. Atunci, Marlow îl ridică de pe pat, se opinti până reuşi să-l arunce pe umăr, merse cu băgare de seamă în curtea interioară a casei, unde tocmai parcase autoturismul, şi-l aşeză pe bancheta din spate. Era trecut de ora 22.00 şi întunericul pusese deja stăpânire pe oraş.

Odată urcat la volan, Marlow acceleră şi apucă pe drumul înspre Cernica, o aşezare din afara Bucureştiului, pe unde ajunsese cândva împreună cu prietenul său. După aproape o oră de mers, se opri pe malul unui lac. Îl scoase cu greu pe Manolică din maşină şi îl târî până la marginea apei.

— Iartă-mă, Manolică… rosti în timp ce împingea trupul acestuia până căzu în apă.

Lacul îl înghiţi numaidecât, lăsând să iasă la suprafaţă câţiva bulbuci de aer.

Fără prea multe regrete, ci doar liniştit sufleteşte că înfăptuise acest lucru cu uşurinţă, Marlow reveni la maşină şi mână pe acelaşi drum de întoarcere către casă.

*

Trecuseră trei zile de când se descotorosise de prietenul său şi Marlow intrase deja bine în pielea lui. Se obişnuise cu noua înfăţişare şi se gândea că ar fi momentul să meargă în oraş şi să o caute pe Elena, fata de care se îndrăgostise, din cauza căreia începuse să-l roadă invidia pe Manolică, motiv care conduse la uciderea acestuia. Însă

mai înainte de a relaţiona cu ea, simţea nevoia de a experimenta şi cu alte femei. În toată viaţa lui, nu avusese parte de nicio femeie şi risca să-i creeze suspiciuni Elenei.

Avea destul de recuperat din reputaţia şi experienţa lui Manolică în acest domeniu…

Aşa că, în următoarele seri, aduse acasă câte o femeiuşcă, având grijă ca nu cumva ele să fi avut cândva de-a face cu răposatul său prieten.

Şi după ce văzu intensiv cum stă treaba… într-o seară de sâmbătă, îşi luă inima în dinţi şi o invită acasă şi pe Elena. După cum băgase el de seamă, îl cam plăcea pe Manolică, însă acesta o tratase doar ca pe o femeie uşoară, fără a ţine cont de sentimentele ei.

Însă în acea seară, ea avu parte de o mare surpriză. Manolică se schimbase şi chiar îi făcea declaraţii de dragoste. Părea destul de uimită de această schimbare neaşteptată. În acea noapte, Marlow, de acum Manolică, îşi văzu în fine visul realizat. Se înfruptase cu pasiune din trupul ei şi îi făcuse necontenit declaraţii de dragoste.

— Aş dori să rămâi aici, cu mine… îi şopti în timp ce ea aproape că aţipise cu capul aşezat pe pieptul lui.

Elena tresări. Nu ştia ce să-i răspundă.

— Tu chiar vorbeşti serios?!…

— Bineînţeles! De mult îmi doream asta, însă nu eram hotărât. Şi, în plus, mai era şi prietenul meu pe aici. Nu eram sigur dacă vreau sau nu să-mi leg viaţa de cineva. M-am hotărât brusc şi te-am ales pe tine, simţeam că şi tu mă placi…

Elena oftă. O lacrimă de fericire i se scurse din ochi, căzând fierbinte pe umărul lui.

El se înduioşă de căldura ei, îi cuprinse capul între palme şi-i sărută ambii ochi.

— Dar Marlow unde este? îl întrebă privindu-l în ochi.

— Marlow e departe, draga mea… S-a întors acolo de

unde venise: în Anglia.

— Aha! Eraţi foarte apropiaţi, aproape nedespărţiţi. Probabil că şi lipsa lui te-a determinat să mă cauţi…

— Ar fi şi aceasta o cauză, insignifiantă însă. M-a copleşit mai mult dragostea pe care ţi-o purtam în ascuns…

Femeia îl sărută de-ndată cu patos şi îşi înlănţui braţele de trupul său.

O linişte tainică cuprinse camera, după care cei doi adormiră îmbrăţişaţi, învăluiţi cu mantia fericirii.

În zilele ce urmară, noul Manolică, însufleţit de spiritul Marlow, alese de prin bijuteriile care rămăseseră nevândute un inel cu diamant, un şirag de mărgele din perle, o pereche de cercei din aur şi i le dărui Elenei. Aceasta le primi bucuroasă şi plânse de fericire. Era primul bărbat din viaţa ei care-i oferise până atunci un dar atât de preţios. Părea hotărâtă să-şi petreacă viaţa alături de el, chiar dacă ea abia împlinise 24 de ani. Exista aşadar o diferenţă destul de mare între ei, căci trupul lui Manolică avea 41 de ani, în timp ce sufleul lui Marlow era în vârstă de 20 de ani.

*

Şi timpul trecu.

Era prin vara lui 1933.

Patru ani se scurseseră de când ei erau împreună.

Nu se legaseră prin cununie, însă viaţa lor decurgea ca şi cum ar fi fost căsătoriţi.

Focul iubirii de început însă se mai potolise.

El, cu toate că ar fi putut să nu facă nimic toată ziua, deoarece încă mai avea din banii aduşi din Anglia, suficient cât să trăiască liniştiţi cel puţin 20 de ani de acum înainte, prefera să urce la volanul Chevroletului şi să alerge după chilipiruri, aşa cum văzuse că făcea adevăratul Manolică.

Iar ea îngrijea de casă sau mergea la cumpărături

prin magazine de lux gen *La Belle Jardiniere* sau *Galeriile* Lafayette.

Şi, într-o zi, pe când se afla în plimbare tocmai pe la *Galeriile Lafayette*, observă cum un tânăr elegant, blond, o privea insistent cu ochii săi intens albaştri, zâmbindu-i discret. Era înalt, robust şi deosebit de frumos.

Ea lasă să-i scape un surâs timid în colţul gurii, după care se ruşină şi-şi plecă ochii, în timp ce se îndrepta cu paşi repezi către ieşirea din magazin, apoi se pierdu prin mulţimea oamenilor din piaţă, întorcându-se repede acasă.

Tânărul ar fi dorit să o urmeze, însă se lăsă păgubaş.

Prea târziu se gândise…

Odată ajunsă în camera de zi, Elena parcă nu mai avea chef de nimic. Privirea acelui tânăr sădise ceva în inima ei… îi părea rău acum că a fugit aşa, fără să fi schimbat măcar o vorbă, un cuvânt de salut cu el. Găsea ea, orice… îi venea să se întoarcă la Galerie.

Însă se făcuse târziu. Manolică urma să pice acasă dintr-un momente într-altul.

Între timp, pregăti la repezeală ceva de mâncare.

Acesta nu întârzie să apară, ca de obicei, la aceeaşi oră, oferindu-i un buchet mare de trandafiri. Cinară împreună, schimbând doar câteva cuvinte; o conversaţie de rutină: Ce-ai mai făcut azi, draga mea; pe la ce magazine ţi-ai petrecut timpul; mâncarea este delicioasă…

Se cam duseseră serile pe care şi le petreceau îmbrăţişându-se şi sărutându-se cu pasiune; momente lungi, pline de tandreţe şi iubire.

Aşa că, după masa aceea nu foarte copioasă, intrară în dormitor, iar el, obosit de corvoada acelei zile, adormi buştean. Elena a rămas încă mult timp cu privirea pierdută undeva în întunericul camerei; gândul zburându-i la acel tânăr frumos, visându-se împreună cu el, ţinându-se de mână şi aruncându-şi priviri duioase şi pline de dragoste.

Abia reuşi să adoarmă către dimineaţă.

Era trecut de ora 8.00 când Manolică se trezise şi îşi servea liniştit cafeaua în bucătărie. Iar ea dormea atât de frumos, încât nu ar fi vrut să-i tulbure somnul nici măcar cu o sărutare pe frunte, aşa cum obişnuia să facă în dimineţile în care se deşteptau împreună. O iubea pe Elena în felul lui, nu cu patima de început, dar era încă atras de farmecul ei.

Îi mai aruncă o privire înainte de plecare, ieşi apoi încet şi merse în treburile lui.

Gongul grav al pendulei din holul casei bătu de unsprezece ori, răsunând ca un clopot în turla bisericii. Elena făcu ochii mari şi privi la ceasul de pe noptieră.

Vai de mine! îşi spuse ea puţin precipitată; m-a prins ora amiezii în pat…

Adormise destul de târziu, cu gândul la acel tânăr misterios, şi tot cu el se trezi în minte.

O să merg şi astăzi la *Galeriile Lafayette*, îşi propuse, grăbindu-se să-şi pudreze nasul şi să se facă frumoasă pentru o eventuală întrevedere cu cel care-i reaprinsese în inimă focul dragostei. Îşi îmbrăcă unele dintre cele mai frumoase piese de vestimentaţie pe care le avea în garderobă şi se grăbi spre acelaşi loc din galerie, unde-l întâlnise cu o zi înainte. Odată ajunsă acolo, cercetă cu privirea toată zona, în căutarea lui. Însă, spre dezamăgirea ei, tânărul nu se afla acolo. Atunci, o mâhnire profundă i se aşternu ca o greutate pe suflet şi mai, mai, că îi venea să plângă. Se mai învârti prin preajmă un timp în speranţa că o să apară, însă acesta întârzia să-şi facă simţită prezenţa.

A fost probabil o întâmplare să-l întâlnesc aici, îşi spuse ca pentru sine, apoi tristă, păşind agale pe pardoseala din marmură albă a galeriilor, se îndreptă către ieşire. Două firave lacrimi de regret i se prelinseră calde pe obraji. Îşi feri capul, nu cumva să o vadă cineva, şi continuă să meargă. Ajunse la uşa masivă din sticlă şi abia

de atinse clanţa din bronz, când aceasta fu acţionată din exterior de altcineva. Uşa se deschise iar ochii ei trişti, inundaţi de lacrimi, întâlniră privirea vioaie şi blândă, ţâşnită din doi ochi albaştri, care nu erau alţii decât aceia ai tânărului după care venise. În acel moment, privirea i se însenină. Cu o mişcare delicată îşi şterse orice urmă de lacrimă şi, zâmbind, i se adresă:

— Poftiţi, domnule!

— O, nu! Nu se poate… Vă rog, dumneavoastră prima! Doamnele au întâietate.

Elena făcu doi paşi şi, după ce trecu dincolo de prag, i se adresă din nou:

— Dar… parcă v-am văzut şi ieri pe aici?!

— Aşa este, zâmbi el şi continuă pe nerăsuflate: Şi, din câte îmi amintesc, la un moment dat aţi dispărut subit… Am încercat să vă urmăresc însă foarte repede v-aţi pierdut prin mulţime. Mi-ar fi plăcut să schimbăm măcar două vorbe. Iată însă că ne întâlnim din nou. Poate neîntâmplător… Trebuie să vă spun că azi m-am întors aici în speranţa de a vă revedea…

La auzul acestei mărturisiri, inima Elenei începu să-i zvâcnească cu putere în piept. Şi ea venise din acelaşi motiv însă n-ar fi îndrăznit să-i zică vreodată asta, zâmbea doar, în timp ce obrajii i se înroşiseră precum bujorii. Şi, oricum, nu ar fi dorit să-şi devoaleze vreo slăbiciune faţă de el încă de la început, nu se cădea, desigur, însă teama de a nu-l mai întâlni o determină să rostească oarecum precipitat:

— Mă simt flatată domnule, că, dintre atâtea domnişoare care se perindă prin acest loc, m-aţi remarcat tocmai pe mine.

— Dumneavoastră aveţi o frumuseţe aparte, o întrerupse el. De cum v-am văzut, am simţit o atracţie specială pentru dumneavoastră. Şi dacă v-aş spune că

aproape n-am dormit toată noaptea, la gândul că poate o să vă întâlnesc din nou, probabil că nu m-aţi crede…

Elena rămase surprinsă. La fel se întâmplase şi cu ea… îi venea să i se arunce în braţe şi să-i împărtăşească sentimentele sale pentru el, însă nu avea curajul necesar.

— Aţi binevoi, totuşi, să mergem împreună la o terasă aici, pe Lipscani? îndrăzni în cele din urmă s-o întrebe.

Nu avea de gând să-l refuze însă în niciun caz nu puteau merge în această zonă centrală a oraşului. Risca să fie văzută de Manolică al ei, care frecventa mai cu seamă acest loc aglomerat al Capitalei.

— Mai înainte de a vă răspunde la invitaţia făcută, aş dori să mă prezint. Mă numesc Elena! Şi mă gândesc că, dincolo de aspectul fizic care mi-aţi mărturisit că îl apreciaţi atrăgător, poate nu vă place prenumele meu şi vă veţi răzgândi…

— A! Nicidecum. Elena este un nume minunat. Şi, chiar dacă aţi fi avut un nume mai nu ştiu cum, tot n-aş fi renunţat. Însă, fiindcă nu am fost un gentleman aşa cum trebuia, daţi-mi voie să mă prezint măcar acum, până nu este prea târziu: numele meu este Eduard.

— Eduard… Aveţi un nume minunat, îngână ea fascinată şi continuă: accept invitaţia dumneavoastră, cu condiţia de a merge într-un loc mai retras. Am motivele mele şi, poate dacă sunteţi interesat, vi le voi dezvălui. Ce spuneţi de parcul Domenii?

— Un loc minunat! rosti el repede. Să mergem deci într-acolo… Urmaţi-mă, vă rog.

Nu departe de locul în care stătuseră de vorbă era parcat un automobil sport, marca Ford. El se opri în dreptul maşinii, deschise portiera şi o invită să se aşeze pe bancheta din faţă.

— Aş prefera să mă aşez în spate, făcu ea.

— Cum doriţi! spuse acesta în timp ce rabată scaunul

din faţă pentru a-i înlesni urcarea în modernul automobil cu doar două portiere.

Tânărul se urcă la volan, puse maşina lent în mişcare şi nu se opri decât în faţa unei terase din parcul Domenii. Elena cunoştea bine această zonă deoarece aici locuia mama ei. Se mutase în urmă cu zece ani, după ce tatăl ei murise împuşcat. Nu aflaseră niciodată cine fusese făptaşul.

Merseră şi se aşezară la o masă mai retrasă, iar el comandă două cafele. Femeia, căreia îi mai dispăruseră emoţiile, dorea să fie cât mai deschisă faţă de chipeşul ei însoţitor şi chiar să-i dea de înţeles că ar fi oarecum în căutarea unei relaţii serioase, chiar pentru a-şi făuri o familie. Aşa că, fără niciun pic de reţinere, i se adresă tânărului cum ştia ea mai bine să o facă.

— Mai înainte de orice, trebuie să ştii că locuiesc împreună cu un bărbat. Nu suntem căsătoriţi legal şi nici nu avem de gând să facem acest lucru. Nu am avut curajul să-ţi mărturisesc mai devreme, însă de când te-am văzut ieri cum mă priveai şi apoi după felul în care mi-ai zâmbit am simţit cum o văpaie de foc mi-a cuprins toată fiinţa…

Se destăinuia cu atâta sinceritate, încât Eduard nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Felul de a-l privi, buzele senzuale, roşii ca trandafirii, faţa ei frumoasă, trupul, totul îi răscolea inima. Şi atunci, parcă împins de o forţă necunoscută, îşi întinse palmele acoperindu-le pe ale ei. În acel moment, tânăra simţi cum un fior plăcut îi străpunge vintrele.

— Elena! i se adresă privind-o fix în ochi. Să nu-ţi închipui că sunt vreun aventurier şi că vreau să te prind în mrejele mele pentru a-mi petrece o noapte sau două cu tine… Am 27 de ani şi, în ciuda aparenţelor, sunt un bărbat serios şi nu-mi plac aventurile… Cu ceva timp în urmă, am avut o experienţă neplăcută care mi-a produs o rană adâncă în suflet. Femeia pe care o iubeam cu atâta patos

m-a părăsit pentru un avocat cu mare faimă şi plin de bani. Nu vreau să intru în amănunte. Amintirile acestea mă întristează şi îmi strică buna dispoziţie. M-am născut la Ploieşti. Mi-am terminat studiile aici, în Bucureşti, la Politehnică, şi am devenit inginer electrotehnic. Lucrez în una dintre rafinăriile din oraşul meu natal. Am ajuns în Capitală pentru un schimb de experienţă cu nişte oameni de afaceri din străinătate; peste două zile mă întorc acasă. Nu vreau să par grăbit sau deplasat cumva, dar să ştii că, printre gândurile mele, rătăcea şi unul care îşi dorea să găsească o pereche potrivită pentru inima mea. Tânjeam din tot sufletul ca să-mi găsesc o femeie cu care să-mi întemeiez o familie, aşa cum se cade. Iar când te-am văzut, am simţit o atracţie neobişnuită pentru tine: mi-ar plăcea ca să fii tu aceea cu care să-mi împlinesc această dorinţă…

Elena îl ascultase atentă, cuvânt cu cuvânt, iar acum stătea pe gânduri şi nu ştia ce să-i răspundă. Prea inopinată venise această propunere. Din vorbele lui reieşea că ar dori s-o ceară în căsătorie? Nu-i displăcea ideea; la urma urmei, şi ea îşi dorea acelaşi lucru, fiindcă altfel nu l-ar fi căutat, atrasă parcă de un magnet acolo, la Galerie, totuşi era un străin; îl cunoştea doar de o oră; părea însă un băiat de treabă şi povestise cu atâta patos încât era imposibil să nu-l crezi.

— Uite cum facem, rosti ea în cele din urmă, lasă-mă să mă mai gândesc, şi mâine, la aceeaşi oră, ne întâlnim aici pentru a-ţi da răspunsul. Acum trebuie să mă întorc acasă; este deja târziu. Să mergem! Lasă-mă undeva aproape de Calea Moşilor; acolo locuiesc.

Plecară.

Înainte de a ajunge acasă, Elena făcu câteva cumpărături de pe la magazinele din zonă. Când intră, spre surprinderea ei, îl găsi pe Manolică tolănit în fotoliul din sufragerie.

— Ce-i cu tine dragule, aşa devreme? îl întrebă

înainte ca el să i se adreseze.

Acesta o privi încântat de sus până jos şi-i răspunse liniştit:

— Mă doare îngrozitor de rău capul. Şi credeam că te găsesc acasă, ca să-mi dai oarece leac. Tu pe unde ai mai fost?

— Am dat o fugă la Domenii! Biata mama… nu mai fusesem de mult pe la ea.

— E bine? o întrebă el ca şi cum i-ar fi păsat, deşi, de când o cunoştea pe Elena, nu fusese decât o singură dată acolo, doar ca să o cunoască.

— Cu bătrâneţile… îi răspunse, în timp ce scotoci prin poşetă după un piramidon pe care i-l întinse.

Acesta îl luă şi-l înghiţi brusc, fără apă. Elena merse la bucătărie, găti la repezeală ceva de mâncare şi îl invită la masă. Apoi el se grăbi să se lungească în dormitor. I se vedea pe faţă că nu se simte prea bine. Un somn bun l-ar fi scăpat de acea migrenă. În scurt timp adormi.

Aşa devenise convieţuirea lor: de la o vreme nu-şi mai spuneau prea multe cuvinte. Iar Manolică părea mereu dus pe gânduri şi deseori îl auzea spunând: „M-am săturat de viaţa asta!” Cine ştie ce idei stranii îi mai treceau prin minte. Iar ea şi-ar fi dorit mai mult de la el. Şi-ar fi dorit să întemeieze o familie. Nu contase deloc că era mai în vârstă decât ea cu aproape 17 ani. Nu dăduse niciodată prea mare importanţă acestui aspect, însă acum parcă obosise să ducă o aşa viaţă, doar ca să-i ţină de urât acestui bărbat. Avea destule motive ca să-l părăsească pentru Eduard.

Seara se lăsă pe neaşteptate. Elena nici măcar nu avusese vreme să observe asta. Trebăluise prin casă toată după-amiaza cu gândul dus la propunerea chipeşului tânăr care apăruse aşa deodată în viaţa ei. Obosită de atâta corvoadă, se lungi alături de Manolică. Îl privi cu duioşie.

Parcă îi părea rău să-l părăsească; îl iubise. La fel şi el pe ea. Însă, de la un timp, acel foc al dragostei dintre ei abia că mai mocnea.

„Mi-ar plăcea ca să fii tu aceea cu care să-mi împlinesc această dorinţă…” îi răsunară în minte din nou cuvintele tânărului.

Ce să fac, Doamne? învaţă-mă Tu! Nu ştiu mai nimic despre acest bărbat în afară de ceea ce mi-a relatat el. Of, Dumnezeule! Dar nici să trăiesc aşa nu se mai poate; o să risc şi o să-i accept propunerea. Fie ce-o fi!

Şi, cu acest ultim gând, o cuprinse somnul.

*

O aromă irezistibilă de cafea îi inunda plăcut nările Elenei, încă ghemuită în aşternutul fin, savurând din somnul dulce al dimineţii.

Manolică se trezise devreme, ca de obicei, şi pusese la infuzat ibricul cu cafea.

Era o zi senină de sâmbătă. Soarele se înălţase deja pe bolta albastră şi fără de nori a cerului, anunţând o zi călduroasă de august.

Nu prea avea chef Manolică să iasă în oraş. Voia să stea acasă, lângă Elena, să mai depene amintiri. Şi apoi mai era şi canicula de afară, care îl indispunea. Făcuse cafeaua, umpluse două ceşcuţe iar acum aştepta ca ea să se trezească, după care să savureze împreună licoarea aromată cu care se desfătau în fiecare dimineaţă. Ştia că, dacă va simţi mirosul aromat al cafelei, ea se va trezi numaidecât. Şi, într-adevăr, hipnotizată de acea aromă, Elena se trezi. Aşa cum se găsea acum, cu părul despletit, îmbrăcată în cămăşuţa ei de noapte, albă şi lungă până aproape de glezne, părea ca desprinsă dintr-o poveste cu zâne. Iar el nu se mai sătura să o privească. Tânăra păşi suav, oprindu-se în dreptul mesei de unde luă ceşcuţa aburind şi savură puţin din licoare mai înainte de a i se

adresa:

— ’neaţa dragul meu! rosti după ce luă încă o înghiţitură şi aşeză ceaşca pe farfurioară.

— ’neaţa prinţesă!

Încă adormită, Elena îl privea puţin nedumerită deoarece, de obicei, la aceste întâlniri matinale, Manolică era mereu îmbrăcat şi gata de plecare în drumurile lui, pe când acum, încă purta pijamaua, fără niciun fel de intenţie de a ieşi din casă. Începu să-şi facă griji; ştia că atunci când se întâmplă lucrul acesta, el nu mai pleca de acasă toată ziua. Se nelinişti. În după-amiaza acelei zile, la ora 13.00, trebuia să se întâlnească cu Eduard.

La un moment dat, Manolică începu să-i povestească despre ce călătorii mai făcuse prin oraş zilele trecute, cu cine se mai întâlnise şi ce fel de clienţi avusese. Ea se făcea că îl ascultă şi râdea forţat la unele întâmplări hazlii pe care i le povestea cu atâta patos, însă timpul se scurgea şi, încet, încet, ora amiezii se apropia cu paşi repezi.

Trecuse de ora 12.00 când Manolică îşi băgase nasul între coperţile unei cărţi şi-i savura cu plăcere conţinutul. Elena se aşezase într-unul dintre fotoliile aflate lângă fereastra camerei de zi şi privea absentă afară. Se abţinea din răsputeri că să nu izbucnească în plâns.

Se întrista de la un minut la altul.

Ochii ei priveau în gol, dincolo de pervaz.

Era lipsită de orice speranţă. Iar în cameră se aşternuse o linişte ca de mormânt.

— Manolică! se auzi vocea groasă a unui bărbat, care sparse acea tăcere absolută.

Amândoi tresăriră, apoi strigătul se auzi din nou.

— E Tănase, vecinul de peste drum, zise Manolică ridicându-se din fotoliu. Mă duc să văd ce vrea.

Elena se ridică şi-l urmă.

El deschise uşa şi privi către poartă. Tănase intrase

deja în curte şi se apropia de ei.

— Ce e amice? Ce s-a întâmplat? îl întâmpină Manolică, curios de prezenţa neaşteptată a acestuia.

— Hai Manolică de mă du, te rog, până la gară, că trebuie să ajung neapărat în provincie. Am primit ieri un telefon de la tata, mama este grav bolnavă. Am tren la 13.30 spre Craiova.

— Bine vecine! Cum aş putea să te refuz? Aşteaptă-mă puţin să-mi trag o haină de stradă pe mine.

Dintr-odată, ochii Elenei se luminară. Un prilej bun ca să poată merge la întâlnirea cu Eduard. Parcă Dumnezeu îi văzuse tristeţea şi dorea să o ajute. Cu acest gând, i se adresă bărbatului ei:

— Dacă tot mergi la gară, ia-mă şi pe mine şi, după ce îl laşi pe nea Tănase, m-aş repezi până la Domenii. Vreau să trec şi azi pe la mama. Ieri nu se simţea prea bine…

— Cum doreşti! îi răspunse Manolică în timp ce se înfăţişă repede în curte, întrebându-l pe vecinul Tănase:

— Unde-ţi sunt bagajele amice?

— Ce bagaje bre? răspunse acesta puţin intimidat. Am doar geanta asta. La ce-mi trebuie bagaje, că doar nu plec în vacanţă?

Se urcară în maşină şi în zece minute ajunseră la gară.

Îl debarcară acolo pe Tănase şi o apucară către zona Domenii. Sâmbăta, oraşul era mai aglomerat ca de obicei. Caleştile roiau pe străzile Capitalei, în plimbare cu turiştii dornici să-i cunoască frumuseţile.

Era trecut bine de ora 13.00 când Manolică opri maşina în faţa casei cu numărul 21, acolo unde locuia mama Elenei.

— Am ajuns, rosti el adăugând: dacă tot m-a deranjat Tănase, dau o fugă în Lipscani, poate mai cade vreo

clientelă…

— Bine, dragule. Vezi că s-ar putea să rămân peste noapte la mama. Mâine, fiind duminică, mă gândesc să merg cu ea la biserică. Revin acasă mâine-seară.

— Fă cum doreşti, fu de acord el şi întoarse maşina la drum.

Elena îşi făcuse deja un plan pe care nu ezită să şi-l pună în aplicare.

Eduard sosise de mult la cafenea.

Trecuse aproape o jumătate de oră faţă de ora fixată. Aşezat la aceeaşi masă la care stătuse cu o zi înainte, aştepta înfrigurat sosirea ei. Însă ea întârzia să apară.

Poate că răspunsul la propunerea mea este negativ. Şi dacă nu vine la întâlnire înseamnă că pur şi simplu nu a avut curajul să mi-o spună în faţă…

Mâhnit, se ridică de la masă şi se îndreptă spre maşină.

N-a fost să fie, reflectă, o să plec chiar acum la Ploieşti.

Se sui la volan, porni autoturismul şi-l puse uşor în mişcare.

Elena, care se apropia alergând către terasă, îl văzu cum demarează şi, cu un ultim efort, iuţi pasul către el, nemaiţinând cont de rondurile pline de flori pe care le zdrobi în picioare, încercând să-i taie cumva calea şi îi ieşi în faţă, doar la câţiva metri…

Eduard o văzu şi frână brusc. Coborî precipitat şi alergă spre ea.

O cuprinse în braţe.

Ochii Eleni erau plini de lacrimi.

— Iartă-mă! abia reuşi să rostească, încă gâfâind din cauza efortului. Nu a fost vina mea că am întârziat.

Tânărul o îmbrăţişă iarăşi şi o sărută pe creştet.

— Linişteşte-te! o îndemnă el. Într-adevăr, am crezut

că nu mai vii. Am dedus răspunsul tău la propunerea mea…

Atunci ea îl înlănţui uşor cu braţele pe după trupul lui frumos şi, cu privirea ridicată uşor către ochii săi cercetători, rosti:

— Răspunsul meu este Da! O să te accept în viaţa mea chiar dacă nu te cunosc îndeajuns. Îmi asum acest risc.

— Nu-ţi face griji Elena, îi replică nespus de fericit. Nu există niciun risc; o să te convingi singură de asta. Dacă nu apăreai aşa, din senin, voiam să plec chiar acum la Ploieşti. Trebuia să trec doar pe la hotel ca să-mi recuperez bagajul. Însă acum o să amân pentru mâine, după cum îmi propusesem.

— Ba nu! zise ea prompt. Dacă doreşti cu adevărat ca să-ţi fiu alături ca soţie, toată viaţa, trebuie să plecăm *astăzi*. Mergi chiar acum la hotel, eu te voi aştepta aici. Pentru mine nu există un moment mai bun de a evada din acest oraş cu tine acolo, în lumea ta.

Eduard rămase surprins de decizia fetei, dar totodată era încântat că îi acceptase propunerea. Urcă la volan şi plecă întins la hotel.

Elena îşi privi micuţul ceas placat cu aur de la încheietura mâinii. Arăta ora 14.45. Era timpul ca prinţul ei să se întoarcă şi s-o răpească, ducând-o la castelul lui. În afară de hainele pe care le purta acum, nu se gândise să-şi ia nimic în plus.

Dacă acest cavaler o va iubi cu adevărat, atunci îi va oferi tot ceea ce va avea nevoie. În sfârşit, Fordul negru ca pana corbului opri în dreptul ei, cu motorul gâfâind de alergătură, dar şi de căldura sufocantă a acelei zile. Zâmbind, Eduard deschise portiera, iar ea se aşeză confortabil pe scaunul din faţă al maşinii.

— Să mergem, inspiră ea adânc, sărutându-l pe

obraz.

Tânărul radia de fericire. Îşi găsise în cele din urmă jumătatea.

La fel şi visul Elenei era pe cale să se împlinească.

Şi Fordul porni în trombă spre Ploieşti.

Umbrele înserării, treptat, începură să alunge de pretutindeni lumina, făcând loc întunericului. Dacă în zona centrală a Bucureştiului, unde străzile erau luminate electric, mai forfoteau încă grupuri de tineri care doreau să guste din farmecul petrecerilor nocturne, curmând din când în când liniştea serii, pe străzile periferice, luminate cu gaz sau cu petrol lampant, plutea o linişte desăvârşită, părând pustii. Doar moliile şi fluturii nopţii roiau în jurul lămpilor, lovindu-se de sticla lor bine lustruită.

Manolică se întorsese acasă. Avusese o după-amiază favorabilă. Elena nu venise, aşa cum îl înştiinţase, deci se culcă fără grijă, deoarece îi spusese că va rămâne peste noapte la mama ei şi că se va întoarce abia duminică seara. Nici prin gând nu-i trecea că nu avea s-o mai vadă vreodată.

Somnul îi fu unul prielnic iar dimineaţa îşi bău, ca de obicei, cafeluţa aromată, de data aceasta singur, fără frumoasa lui parteneră de viaţă, care-i îndulcea dimineţile cu prezenţa ei angelică.

Îşi petrecu toată ziua cu nasul băgat printre gazetele pe care le ridicase de dimineaţă din cutia poştală, aşteptând-o, din clipă în clipă, să apară. Umbrele înserării îl găsiră în aceeaşi stare, însă Elena lui întârzia. Îl cuprinse neliniştea, apoi se hotărî să meargă acolo unde o lăsase, la mama ei. Urcă la volan, goni până în zona Domenii şi se opri în faţa porţii de la numărul 21. Strigă la poartă şi, dacă văzu că nu-i răspunde nimeni, intră şi ciocăni la uşă. După câteva momente, aceasta se deschise şi în prag apăru mama Elenei, o femeie mică de statură, cu părul vâlvoi, nepieptănat, parcă trezită atunci din somn, cu faţa

schimonosită de durerile pe care le acuza.

— Ce-i, maică, cu tine, la ora asta târzie!? S-a întâmplat ceva?

— Am venit după Elena. Urma să vină acasă astă-seară şi încă nu a apărut. M-am gândit că poate s-a întâmplat ceva sau că i-a fost urât să se întoarcă acasă noaptea.

— Aa… Elena nu-i la mine, maică!

— Da unde-i? holbă el ochii mirat de răspunsul bătrânei.

— Păi, cum să-ţi spun eu băiete? Da' nu vrei mai întâi de toate să intri şi să te aşezi puţin? Că poate n-o să-ţi cadă bine vestea pe care am să ţi-o dau…

— Nu, bre! Nu intru. Haide, spune o dată, nu mă mai coace atât…

— Cum doreşti! făcu femeia. Uite, ieri, pe la ora unu şi ceva, a venit pe la mine şi, fără ca să-mi dea oarece explicaţii, mi-a spus că vrea să-şi refacă viaţa; că şi-a găsit un bărbat apropiat de vârsta ei cu care vrea să se căsătorească şi să-şi întemeieze o familie. Mi-a spus că îi pare rău pentru tine, însă trebuia să te părăsească. A mai zis să nu o cauţi, fiindcă nu se află în Bucureşti. Apoi a ieşit valvârtej din casă şi a rupt-o la fugă.

Manolică amuţise. Vestea căzuse peste el ca un trăsnet.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, întoarse spatele femeii şi se topi în noapte.

Mama Elenei îl urmări cu privirea până când maşina lui dispăru în bezna oraşului.

*

Se scurseseră patru ani de la acest eveniment nefericit din viaţa lui Manolică. Se obişnuise încă de la început cu ideea că nu o va mai vedea poate niciodată pe Elena. Nu înţelesese de ce şi îi păruse rău că o pierduse

aşa, dintr-odată.

Şi era ziua de 27 august, anul 1938, când poştaşul îi înmânâ o scrisoare. Se uită la ştampila aplicată de poştă şi observă că fusese expediată din oraşul Ploieşti.

Numele expeditorului lipsea. Erau doar două litere, P.E., probabil iniţialele. O desfăcu şi citi:

Dragul meu Manolică.

Te rog să nu fii supărat pe mine că am rupt dintr-odată relaţia noastră fi totodată, îmi cer scuze că ţi-am scris aşa de târziu.

Vreau să ştii doar că sunt bine. căsătorit şi am un de un an şi jumătate. Căsnicia mea merge minunat. Sper ca într-o zi să-ţi găseşti şi tu pe cineva cu care să te căsătoreşti şi să-ţi întemeiezi o familie, asta dacă nu ai făcut-o până acum. Viaţa de familie este minunată!

Cu multă sinceritate.

Elena

Manolică zâmbi.

Nu mai era supărat, din contră, părea acum bucuros. Avusese motivele lui ca să nu se însoare cu ea, motive pe care le susţinea la o adică şi în prezent. Îşi dorea din toată inima să pornească din nou pe drumul vieţii, ca toţi oamenii. Regretase într-un fel că-l alesese pe Manolică, pentru a-i fura înfăţişarea. O făcuse mai degrabă de dragul Elenei şi nu se gândise că acesta avea o vârstă de la care nu prea mai puteai realiza mare lucru în viaţă. Încă de pe vremea când poseda acea înfăţişare neplăcută, îşi dorea să studieze, să-şi facă o carieră frumoasă, cu o slujbă bine plătită, apoi să se căsătorească din dragoste adevărată cu o fată care să-l iubească. Visurile lui erau mari şi avea de gând să şi le împlinească. Trebuia doar să-şi găsească o nouă victimă. Ultima, după cum îşi impusese, în trupul căreia să moară de bătrâneţe, dar cu satisfacţia că îşi trăise viaţa aşa cum se cuvine. Se săturase până peste cap

şi de treaba asta cu alergatul prin oraş după clientelă… Nu-şi făcea încă griji în privinţa banilor. Mai avea destule lire de schimbat şi, în plus, deţinea o parte însemnată din bijuteriile valoroase aduse din Anglia, pe care nu apucase să le vândă. Dorea ca următorul lui trup să fie al unui tânăr între 18 şi 20 de ani, de preferat din provincie, înscris deja la Politehnică şi care să nu aibă rude în Bucureşti. Greu de găsit o asemenea victimă, dar nu imposibil. Aşa că, pe zi ce trecea, spera că acel tânăr va apărea odată şi odată în viaţa lui. Încercase în toţi aceşti ani care se scurseseră, ba chiar şi în perioada de convieţuire alături de Elena, să cunoască acea potenţială victimă, însă fără sorţi de izbândă. Dar nu intenţiona să se lase bătut şi era într-o continuă căutare prin preajma facultăţii de la Politehnică, încercând să identifice persoana potrivită. Aborda tinerii studenţi pe diverse subiecte apoi, cu eleganţă şi diplomaţie, îi descosea până afla de la aceştia, în cele mai mici amănunte, cât mai multe despre ei. Şi cum cu răbdarea treci şi marea, aşa se întâmplă şi cu Manolică: într-o zi, avea să găsească persoana potrivită pentru o nouă transformare a sa. Atât a trupului, cât şi a vieţii.

Capitolul III

O NOUĂ TRANSFORMARE

Era o zi frumoasă de vară, pe la sfârşitul lunii august a anului 1939.

Manolică tocmai ieşea din restaurantul „Pescăruş”, în care luase masa de prânz. Ca de obicei, oraşul nu-l mai atrăgea, de aceea merse într-o plimbare prin parcul Naţional, apoi se aşeză pe o bancă la umbra unui stejar cu coroana bogată, pentru a mai zăbovi un pic bucurându-se de aerul curat. Şi cum admira acea privelişte minunat de verde a parcului, cu spaţii curate, încununate pe ambele părţi de ronduri cu flori multicolore, văzu nu departe de el un tânăr înalt, blond, cu o alură atletică, îmbrăcat modest, purtând pe umărul drept o ditamai geanta de voiaj,

mergând agale pe una dintre alei. Se ridică îndată, înaintă până ajunse la o distanţă potrivită în spatele lui, cât să nu atragă prea mult atenţia, şi aşteptă momentul în care acesta se aşează pe o bancă, după care se apropie şi, cu eleganţa-i desăvârşită, i se adresă politicos:

— Permiteţi să mă aşez pe aceeaşi bancă cu dumneata, stimate domn?

Tânărul îl măsură din cap până-n picioare şi, observând că în faţa lui are un domn bine îmbrăcat, îi făcu semn, poftindu-l să se aşeze. Manolică atât aşteptă, după care se prezentă, întinzându-i mâna. Tânărul îi cuprinse palma, apoi, cu o voce frumoasă, magică, precum a unui tenor, i se prezentă cu numele de Robert. Individul părea destul de comunicativ, motiv pentru care Manolică începu să-şi joace rolul de interogator. Într-un final, află de la tânărul Robert că provine dintr-o familie nevoiaşă, dintr-un sat de pescari de pe malurile Dunării, mai exact din Sălceni. Se mutase acolo cu familia lui, pe la sfârşitul anului 1936, veniţi de prin podişurile tulcene. Şcoala primară şi gimnaziul le absolvise prin comunele limitrofe care aveau şcoli, găzduit de rude sau de sătenii mai cu dare de mână. Se chinuise mult, săracul, ca să poată să-şi facă un viitor, învăţând pe rupte. Abia împlinise 19 ani şi ajunsese în Bucureşti pentru a se înscrie la Politehnică. Examenul de admitere îl luase cu nota maximă. Îşi alesese ca domeniu profesional chimia industrială, părând cu adevărat interesat de această ramură a ştiinţei.

Nici „Marlow-Manolică” nu era băiat prost. Nu avea studii superioare, însă în biblioteca tatălui său descoperise fel şi fel de cărţi ştiinţifice, pe care le citise cu ardoare, însuşindu-şi destule cunoştinţe, fiind adesea invidiat atunci când se prindea cu cineva într-o discuţie de anvergură. Văzuse acum că şi Robert era un băiat de ispravă, inteligent şi, în plus de asta, extrem de arătos. Era exact genul de persoană pe care o căutase de atâta vreme. Nu-l

găsise la Politehnică, ci aici, în parc. Nu avea unde să meargă şi nici destui bani ca să-şi plătească o gazdă, iar în geantă purta singurele sale lucruri mai de preţ. Aşa că Manolică trecu imediat la acţiune şi îi propuse tânărului ca să locuiască o perioadă chiar la el acasă.

— Dacă doreşti, te pot găzdui. Locuiesc singur şi am o casă destul de spaţioasă; nu trebuie să-mi plăteşti nimic.

O să te revanşezi tu cândva faţă de mine, cu toate că nu am nicio pretenţie. Însă ştiu cum sunteţi voi, tinerii din ziua de azi: nu prea vă place să rămâneţi datori. Bine! mai sunt şi cazuri nefericite în care nici măcar un mulţumesc nu primeşti. Dar nu toţi tinerii sunt la fel; există şi excepţii. Dumneata, de exemplu, pari un tânăr de treabă…

După ce se lăsă îmbrobodit de complimente, tânărul

I se adresă hotărât:

— Ce altă opţiune aş mai avea, domnule? Ceea ce îmi oferiţi dumneavoastră mi se pare a fi o minune căzută aşa deodată, din cer, pe capul meu. Cine îţi mai întinde astăzi o mână de ajutor, aşa „pe datorie”, cum faci dumneata? Mare noroc pe mine că v-am întâlnit!…

Manolică zâmbi satisfăcut. Reuşise să-şi atragă în capcană o nouă victimă.

O să am un chip grozav, îşi spuse privind figura interesantă a tânărului în care sclipeau acum, de bucurie, doi ochi albaştri şi senini precum cerul toamnelor târzii, zâmbindu-i cu dantura lui frumoasă şi sănătoasă.

— Dacă vrei, putem merge chiar acum la mine acasă şi după aceea, dacă ai chef, vom ieşi amândoi la o mică plimbare prin oraş.

Tânărul fu îndată de acord şi, punându-şi geanta pe umăr, îl urmă pe binefăcătorul lui care deja se ridicase de pe bancă şi se îndrepta acum către o maşină din faţa restaurantului „Pescăruş”. Ajuns în dreptul Chevroletului, gazda îşi invită noul amic să ia loc pe bancheta din faţă.

Robert se aşează bucuros, fascinat de acest privilegiu. Porniră la drum şi, în timp ce mai schimbară câteva impresii, ajunseră în Calea Moşilor, acolo unde Manolică avea să-şi pună în aplicare noul său plan de transformare a trupului.

*

Primele patru luni din acel moment, în care Robert se instalase într-una dintre camerele casei, trecură repede, ca o ploaie torenţială de vară. Cei doi se înţelegeau de minune. Manolică era trup şi suflet alături de el, asistându-l îndeaproape la toate temele şi cursurile pe care entuziastul student le aducea de la facultate, asimilând odată cu el tot ceea ce se putea învăţa. Fusese de câteva ori şi la Politehnică, unde reuşise să-i cunoască colegii, dar şi pe profesorii cu care tânărul intra în contact pentru fiecare materie în parte.

Se apropiară între timp sărbătorile de iarnă, pe care cei doi şi le petrecură împreună cu alţi tineri şi tinere, colegi de facultate şi prieteni de-ai lui Robert. Invitase şi Manolică o duduie pe care o cunoscuse într-una dintre cafenelele de pe Lipscani şi sărbătoriră cu toţii acele zile ale sfârşitului de an 1939. Însă ochii nu i se puteau dezlipi de la tânărul său chiriaş, care era curtat de aproape toate tinerele aflate în preajma lor. Abia aştepta să vină momentul prielnic, când va împrumuta definitiv înfăţişarea acestuia. Tânjea după noul trup, însă planul lui mai avea puţin de aşteptat. Ca să poată fi dus la bun sfârşit, trebuia să obţină de la băiat, în amănunt, toate informaţiile pe care acesta le deţinea despre viaţa lui încă din copilărie, dar să şi înveţe alături de el tot ceea ce acumula de la facultate.

Părea mai dificil decât îşi închipuise, dar cum „scopul scuză mijloacele”, aşa şi el, se agăţa de orice oportunitate pentru a-i copia fiecare mişcare şi a-l descoase inteligent pe tânărul care nici nu bănuia ce pune la cale

binefăcătorul său.

Şi lunile treceau una după alta, iar el obţinea informaţie după informaţie despre părinţi, rude, prieteni şi locuri, acolo unde a copilărit şi unde a învăţat.

Robert absolvi primul an de facultate cu brio. Era un student eminent, care-şi urma visul învăţând pe brânci, în acest moment însă, dacă ar fi trebuit ca Marlow-Manolică să dea orice examen în locul băiatului, cu siguranţă că şi el ar fi luat o notă foarte bună. Urma acum o vacanţă bine-meritată, pe care Robert dorea să şi-o petreacă în sânul familiei lui, acolo, în satul Sălceni. Manolică îşi exprimă deschis dorinţa de a-l însoţi:

— Nu am mai călătorit de mult timp în afara Bucureştiului… Mi-ar prinde bine o ieşire.

Tânărul fu foarte încântat de propunerea lui şi acceptă cu mare bucurie. Desigur, nu bănuia că intenţia de a-l însoţi a gazdei lui făcea parte dintr-un plan diabolic, în care acesta voia să-i cunoască părinţii şi să se familiarizeze cu locul său natal.

Manolică umplu portbagajul maşinii cu tot felul de bunătăţi, după care se aşternură la drum, într-o dimineaţă însorită de iulie. După câteva ore bune de mers, se aflau acum în partea de nord a judeţului Tulcea. Acolo, pe malul drept al braţului Chilia, după ce traversară păşuni, păduri, vii, drumuri şi terenuri pe care fusese cultivate cereale, ajunseră finalmente în satul Sălceni.

Robert îl atenţionă pe însoţitorul său că va trebui să oprească la câţiva zeci de metri mai încolo. Maşina trase în faţa unei curţi împrejmuite cu un gard de uluci înnegrite şi roase de dinţii vremii. În mijlocul ogrăzii se ridica, precum o mogâldeaţă, o casă sărăcăcioasă, construită din chirpici şi acoperită cu şindrilă.

Intrară.

De prin fundul bătăturii apăru un câine pricăjit, slab

mort de i se vedeau coastele, abia că mai putea lătra. Când îl recunoscu pe băiat, încetă brusc şi se gudură apropiindu-se de el. Din casă ieşi o femeie înaltă, slabă, cu faţa arsă de soare, bălaie, cu ochii albaştri, care, atunci când îşi văzu feciorul, începu a plânge în hohote. Din cale-afară de emoţionat, tânărul îşi îmbrăţişă mama.

— Dar tătuca pe unde-i dus? o întrebă el în timp ce-şi ştergea ochii cu dosul palmei.

— Pe la câmp, răspunse aceasta, am semănat oarece pe acolo. Poate o vrea Domnul să se facă recoltă bună anul ăsta…

Manolică aprecie îndată sărăcia casei şi îşi făcea acum gânduri că nu prea existau condiţii pentru a rămâne peste noapte. Cunoştea situaţia băiatului, însă nu-şi imaginase că ar fi aşa deplorabilă…

— Dânsul este Manolică, gazda mea de la Bucureşti. Un om minunat!

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă! Băiatul mi-a povestit multe despre dumneavoastră şi despre aceste locuri mirifice.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule! Lenuţa Popescu este numele meu.

— Trebuie să recunosc însă că nu mă aşteptam la atâta… modestie. Am decis să vă ajut cu nişte bani şi să punem împreună la punct mica dumneavoastră gospodărie. Acum, haideţi să despachetăm şi să vedem pe unde ne-om odihni. Începând de mâine, ne apucăm serios de treabă…

Între timp sosi şi tatăl băiatului, un individ înalt, ciolănos şi cu faţa arsă de soare, care îşi îmbrăţişă fiul cu dragoste. După ce făcură cunoştinţă, Manolică îi dezvălui şi acestuia intenţiile sale generoase şi de nerefuzat. Părinţii tânărului nu ştiau ce să mai zică şi cum să-i mulţumească. Însă el îi linişti, spunându-le că nu trebuie să-şi facă niciun fel de grijă, ci doar să aducă pentru

această lucrare pe cei mai buni meşteri din sat.

Cinară împreună din bunătăţile aduse din Capitală, apoi se culcară în cele două odăi din care era compusă casă, întinzându-şi trupurile fiecare pe câte o saltea umplută cu foi de porumb.

*

Zorii minerali, care izbutiră să risipească ultima umbră a nopţii, anunţau că acea zi va fi una însorită, numai bună pentru lucru.

Manolică şi gazdele lui se treziseră devreme în acea dimineaţă, hotărâţi să înceapă transformarea gospodăriei. Merseră prin sat, tocmiră căruţaşii care urmau să aducă materialele pentru construcţie, tâmplării şi meşterii cei mai pricepuţi în ridicarea caselor. Şi chiar din acea zi, în curtea familiei lui Robert se porni o mare activitate, încât într-o lună, lângă amărâta de bojdeucă se ivi o mândreţe de casă, acoperită cu ţiglă, cu două dormitoare spaţioase, o bucătărie şi un hol destul de larg, exact cum le indicase Manolică meseriaşilor.

Bieţii oameni nu mai puteau de bucurie. Parcă intrase Sfântul Petru în curtea lor şi săvârşise acolo o mare minune.

Robert, la rândul său, nespus de fericit, nu ştia cum să-i mulţumească binefăcătorului lor. În afară de binecuvântări şi urări de bine, nu aveau cu ce-l recompensa pentru gestul lui onorabil.

Pe la jumătatea lunii august, Manolică îi propuse tânărului student să se întoarcă la Bucureşti, deoarece avea să-i facă încă o mare surpriză.

— Încă una, nene?! se miră Robert. Mai mare surpriză ca aceasta pe care ai făcut-o părinţilor mei, dar totodată şi mie, ce ar mai putea fi?

— O să vezi tu. Şi să-mi spui apoi dacă nu ţi-o plăcea.

— M-ai făcut curios… Atunci, să ne pregătim de

plecare.

În ziua următoare, după ce îşi luară rămas-bun de la părinţi, dar şi de la câţiva vecini strânşi de curiozitate în preajma lor, cei doi se aşternură la drum, lăsând în urma lor doar fericire şi amintiri plăcute.

Spre seară, ajunseră în Capitală, apoi, odată intraţi în casa lui Manolică din Calea Moşilor, obosiţi din cauza călătoriei, dar şi a efortului acumulat în săptămânile de lucru de la ţară, se duseră amândoi întins la culcare.

Surpriza pe care avea să i-o facă Manolică acestui tânăr era una cu totul şi cu totul neaşteptată pentru el. Totul se armoniza intenţiilor sale, iar ideea îi venise atunci când luase hotărârea de a construi o nouă casă pentru părinţii lui Robert.

Planul lui era pe cale să se împlinească.

A doua zi, pe când cei doi se treziră şi îşi savurau cafeaua, aşezaţi fiecare pe şezlongul lui, în mica bătătură a casei, Manolică, simţind pe undeva curiozitatea din sufletul tânărului incapabil să şi-o reprime, se hotărî să-i destăinuie surpriza pe care urma să i-o facă.

— Arzi de nerăbdare să afli ce ţi-am pregătit, nu-i aşa? îl întrebă în timp ce-l ţintui cu privirea.

Robert, care de-abia aştepta acest moment, nu negă şi, schiţând un zâmbet larg, afirmă:

— Bineînţeles că sunt curios, nene! Cine nu ar fi? Mai ales un băiat amărât ca mine, care, până să apari dumneata în viaţa mea, nu am avut parte decât de surprize mai puţin plăcute.

— Uite la ce m-am gândit, începu Manolică a-i împărtăşi din gândurile lui bine ticluite, eu am trecut deja de prima jumătate a vieţii, am de acum 52 de ani. În curând voi fi bătrân. Nu am pe nimeni şi zău că mi-ar fi urât să locuiesc singur în această casă. M-am tot gândit ce să fac şi, pentru că am văzut în tine un tânăr care promite

să aibă un viitor strălucit, m-am hotărât să-ţi dau ţie această casă, iar eu îmi voi cumpăra o garsonieră, undeva tot prin Bucureşti. Probabil că, după ce vei termina facultatea, o să ocupi un post bun de inginer la unul dintre institutele de cercetare din Capitală şi, bineînţeles, îţi vei întemeia o familie frumoasă. La drept vorbind, în vremurile actuale, e cam greu să-ţi construieşti sau să-ţi cumperi o casă. Oare, câţi ani îţi vor trebui ca să pui deoparte o brumă de bani pentru a-ţi cumpăra o locuinţă? Dacă eşti de acord cu propunerea mea, îţi voi face acte pe această casă.

Robert nu-şi mai găsea vorbele. Se blocase. Era copleşit de oferta gazdei sale. La câte făcuse acest om pentru el… Ce hotărâre să ia? Şi, totuşi, e imposibil să refuzi aşa ceva:

— Dacă dumneata, nene Manolică, ai luat această decizie, nu-mi rămâne decât să mă supun, încântat şi ferm fericit că am întâlnit un tip aşa de generos ca dumneata, care mi-a schimbat pe deplin viaţa.

— Deci, accepţi oferta mea. Bravo, tinere! Ai decis perfect: o dată poate trece căruţa cu noroc pe la poarta omului…

— Într-adevăr, nene… Ce nebun n-ar accepta aşa ceva?

— În regulă, băiete. Vom purcede începând de azi la întocmirea actelor necesare; această casă va intra în proprietatea ta chiar înainte de a-ţi reîncepe cursurile în anul al doilea de facultate.

Şi aşa s-a şi întâmplat. Robert Popescu ajunse proprietar cu documente în regulă fix cu o săptămână mai devreme de a-şi relua cursurile.

Manolică se arăta foarte mulţumit de reuşita planului său de până acum. Nu mai era mult şi acesta se va îndeplini definitiv, întocmai cum îşi propusese.

Robert se afla în afara oricărei bănuieli.

Cine s-ar fi gândit vreodată că, prin această metodă de binefacere, de fapt se materializa un plan diabolic?

Călăul era în continuare alături de victima sa, trup şi suflet.

Trecuseră aproape două luni de la neaşteptatul eveniment, în care Manolică îl împroprietărise pe norocosul tânăr student şi, pe la sfârşitul lui octombrie, apăru oportunitatea de a cumpăra un apartament cu două camere în zona centrală a Capitalei, la intersecţia dintre Bulevardul Magheru cu Strada Regală. Blocul Carlton, în care era situat apartamentul respectiv, era o construcţie modernă, făcută din beton armat cu structură metalică, iar la parterul acestuia se afla o sală de cinema destul de frecventată de bucureşteni.

Cumpără apartamentul fără să reflecteze prea mult, chiar dacă acesta l-a costat aproape trei sferturi din banii pe care îi avea puşi deoparte. Urma să îi prezinte tânărului său prieten frumoasa lui achiziţie. Dar nu voia să-i răpească din timpul pe care şi-l dedica studiului, aşa că se gândi la posibilitatea de a i-l arăta la sfârşitul săptămânii. Pregăti din timp acolo, în noua locuinţă, o masă cu bunătăţi, pe care tronau două sticle de şampanie, din cea mai bună calitate, şi un clondir pe care îl umpluse cu unul dintre cele mai fine coniacuri marca „Hennessy”.

Acea sâmbătă, de 9 noiembrie a anului 1940, coincidea cu ziua lui de naştere, în Anglia natală, când primise numele de Marlow. Un motiv în plus ca să ciocnească un pahar cu Robert.

Tânărul acceptă cu bucurie invitaţia, cu atât mai mult cu cât prietenul său găsise o locuinţă exact cum îşi dorise.

Şi Manolică, precum o gazdă onorabilă, îi arătă extrem de încântat noul său apartament, apoi se aşezară la masă. După ce se înfruptară din bunătăţile pregătite cu mare atenţie, trecură la degustarea băuturilor ce aşteptau

neatinse.

Robert nu era un consumator frecvent de alcool, dar ocazional nu refuza un pahar. Aşa că nu ezită acum să deguste acel rafinat coniac, mai ales că îi venise din senin o poftă nebună de a petrece seara în cinstea mărinimosului său amic.

Şi bău fără a ţine cont de măsură.

După ce savură fineţea coniacului, trecu la şampanie, în schimb, Manolică nu se prea omora cu băutura, ocupându-se mai degrabă cu umplerea paharului bietului băiat pe care, fără să-şi dea seama, îl cam luase valul. Ochii i se micşoraseră din ce în ce mai mult, iar limba i se împleticea în gură, că abia mai putea lega o propoziţie. Părea că se învârte totul cu el şi, fără prea mult efort, adormi cu capul pe masă.

În sfârşit se ivi momentul aşteptat cu sufletul la gură de Manolică. Nu mai zăbovi nicio secundă: se opinti cât putu şi îl ridică pe umăr, îl duse în dormitor şi, după ce îl aşeză cu grijă pe pat, îl dezbrăcă de toate hainele. Apoi stinse lumina.

*

După un sfert de oră, uşa dormitorului se deschise şi Robert ieşi în prag mai treaz ca niciodată, de parcă nici nu se atinsese de băutură. Merse în sala de baie, luă un lighean şi reveni în cameră. Aprinse lumina şi aşeză ligheanul la marginea patului. În acel moment, Manolică se ridică şi vomită în recipient. Puţin revenit în fire, îşi privi printre gene prietenul său şi abia reuşi să îngâne:

— M-am îmbătat rău de tot, nene! Cred că am halucinaţii. Mă uit la dumneata şi mă văd pe mine; trebuie să dorm ca să-mi revin. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva…

De fapt, vedeniile lui Robert dovedeau că lui Manolică îi reuşise transferul de trup. Tânărul însă habar

nu avea că acum deţinea trupul şi înfăţişarea „binefăcătorului” său, căruia îi căzuse în capcană. Era trecut bine de miezul nopţii. „Marlow-Manolică-Robert” îşi privi ceasul de buzunar. Indica ora 3.30, dimineaţa. Nu avea de gând să mai aştepte până în zori, dorea să plece cât mai repede şi să-l arunce, ca şi pe Manolică, în acelaşi lac, Cernica. Ieşi uşor din apartament şi coborî repede în stradă, intenţionând să tragă maşina mai aproape de intrarea în imobil. O porni şi, cu motorul la ralanti, o parcă în faţa blocului. Coborî prudent şi cu simţurile deschise la maximum, dar în momentul în care dădu să pătrundă în bloc, îl luă o ciudată ameţeală iar pământul se mişcă cu un zgomot sinistru sub picioarele sale.

— Cutremur! strigă cu voce tare şi se îndepărtă cât putu de repede de clădire.

Se aruncă pe burtă în spatele unor maşini aflate la o distanţă considerabilă de bloc şi, cu braţele protejându-şi capul, aştepta în acea poziţie ca să se termine grozăvia. Auzi în scurt timp o huruitură puternică, în timp ce un val de praf îi inundă nările, că abia mai putea să respire. Avea impresia că secundele deveniseră ore… Rămase pe loc până când cutremurul se potoli. Praful care se ridicase se disipă încetul cu încetul, lăsând să se vadă, pe locul semeţului bloc Carlton, un morman imens de moloz şi fiare contorsionate.

Acolo stătu până se lumină de ziuă. Maşina lui dispăruse de asemenea sub dărâmături.

— Îndepărtează-te tinere! i se adresă un poliţist. Locuiai cumva în această clădire?

— Nu eu! răspunse el aparent mâhnit, ci un bun prieten de-al meu.

— Sunt morţi cu toţii! Nu ştim dacă a mai scăpat cineva. O să aflăm îndată ce vom degaja zona.

Marlow, sprinten în noua lui înfăţişare, se retrase imediat şi, cu paşi repezi, se îndreptă către casa lui din

Calea Moşilor. Spera să o găsească întreagă, altfel rămânea sărac şi pe drumuri. Toată bruma de bani şi de bijuterii pe care le mai păstrase o ascunsese bine în acea clădire. Avea totuşi o mulţumire în suflet. Cutremurul îl scutise de a mai săvârşi încă o crimă. Apoi, mulţumirea i se transformă mă bucurie, căci casa lui o găsi întreagă. Doar în interior se prăbuşise o parte din bibliotecă, şi se spărseseră nişte bibelouri cu o valoare incertă.

Nicio pagubă, îşi spuse surâzând şi, fără a se preocupa de dezordinea pricinuită de cutremur, se lungi într-un pat cu gândul de a se odihni. Avusese o noapte lungă care se sfârşise tragic pentru unii. Era duminică, iar din săptămâna ce urma trebuia să-şi între temeinic în pielea personajului Robert şi să meargă la facultate în locul lui. De aceea se străduise să înveţe cot la cot cu el, studiase atent la toate materiile, apoi îi cunoscuse îndeaproape colegii şi, cât de cât, chiar şi profesorii. Problema era că, datorită harului cu care se născuse, putea prelua victimei înfăţişarea odată cu sănătatea acestuia, cu graiul, dar nu-i putea controla niciodată mintea.

Capitolul IV

O NOUĂ VIAŢĂ ŞI PRIMA DRAGOSTE ADEVĂRATĂ

După cum plănuise, Marlow – de acum Robert – se preocupa intens pentru a-şi face un viitor frumos, prin propriile sale cunoştinţe acumulate în timp, cu mintea lui, folosindu-se doar de înfăţişarea şi tinereţea lui Robert.

Şi după ce a absolvit printre primii din anul său facultatea, obţinând mult râvnita diplomă de inginer în chimia industrială, fu recrutat imediat şi angajat la Institutul de Cercetări Chimice. Dovedise încă de pe băncile facultăţii că este în măsură să aducă un important progres acestei ramuri industriale, prin perseverenţa sa de a da la iveală din când în când câte o inovaţie în domeniul

cercetării chimice.

Avea însă o mare temere, anume de a nu fi recrutat şi trimis pe front. Al. Doilea Război Mondial cuprinsese întreaga Europă. Tot planul lui de viitor s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Ar fi putut muri stupid pe front. Mulţi tineri fuseseră între timp recrutaţi şi mânaţi acolo unde moartea apărea la tot pasul. Însă, spre norocul lui, nu a fost să fie aşa. Institutul de Cercetare a intervenit prompt la nivel înalt atunci când şi lui i s-a înmânat foaia de recrutare în armată, menţionând că perioadă de pregătire militară va încetini evoluţia lui în ale ştiinţei, iar proiectele deja începute vor stagna şi nu vor mai fi duse la îndeplinire. Institutul nu voia să piardă un om de o asemenea valoare, aşa încât cei în cauză hotărâră ca el să-şi efectueze stagiul militar la locul de muncă, fără a fi obligat să poarte ţinută cazonă.

Părea mulţumit, căci o parte din planul lui se împlinise. Îşi făcuse o carieră frumoasă, avea un salariu bun, deţinea o casă „moştenită”, însă gândul său zbura către tărâmurile iubirii: tare şi-ar mai fi dorit să cunoască o fată de care să se îndrăgostească şi cu care să întemeieze o familie. Anii trecuseră aşa de repede… Deşi se cufundase intens în munca lui, nu uitase de familia lui Robert, acum devenită propria lui familie. Lunar le trimitea bani, ataşând şi câte o scrisoare în care povestea pe scurt ce a mai făcut, cum o mai duce, însă niciodată nu uita să-şi exprime dragostea faţă de ei. Încă de când preluase înfăţişarea fiului lor îşi promisese, aşa ca pentru sine, că o să aibă întotdeauna grijă de ei şi chiar că o să-i scoată din acel loc sărăcăcios, aducându-i la Bucureşti. Urma să facă acest lucru după ce îşi va găsi perechea dorită.

Fetele roiau prin jurul lui. Devenise un bărbat voinic şi frumos, iar acum, la cei 24 de ani ai săi, deja avea o slujbă bună şi bine plătită. Cum să nu fie curtat de tot soiul

de femei? însă el ştia precis că nu-l va putea face fericit o femeie care să-i fie alături doar pentru că are bani şi este chipeş. Tânjea într-adevăr după o fată bună şi frumoasă, chiar săracă să fie, dar care să-l îndrăgească şi să-l preţuiască pentru el însuşi, fiindcă el, cu siguranţă, avea să iubească până la moarte o asemenea fiinţă. Însă în condiţiile pe care le înfrunta ţara cu acest război, care părea că nu se mai termină, nu avea cum să-şi ducă la îndeplinire această dorinţă firească până la urmă. Iar timpul trecea parcă în defavoarea lui.

*

Era în ziua de 4 aprilie a anului 1944, când toate alarmele şi sirenele Capitalei au început să sune, îngrozind populaţia.

Au urmat bombardamentele. Bombele loveau cu mânie anumite zone ale oraşului, brăzdând pământul şi făcând zob tot ce întâlneau în cale, începând din cartierul Griviţa, unde se aflau atelierele C.F.R., zona Domenii, Piaţa Palatului Regal şi terminând cu Gara de Nord, care a fost cea mai vizată şi distrusă în mare parte.

Cercetările la Institut încetaseră iar el se aciuase, alături de alţi bucureşteni, mai mult în zonele indicate de autorităţi, pentru a fi ferit de moartea care pândea din văzduh. De casa lui din Calea Moşilor nu mai ştia nimic.

Gândea că se va duce acolo şi va găsi doar un morman de moloz. Zilele treceau iar el numărase deja peste zece valuri de bombardamente. Era îngrozit. Însă această dramă avea să se curme în curând. Se auzeau zvonuri, cum că armata română a întors armele împotriva naziştilor şi se aliase cu ruşii. De fapt, la 23 august 1944, guvernul condus de Ion Antonescu a fost arestat.

Şi Robert părăsi în sfârşit adăpostul provizoriu, mergând direct la locuinţa sa. Spre fericirea lui, zidurile erau în picioare. Doar câteva ferestre fuseseră sparte iar uşa de la intrare, dată de perete. Pătrunse cu băgare de

seamă. Ştia că încuiase atunci când părăsise în grabă casa. Verifică prin încăperi şi îşi dădu seama că dispăruseră o seamă de lucruri mai de preţ. Se duse întins că să verifice locul în care ascunsese ceea ce îi mai rămăsese din avere, nişte bijuterii din aur încrustate cu diamante şi câteva mii de lire sterline. Slavă Domnului, ascunzătoarea era intactă! Nici prin cap nu le trecuseră hoţilor că acolo, în cameră, sub duşumeaua acoperită cu un covor modest se afla ceea ce căutau ei mai de preţ. Se apucă numaidecât de dereticat prin casă şi îl prinse noaptea, târziu.

Istovit, se aşeză la masă, în bucătărie, însă nu apucă să ia două îmbucături, că fu deranjat de ţârâitul telefonului. Tresări tare. Credea că nu mai era funcţionabil. Ridică prudent receptorul. De la celălalt capăt al firului se auzi vocea caldă a directorului Institutului, rugându-l să participe la o acţiune comună care avea ca scop remedierea stricăciunilor din laboratoare şi din sălile de studii, pentru a putea reîncepe cu toţii cât mai repede treaba.

Acceptă imediat. Abia aştepta să-şi reia cercetările pe care le abandonase din cauza războiului. Şi, în curând, Robert îşi reintră în mână, reluându-şi cu mare râvnă activitatea în laboratoarele Institutului.

*

Trecuse aproape un an de la acele bombardamente din luna aprilie 1944. În ţară, totul începea să meargă bine. Se anunţa o primăvară frumoasă. Robert căzuse din nou în acea stare de nostalgie alimentată de dorinţa de a-şi găsi femeia visurilor lui.

Institutul de Cercetare reuşise ca, prin aportul lui susţinut, să finalizeze cu succes o serie de lucrări importante. El se gândea de acum la un bine-meritat concediu de odihnă. Însă, acum, ca prioritate imediată era obţinerea permisului de conducere, după care avea în vedere cumpărarea unui automobil. Voia să meargă cu

propria maşină la Sălceni, pentru a-şi vizita „părinţii”. Şi uşor, uşor, îşi concretiză planurile sale: mai întâi cu încheierea şcolii de şoferi, pentru el o formalitate, şi apoi obţinu cu mare uşurinţă permisul de conducere. La inteligenţa şi îndemânarea pe care le avea, fusese floare la ureche, mai ales că experienţa şi-o dobândise în perioada în care şofase taxiul lui Manolică.

Directorul Institutului, care îi aflase intenţia, îi propusese să cumpere maşina lui la un preţ excelent, un Chrysler Jeep, fabricat în Statele Unite ale Americii, marcă patentată în 1943. Un autovehicul destul de atrăgător, aproape nou, pe care directorul îl primise cadou de la fratele lui, care părăsise ţara cu mulţi ani în urmă şi lucra tot în domeniul cercetării, dar pe pământ american. Directorul, un tip destul de în vârstă, era deja pensionar, însă Institutul nu se putea lipsi deocamdată de serviciile lui. Aşa că rămăsese ca un aliat de nădejde acolo, la Institut, intervenţiile lui fiind cotate la cel mai înalt nivel al cercetării. Se deplasa până la serviciu cu tramvaiul. Îi cam slăbise vederea şi nu mai dorea să se urce la volanul acelei maşini. De aceea se hotărâse să o vândă. Era păcat ca o asemenea bijuterie să stea nefolosită în garaj.

Aşa că Robert, care cunoştea bine acel autoturism, fusese foarte încântat de o asemenea ofertă şi îl cumpără fără a mai sta pe gânduri. Îşi propusese să-şi ia concediul în luna iulie. Cererea îi fusese aprobată din timp şi avea să-şi petreacă toată luna la Sălceni. Renunţase pentru această perioadă la visul lui de a-şi găsi consoarta. Voia să-şi petreacă timpul de odihnă acolo, pe malul Dunării.

Vreau să mă relaxez şi să uit de toate amintirile neplăcute ale trecutului meu; posibil ca acesta să fie şi motivul pentru care nu mă concentrez îndeajuns în a-mi găsi o femeie aşa cum îmi doresc, dădea el glas gândurilor care-l măcinau zi şi noapte.

Trecuseră prin locuinţa lui o sumedenie de femei,

una mai frumoasă decât alta, însă niciuna vrednică de el.

Va trebui să vând casa asta; o să-mi iau una într-o altă zonă a Capitalei. Locuinţa lui Manolică îmi trezeşte amintiri neplăcute; o să fac acest lucru după ce mă voi întoarce din concediu…

Cu atâtea gânduri care îl copleşeau, nici nu-şi dădu seama cum trecuseră săptămânile şi, într-o dimineaţă, odată venit punctual în laborator şi gata să se apuce de treabă, auzi vocea blândă a directorului care tocmai intrase:

— Bună dimineaţa, dragi colegi.

Apoi îl fixă pe Robert şi i se adresă mirat:

— Pesemne, domnule inginer, că ai renunţat de dragul muncii la concediul plănuit de atâta vreme. Azi suntem în data de întâi iulie şi dumneata eşti tot pe baricade…

Robert îşi aruncă imediat privirea pe calendar şi exclamă:

— Ca să vedeţi, domnule director… Preocupat de muncă, am uitat cu desăvârşire că astăzi urma să plec în concediu. La ora asta trebuia să fiu deja departe de Capitală, în drum spre Sălceni. Nu prea ţin evidenţa zilelor… într-adevăr, am mare nevoie de acest concediu…

Directorul împreună cu ceilalţi colegi de laborator se amuzară tare de această întâmplare şi îi urară în cor „concediu plăcut!”. Destul de încurcat de situaţia creată, Robert îşi luă rămas-bun de la aceştia şi apoi, odată ieşit pe poarta Institutului, îşi făcu repede un plan. Urcă la volanul Chryslerului şi colindă prin magazine pentru a cumpăra mai multe lucruri de trebuinţă pentru „ai lui”, dar şi alimente dintre cele mai felurile. Încarcă totul şi se duse direct acasă. Nu avea de gând să plece în aceeaşi zi, gândindu-se că abia a doua zi dimineaţă ar fi cel mai potrivit să pornească la drum.

*

O zi splendidă de iulie. Încă de la ivirea zorilor, Robert pornise la drum. Maşina pe care o conducea era mult mai puternică şi mai rapidă decât Chevroletul lui Manolică. Se gândea că va ajunge la destinaţie mai repede decât estimase. Acest automobil american făcea faţă oricărui tip de drum fără probleme. Pe şoselele netede atingea fără efort 100 de mile la oră. Însă el îl pondera în aşa fel încât să poată struni volanul fără a apăsa adânc pedala de acceleraţie. În fond, tot acolo ajung, îşi autodomolea tentaţia.

Era trecut de orele amiezii. Ceasul de la bord arăta ora 14.00 atunci când Robert intră cu maşina pe acel drum de ţară din satul Sălceni, lăsând în urma lui un nor gros de praf. Oamenii ieşiră pe la porţi, curioşi. Nu mai văzuseră în viaţa lor o asemenea frumuseţe pe patru roţi, iar copiii alergau bucuroşi în urma ei. Opri în dreptul porţilor şi coborî sprinten. Îşi aruncă privirea prin gospodărie şi remarcă, deplin satisfăcut, că acolo avuseseră loc unele schimbări. În curte, în locul vechii şi sărăcăcioasei case, pe care o lăsase nedărâmată, fusese amenajată o bucătărie de vară. Casa mare, ridicată atunci împreună cu sătenii cei mai pricepuţi ai locului, era acum frumos zugrăvită. Sub un şopron trona o căruţă bine întreţinută, lângă care stăteau doi cai mândri, negri ca pana corbului. Gardul din scânduri putrede şi înnegrite de vreme dispăruse, iar în locul lui se ridicase altul nou, cu uluca sănătoasă şi cu porţi mari, lucrate în fier. Se vedea că, din banii pe care el îi trimitea lună de lună, deloc puţini, aceşti oameni se gospodăreau cu folos.

Auzind hărmălaia copiilor de afară, părinţii lui Robert ieşiră curioşi în curte şi, când dădură de fiul lor, li se umplură ochii de lacrimi. Îl întâmpinară emoţionaţi, se îmbrăţişară şi se sărutară cu drag.

Cu toate că oamenii aceia simpli nu erau rudele sale,

Marlow, care tânjise dintotdeauna după dragostea sinceră părintească, simţea cum în inima lui se năştea pentru ei o atracţie pe care încă nu şi-o putea explica, începea să-i îndrăgească, privindu-i cu un fel de adoraţie. Tatăl merse şi deschise larg porţile, îndemnându-l apoi:

— Bagă maşina în curte, fiule. Este loc destul aici, în ogradă.

Robert se supuse de-ndată.

Mumă-sa nu mai putea de bucurie că apucase să-şi vadă încă o dată feciorul, care nu prea dădea pe acasă, gândind că ea va muri într-o zi şi nu avea să-l mai vadă. Dacă ar fi bănuit ea cine se ascundea „sub pielea” fiului ei… Dar Marlow îşi juca perfect rolul personajului Robert. Însă pentru el nu mai conta acum cine este. Important era că îşi făcuse rost de o familie care îl iubea şi aprecia cu adevărat şi de care, la rândul lui, începuse să se ataşeze ca şi cum ar fi fost copilul lor. În acea seară, după ce isprăviră cu aşezatul lucrurilor aduse de el, cinară cu bucuria revederii, apoi se puseră la depănat cele mai noi întâmplări din vieţile lor, că îi prinse miezul nopţii şi încă nu aveau de gând să isprăvească. Dar oboseala îşi spuse în cele din urmă cuvântul şi se retraseră fiecare în dormitorul său din casa cea nouă.

*

Se scursese cam jumătate din concediul lui Robert, pe care şi-l petrecuse ba cu părinţii, ba pe malul braţului Chilia, stând de vorbă cu pescarii de pe-acolo. Toate zilele de până atunci fuseseră însorite şi fără pic de ploaie. Nu fusese colţişor din acel sat pe care să nu-l bată cu piciorul, însoţit de tatăl lui sau de vreun copil ori doi aciuaţi prin zonă, care cunoşteau locurile acelea ca pe propriile lor buzunare. Lua cu el merinde suficiente cât să-i ajungă toată ziua şi se întorcea acasă abia pe înserate.

Nu se sătura niciodată de farmecul pădurii, de freamătul ei sau de cântecul lin şi plăcut ce se auzea prin

unduirea lucioasă a apei atunci când stătea dus pe gânduri pe malurile pline de sălcii plângătoare.

Şi într-una din acele zile, pe când stătea la o margine de sat şi asculta cu plăcere trilul păsărelelor care zburau de colo-colo prin frunzişul copacilor, liniştea îi fu tulburată de glasul unei femei care venea de undeva din inima codrului.

— Dii murgule, dii! se auzea acea voce cristalină ca trilul de privighetoare, răsunând în imensitatea crudă a pădurii.

Robert îşi îndreptă toată atenţia către acel sunet care se apropia din ce în ce mai mult de locul în care se afla el. Dintr-odată, pe drumul forestier care tăia pădurea în două, văzu venind în viteză o căruţă trasă de doi armăsari albi. În picioare, cu hăţurile în mâini, într-o rochiţă înflorată, o tânără ochioasă struni caii şi, odată ajunsă în dreptul lui, opri atelajul în loc. Fără să-şi fi dat seama, el se aşezase într-o rână undeva la marginea vizibilă a drumului. Observă tronul căruţei, care era plin cu lemne pentru foc. Tânăra coborî repede şi, cu vocea puţin tremurând, i se adresă:

— Bună ziua, domnule pădurar. M-aţi prins! Dar să ştiţi că nu am luat decât nişte vreascuri uscate. Nu am tăiat nimic… spuse pe nerăsuflate şi cam stânjenită făptura aceea minunată.

Robert o privea fără să scoată niciun cuvânt, neînţelegând prea bine unde bate fata. Doar o privea.

Era frumoasă. Pe chipul angelic, ochii ei mari şi verzi, inundaţi de lacrimi, păreau două oaze gata să se reverse. Gura ei, cu buze pline şi roşii, nu contenea, cerându-şi tot felul de scuze. Părul negru ca păcura i se revărsa în bucle ondulate peste umerii bronzaţi, traversaţi ferm doar de nişte bretele înflorate. Era înăltuţă, iar rochiţa aceea se modela perfect pe trupul ei mlădios. Părea desprinsă dintr-o pictură reuşită cu peisaje rustice, ea fiind motivul

principal pentru care artistul pictase acel tablou.

Văzând că tânăra era gata-gata să izbucnească în plâns, se apropie şi o prinse tandru de umeri, spunându-i prietenos:

— Stai liniştită, domnişoară… Eu nu sunt pădurarul!

— Nu!?… exclamă ea în timp ce îşi ştergea de zor lacrimile cu dosul palmei. Vai, ce m-am speriat! M-a derutat cămaşa asta verde pe care o purtaţi. Şi totuşi nu aveţi nici pălărie verde, şi nici puşcă, aşa, ca un pădurar veritabil. Însă nu v-am recunoscut de departe, şi nici de aproape…

Fata îşi mai reveni şi, în cele din urmă, schiţă un zâmbet gingaş. Şi, fiindcă îi trecuse spaima, se încumetă a-l întreba:

— Dar de unde sunteţi, domnule? Nu păreţi a fi de prin partea locului. Pe aici, tinerii nu se îmbracă în miezul zilei aşa, ca dumneavoastră…

Robert surâse la rândul lui şi îi răspunse:

— Sunt de aici, din Sălceni! însă acum câţiva ani am plecat la Bucureşti, pentru studii. M-am întors acum doar pentru a-mi petrece câteva zile de concediu împreună cu părinţii mei…

— De aceea nu vă cunosc! rosti ea, întrerupându-l. Am venit recent în această zonă a ţării împreună cu familia mea şi ne-am stabilit aici. Ne-am încropit o gospodărie chiar la marginea satului.

El îi sorbea vorbele şi o îmbrăţişa cu privirea.

Parcă nici nu mai auzea cuvintele ei, doar o privea cu multă plăcere şi bucurie. În cele din urmă, sfios, îi întinse mâna:

— Robert este numele meu.

Când îi atinse mâna, ea i se recomandă fără menajamente:

— Claudia!

Palma îi era puţin aspră iar strânsoarea destul de puternică pentru o fiinţă gingaşă ca ea. Însă lui acest amănunt nu-i displăcu, dimpotrivă.

— Să vă duc până în sat? continuă ea.

El nu putea refuza o asemenea invitaţie şi acceptă cu plăcere.

— Sigur. De ce nu? se arăta el încântat.

— Poftim de te căţără aici, lângă mine, zise ea şi apucă hăţurile.

Robert se urcă repede lângă ea, după care se prinse zdravăn cu mâna de un lanţ cu care erau încinse lemnele.

Fata scutură din hăţuri, făcând ca armăsarii să fornăie pe nări şi, clătinând din capete, se opintiră punând atelajul în mişcare.

— Dii! Dii! îi îndemnă tânăra, iar căruţa începea să prindă viteză. Părul ei negru flutura în vânt, iar atunci când râdea, lăsa să i se vadă dinţii albi ca două şiraguri de perle, strălucind în gura ei frumoasă care te îndemna să o săruţi. Era exact genul de fată pe care el o căutase atâta amar de vreme pe străzile Bucureştiului. Însă nu avea habar cum ar fi putut s-o cucerească sau măcar s-o facă să-l iubească.

Timpul îi părea aşa de scurt acum, nu mai avea decât zece zile la dispoziţie, concediul fiind pe sfârşite, în Capitală, nu ar fi fost vreo problemă, gândea el. Numai să te miroasă că ai ceva bani, că se şi aruncă în braţele tale. Însă aici, la ţară, oare cum s-or cuceri fetele?

Tânăra observă cum căzuse pe gânduri şi-l ispiti:

— Dar pe unde vă zboară mintea, domnule? Cred că vă este dor de Capitală…

— A… nicidecum! tresări el, mai degrabă îmi pare rău că nu mi-a mai rămas destulă vreme de stat pe aici. Şi, de ce să nu recunosc, avu el curaj să spună, regret că nu te-am întâlnit mai din timp.

În acel moment, în obrajii ei înfloriră doi bujori parfumaţi. Îşi dădu seama că îi cam căzuse cu tronc tânărului, însă nu voi să dea curs discuţiei, aşa că tăcu şi trase mai dihai de hăţuri.

— Hopa, murgule! porunci ea armăsarilor şi atelajul se opri în dreptul unei case ridicate la marginea unei păşuni.

— Am ajuns, domnule. Eu aici locuiesc…

Robert coborî din căruţă şi i se adresă cu politeţe:

— Mulţumesc pentru bunăvoinţa de a mă fi adus până aici!

— Cu plăcere, domnule, îi răspunse aceasta fără să-l privească şi repuse atelajul uşor în mişcare.

În acel moment, el se apropie din nou de căruţă, se prinse cu o mână de una din crăcile care atârnau şi, păşind în urmă, i se adresă:

— Domnişoară, aţi fi de acord să ne mai întâlnim măcar pentru o zi din cele care mi-au rămas de stat pe aici?

Ea struni iarăşi caii, opri căruţa şi, întorcându-şi profilul frumos, îi răspunse:

— Dacă drumurile ni se vor intersecta cumva din nou şi dacă timpul ne va permite, putem considera acel moment ca fiind o nouă întâlnire.

Tânăra puse din nou atelajul în mişcare intrând în curte şi, după câteva scurte manevre, trase căruţa sub un şopron, după care se făcu nevăzută în casă.

Robert rămase nemişcat în drum, sperând că ea va mai apărea prin curte. Îşi dorea din tot sufletul să o revadă de-ndată. Însă aşteptarea îi fu în zadar. Fata părea destul de inteligentă şi, din puţinele vorbe schimbate, îşi dădu seama imediat că nu era o ţărăncuţă oarecare.

Fata asta ştie ce vrea, îşi spuse în timp ce porni către casă.

Claudia însă, fără ca el să-şi dea seama, îl urmărise de la fereastră, iar acum, odată ce se îndepărtase destul de mult de casa ei, ieşi în curte şi îl petrecu cu privirea până când acesta se pierdu într-o cotitură a drumului.

Robert i se înfăţişa destul de chipeş şi ar fi răscolit inima oricărei femei. Dar ea, foarte precaută, îşi dorea totuşi să-l cunoască mai bine. Nu mai întâlnise prin sat, sau prin locurile de unde venise împreună cu ai ei, un bărbat aşa ca el. Îi stârnise interesul, însă mai întâi de toate aştepta să vadă dacă acesta încearcă să o mai caute. Îl va ispiti puţin câte puţin şi, dacă se va dovedi a fi un băiat de ispravă, abia atunci va lăsa destinul să-şi facă treaba. Şi ea îşi căuta de multă vreme pe cineva. Avea 24 de ani. Absolvise liceul cu bacalaureatul, însă posibilităţile materiale o blocaseră în acest sat. Locuia cu părinţii ei şi-i ajuta la treburile gospodăreşti mai ceva ca un băiat.

În acea noapte, Robert se chinui să adoarmă. Gândul îi zbura la frumoasa fată de la marginea satului. Toate replicile şi privirile pe care le schimbaseră între ei se derulau neîncetat prin faţa ochilor lui. În liniştea sublimă a nopţii, doar greierii şi brotacii îşi mai susţineau neîntreruptele concerte. Iar el, cu ochii pironiţi undeva în bezna camerei, încerca să-şi facă un plan pentru a o cuceri pe Claudia.

Trebuie neapărat să o revăd. Ah, nu m-aş mai întoarce la Bucureşti fără ea! O să lupt cu mine însămi şi cu soarta până ce îi voi cuceri cu adevărat inima, fără a mă folosi de vreun truc ieftin…

Cu aceste gânduri sincere şi arzătoare, Robert reuşi să adoarmă abia spre dimineaţă.

*

Zorii albaştri se iviseră de mult iar ziua se arăta însorită. Robert sări din pat şi, buimăcit încă de somn, se duse la fereastră. Doi dulăi se luaseră la harţă în faţa porţii. Chelălăiturile lor îl treziseră, altfel ar mai fi dormit.

Privi la ceasul de pe noptieră şi căscă ochii mari.

Era aproape de amiază.

Of, cât am mai dormit! se învinovăţi el, de mult trebuia să mă fi trezit, încă de dimineaţă, şi să merg până în preajma casei Claudiei. Doar aşa aş putea să o revăd din nou…

Se spălă, înfulecă ceva la repezeală, după care ieşi glonţ pe poarta casei şi se îndreptă cât putu de repede până în apropierea locuinţei fetei. În timp ce alerga pe uliţa aproape pustie a satului a realizat că, la acea oră, oamenii se găseau, cu mic cu mare, la munca câmpului sau la uzualele activităţi gospodăreşti. Ajuns în dreptul curţii, nu ezită şi îşi aruncă privirea peste gard. Se gândea că poate o zăreşte trebăluind pe acolo, însă nu avu această satisfacţie. Văzu doar căruţa trasă sub şopron iar ceva mai încolo, pe un tăpşan, caii care păşteau în voie iarba verde şi fragedă crescută din abundenţă.

Aha, nu a plecat azi la pădure, îşi spuse. Unde ar putea fi? La câmp? Cum aş putea eu s-o găsesc?

Abătut, se aşeză pe un bolovan uriaş aflat lângă gard, la umbra unui nuc cu coroana bogată, şi rămase dus pe gânduri. Trecuse cam o jumătate de oră şi încă stătea acolo, fără să aibă vreun gând anume sau să-i vină vreo idee salvatoare.

Însă habar nu avea că fata visurilor lui îl observase şi-l urmărea de ceva vreme, aflată undeva în spatele unui rug de mure. Claudia se trezise, ca de obicei, dis-de-dimineaţă şi aruncase năvodul în Dunăre pentru a prinde peşte, urmând să prepare ceva de mâncare pentru a-i săi, duşi la munca câmpului. Avusese noroc în acea zi şi capturase o pradă frumoasă. Dar încetase orice activitate pentru a-i urmări lui Robert toate mişcările. Şi, în cele din urmă, citindu-i de departe dezamăgirea, se hotărî să iasă din ascunzătoare. Păşi încet, cu mersul delicat al unei feline, până când se apropie de el. Dus tare pe gânduri,

acesta nici nu o simţi.

— Bună ziua! glăsui domol, nevoind să-l sperie.

Însă el sări ca ars, răsucindu-se speriat spre direcţia de unde răsunase vocea care-i dăduse bineţe. Înmărmuri când o revăzu. Inima se porni să-i bată aşa de tare, încât părea că-i sare din piept. Nu-şi mai găsea vorbele şi abia reuşi să articuleze:

— Bună, Claudia!

— Ce faci aici? îl descusu ea, aparent nebănuitoare.

Niţel stingherit, prins asupra „faptei”, el ridică din umeri, neştiind ce să-i răspundă.

— Bine, am înţeles. Pe mine mă căutai! îl ajută tot ea.

Robert dădu afirmativ din cap. E clar că îşi înghiţise cuvintele, căci niciodată în viaţa lui până atunci nu i se mai întâmplase asemenea necaz. În acel moment, Claudia intui că nu putea fi unul dintre aceia de care se ferea ea atâta. Emoţiile pe care nu şi le putea reprima îi divulgau sensibilitatea. Se gândi totuşi că n-ar fi bine să renunţe la acea perioadă de „testare”, dorind să afle mai multe lucruri despre el. Aşa că îl prinse de mână şi-l trase după ea:

— Haide, vino! Am treabă. Nu pot rămâne aici toată ziua.

Merseră aşa câţiva zeci de metri, până pe malul braţului Chilia, când fata se aplecă ca să ridice minciogul în care se zbăteau câţiva şalăi.

Revenindu-şi în fire, Robert o ajută, prinzând minciogul odată cu ea, dorind să-l ducă acolo unde avea ea trebuinţă. Apreciindu-i iniţiativa, fata zâmbi şi lăsă cu încredere minciogul în mâinile sale vânjoase. Intrară împreună în curtea casei şi se îndreptară către şopronul care adăpostea căruţa. Într-o parte se vedea o sobă cu plită, iar în jurul acesteia, pe nişte verigi de fier, stăteau înşirate câteva cratiţe şi oale de diferite mărimi, forme şi

culori. Aşadar, o foarte practică bucătărioară de vară.

Fata se apucă de treabă, scoase peştele din minciog şi începu să-l cureţe.

— Toarnă-mi, te rog, nişte apă aici, îl îndemnă ea. Uite, ia ibricul acela! Curăţatul e partea cea mai grea, cu gătitu-i mai uşor…

Tânărul sări şi execută totul ca la comandă. Se priveau doar şi îşi zâmbeau. Îi urmărea fiecare gest şi, fără ca ea să-i mai spună, intuia cu ce o poate ajuta.

Claudia se arătă mulţumită de intervenţiile lui prompte.

Şi, în timp ce, pe plita încinsă, în oală fierbea o ciorbă de peşte care răspândea o aromă nemaiîntâlnită de el până atunci, se aşezară amândoi pe banca din lemn de sub şopron şi se puseră la vorbă.

Fata părea interesată să cunoască amănunte ale vieţii din Capitală, cum sunt oamenii, clădirile, străzile; voia să ştie totul. În viaţa ei de până atunci nu văzuse decât luncile satelor şi Dunărea. Fiecare dorea să ştie câte ceva despre celălalt. Robert află despre efortul depus de ea pentru a putea învăţa, parcurgând zilnic zece kilometri până la şcoala din Tulcea. Îi plăcuse să studieze acolo, luase şi bacalaureatul, apoi, din cauza războiului, se stabiliseră în acest sat. Odată ajunsă aici, nu mai avusese posibilitatea să-şi continue studiile. Şi-ar fi dorit să meargă la facultate.

Povestea totul cu atâta naturaleţe, scoţând din când în când câte un oftat, nemulţumită parcă de vitregiile vieţii care o opriseră cumva din drumul la care visase, un trai mai bun şi mai uşor. Din când în când, mergea la sobă şi, cu o lingură mare, de lemn, amesteca în oală.

— E gata! spuse la un moment dat. Cu siguranţă ţi-ai dori să guşti din asemenea minunăţie de ciorbă; n-ai să găseşti în altă parte ceva mai bun…

El nu se dădu înapoi de la o asemenea invitaţie,

fiindcă fata deja şi umpluse o strachină.

— Hai, aşază-te şi mănâncă, îl îndemna. Vezi că e fierbinte!

Robert apucă lingura şi savură, încet-încet, ciorba gustoasă.

— E nemaipomenită! exclamă, la niciun restaurant din Bucureşti nu am mâncat aşa ceva…

Fata îl privise cu mare încântare, văzând cu câtă poftă savurase porţia aceea de ciorbă, care pentru ei era o mâncare obişnuită, de aceea îl îmbie să mai mănânce, însă el refuză respectuos.

— Cam într-o oră se întorc ai mei de la câmp, îi zise. Bucură-te cât mai stăm acum împreună, că nu se ştie dacă va mai fi o altă ocazie, rosti uşor apăsat, privindu-l fix în ochi, pentru a-i citi poate gândurile.

Aştepta calmă reacţia lui. Dacă ar fi fost unul care ar fi dorit doar să profite, acum era momentul ca el să acţioneze, eventual, pentru a-şi satisface poftele. Bineînţeles că era pregătită să-l respingă, apoi să-l alunge definitiv din curtea ei. Faptul că se afla în propria gospodărie, dar şi constituţia ei puternică îi dădeau curajul de a nu se teme de nimeni. Însă el nici nu se gândea la aşa ceva, din contră, îşi retrase corpul puţin contrariat, însă mişcarea îl aduse, involuntar, în genunchi în faţa fetei:

— Nu va mai fi şi altă ocazie? Dar eu îmi doresc nespus să te văd în fiecare zi, indiferent unde, la lucratul câmpului, la adunatul lemnelor din pădure ori lângă năvod. Aş face orice numai să-mi acorzi şansa de a fi alături de tine. Ştii, din prima clipă în care te-am văzut, m-am simţit capabil de toate acestea…

Claudiei i se îmbujoră sufletul de fericire. Din mărturisirea deschisă a acestui tânăr înţelese că se îndrăgostise de ea. Şi, totuşi, nu-i putea împărtăşi – deocamdată – propriile sentimente, însă îi acceptă

propunerea de a se mai întâlni cu el. Numai în acest fel îl putea cunoaşte cu adevărat.

— Acum trebuie să pleci, îi spuse în grabă, ai mei se vor întoarce cât de curând acasă.

Robert se ridică şi, cu sufletul puţin îndoit, se îndreptă către poartă. Ea îl însoţi până la drum şi, acolo, îl opri, prinzându-l de mână.

— Nu fi trist! glăsui privindu-l în ochi. Vino mâine pe malul apei, voi fi lângă păpuriş, singurul păpuriş de pe mal, ai să mă găseşti uşor.

Apoi se ridică puţin pe vârfuri şi îl sărută pe obraz. Zâmbi apoi şi dispăru în curtea casei.

Robert ar fi vrut să o sărute la rândul său, măcar pe obraz, însă până să se dezmeticească, fata alerga deja în picioarele goale prin iarba mătăsoasă şi nu se opri decât în cerdacul casei, de unde îi făcu cu mâna. Ochii lui sclipeau acum de fericire. Primise pe obraz sărutul neaşteptat al speranţei. Şi mai avea atât de puţin timp la dispoziţie…

Oare, voi reuşi s-o cuceresc în câteva zile? Ah, de n-ar trebui să mă întorc la Bucureşti…

Se îndepărta agale, lăsându-şi urmele paşilor prin colbul drumului de ţară, bucuros, dar şi îngândurat.

Oare, de ce nu m-a întrebat nimic despre munca mea, despre situaţia mea materială? A dorit să ştie doar cum este în Capitală. Poate n-o fi interesată de mine? Dar, dacă nu era, de ce m-a sărutat pe obraz?

Zeci de întrebări i se învârteau prin minte ca-ntr-un iureş, negăsind niciun răspuns. Până la ea avusese de-a face cu tot felul de femei şi întotdeauna i s-au părut o pradă uşoară, însă abia acum îşi dădu seama cât de greu este să cucereşti inima uneia dintre ele şi apoi s-o faci ca să te iubească cu adevărat. Şi indiferent cât de inteligent se credea, realiză că la acest capitol mai avea multe de învăţat; se simţea, practic, un novice.

Spre seară, paşii îl purtară agale până acasă. Abia sesiză amănuntul, odată ce intră pe poartă, că părinţii îl aşteptau cu cina de mult.

Se aşeză absent la masă, fără să articuleze niciun cuvânt, nici măcar un sărut mâna, aşa cum spunea de obicei, începu doar a savura cu plăcere din bucatele delicioase gătite de mumă-sa. Văzându-l aşa de abătut, tatăl lui, după ce luă câteva îmbucături, lăsă lingura în blid, îşi şterse gura cu dosul palmei şi i se adresă blând:

— Ia spune, feciorul tatii, ce ţi s-a întâmplat? De te-oi putea ajuta cumva…

Robert se opri din mâncat, oftă din rărunchi şi, uitându-se fix în ochii tatălui, glăsui:

— Cred că… m-am îndrăgostit…

— Ce-ai făcut? Te-ai îndrăgostit? exclamară bucuroşi într-un glas ai săi părinţi.

— Şi cine-i norocoasa, maică? Noi cunoaştem fetele de prin sat… le ştim năravul la toate de pe aici…

— O cheamă Claudia! răspunse el prompt, cu privirea aţintită spre mamă-sa, aşteptând să-i citească reacţia.

— A! Fata Savetei şi a lui Marcu din muchia satului. Bună fată! Apăi, să ştii, maică, că asta pe cât e de frumoasă, pe atât este de deşteaptă…

Robert făcu ochii mari, era tot numai un zâmbet. Asculta cu sufletul la gură vorbele mamei, care nu erau deloc nesatisfăcătoare. Şi femeia continuă:

— Au încercat mulţi să intre în voile ei, însă nu au avut sorţi de izbândă. Au venit mulţi flăcăi înstăriţi chiar şi de prin satele vecine la părinţii ei, ca s-o ceară de nevastă, dar în zadar. E neîncepută fata, nu a cunoscut bărbat până acum. Şi, după cum am auzit noi chiar din gura părinţilor, ea caută un bărbat care s-o iubească cu adevărat. Chiar şi sărac să fie, numa să simtă că nu este atras doar de frumuseţe şi că pofteşte la trupul ei, după care s-o lase

pustie. Că pe aici, pe la noi, se întâmplă deseori asemenea necazuri; multe fete bune au căzut pradă plăcerilor unora care le promiteau marea cu sarea şi după aceea le abandonau. Ba unele rămâneau şi grele. Fată bună Claudia, maică! Dacă o vrei de nevastă, atunci grijă mare cum te porţi cu ea… Altfel, ai s-o pierzi definitiv.

— Sper să fi fost cuviincios până acum, suspină el, şi apoi le povesti tot ceea ce se întâmplase în cele două zile de când o cunoscuse.

— Continuă tot aşa fiule şi, cine ştie, poate pleci cu ea la Bucureşti, îl încurajă tatăl, bătându-l părinteşte cu palma pe umăr.

— Doamne ajută! Să fie cum zici matale, se bucură el, adăugând: e târziu acum, merg să mă odihnesc, că mâine mă întâlnesc din nou cu ea pe malul Dunării…

*

Brotacii orăcăiau prin păpurişul des, ce colora într-un verde viu o mică suprafaţă de pe luciul lin al apei, în care, pe alocuri, printre mătăsurile mucilaginoase, pluteau flori albe de nufăr. Iar soarele îşi oglindea faţa de foc pe cristalina întindere a apei, înflăcărând-o.

Sub o salcie pletoasă, ale cărei mlădiţe înverzite sărutau suprafaţa undelor, îmbrăcată în aceeaşi rochie înflorată, cu părul prins în două cosiţe, Claudia stătea cuminte lângă o plasă pescărească, pândind momentul în care trebuia să o tragă afară din apă.

Văzând-o de departe, Robert se apropie domol, surâzând fericit. Nefiind încă suficient de aproape, dori să-i strige de-ndată ceva, însă fata îl atenţionă cu un gest să facă linişte. Atunci, el păşi uşor pe iarba moale, încercând să nu facă niciun zgomot.

Apoi ea îi făcu semn să se prindă cu mâinile de avă, în timp ce stătea cu ochii aţintiţi pe suprafaţa apei. Privi şi el într-acolo însă, în afară de unda înverzită de mătăsurile

care pluteau în voie pe luciul ei, nu vedea nimic altceva. Apoi, fata îi atinse discret braţul cu cotul şi îi şopti:

— Trage odată cu mine!

Ea se opinti şi smulse plasa din răsputeri. Trase şi el, dar ea smucise aşa de tare, încât tânărul căzu pe spate, acoperit pe jumătate de plasa pescărească. Şi Claudia izbucni în râs de neîndemânarea lui. Nu se supără, dimpotrivă, era încântat de râsul ei melodios care răsuna aşa de plăcut în locul acela.

În avă se prinseseră o sumedenie de peşti. Fata aduse un sac vechi din cânepă, aflat la îndemână lângă salcie, rugându-l pe el să bage acolo peştii cei mari. Robert se conformă, însă când încercă să-l apuce pe primul, acesta se zbătu şi-i scăpă în iarbă. Se chinui să-l prindă, dar nu reuşea nicicum, îi aluneca de parcă era scăldat în ulei.

Iar ea râdea de se prăpădea. Se amuza şi el de neîndemânarea asta.

— Ţine tu sacul, încerc să-l prind eu! îl îndemnă ea, după care reuşi să apuce peştele şi-l introduse în sac. La fel procedă şi cu ceilalţi peşti mai zdraveni, iar pe cei mai mici îi aruncă în apă.

— Las că vă prind eu când veţi creşte mai mult, le spuse în timp ce crăpcenii se scufundară bucuroşi în lumea lor.

El o privea înduioşat, fără a rosti vreun cuvânt.

— Hai, să mergem! continuă ea. Peştele pe care l-am prins azi îl voi prepara în saramură, apoi se va zvânta la vânt. Va fi bun de mâncat peste câteva zile. Ştii ce? Aş vrea ca astăzi să-ţi arăt un loc minunat, unde eu îmi imaginez adesea că sunt stăpâna naturii, crăiasa ei.

Chipul Claudiei radia de fericire; o fericire numai de ea ştiută. Iar el o acompania liniştit, purtând în braţe sacul acela cu peşte. I se părea că această femeie era nu doar

stăpâna naturii, ci devenise şi stăpâna sufletului său.

Şi câte lucruri nebănuite de el aveau să i se întâmple în acea zi! Aventura începu imediat după ce ajunseră acasă, când ea prepară peştele după reţeta tradiţională a familiei, apoi înşeuă cei doi cai şi-l îndemnă pe Robert să încalece unul dintre ei. Neîndemânatec şi necunoscător, era cât pe ce să cadă de câteva ori din şa. Abia reuşi să strunească bidiviul. Treabă grea pe capul său. Iar Claudia se amuza de mama focului, însă totodată o atrăgea stăruinţa lui. Îl îmbrăţişa cu privirea în timp ce el se străduia să se menţină în şa. Fata dădu pinteni calului său, luând-o la trap. Îl struni tocmai când ajunse la marginea pădurii. Calul celălalt, neînvăţat cu călăreţul, fără a primi vreo comandă anume de la acesta, o luă pe urma primului, iar când ajunse în dreptul lui nechează şi se ridică pe picioarele dindărăt. În acel moment, Robert alunecă din şa, afundându-se în iarba ce crescuse nestingherită prin preajmă. Ea descălecă în grabă şi, apropiindu-se, îl prinse uşor pe după umeri şi-l sărută pe obraz, simţindu-se vinovată de ceea ce se întâmplase:

— Este numai vina mea! Te-ai lovit? rosti în timp ce îşi trecu palma ca o mângâiere gingaşă prin părul lui mătăsos.

Şi, chiar dacă l-ar fi durut ceva, acum nu mai simţea nimic. Sărutul şi atingerea ei fuseseră leacul contra oricărui tip de suferinţă.

— Încă sunt întreg! zise zâmbind şi sări ca un arc în picioare.

— Bravo! râse ea din toată inima. Eşti puternic.

O altă convingere i se lămurise: nu părea „plângăcios”. Se comporta ca un bărbat adevărat, chiar dacă simţise niscaiva disconfort din cauza căzăturii. Prindea din ce în ce mai mult drag de el. Părea exact genul de bărbat pe care-l căuta de multă vreme.

Am să-i răsplătesc aşteptările când nici prin gând nu-

i va trece, gândi Claudia.

Apucă în cele din urmă caii de căpăstru şi-i trase după ea, pe cărarea care şerpuia prin mijlocul pădurii. El o prinse de mână şi păşiră alături până când fata se opri la marginea unui luminiş. Aici luară şeile de pe cai şi îi lăsară slobozi. Robert măsură cu privirea luminişul, care părea un colţişor de rai. Iarba care îi acoperea suprafaţa netedă era de un verde nemaivăzut de el până atunci, peisaj completat de o multitudine de flori viu-colorate. Fluturi veseli, de diferite mărimi, roiau de colo-colo, brodând şi mai intens bucăţica de luminiş desprinsă parcă dintr-o poveste.

De prin frunzişul des al copacilor, trilurile păsărelelor armonizau şi mai bine acel loc care era exact aşa cum îl descrisese ea, mirific. Fata începu să zburde ca o căprioară, păşind uşoară, desculţă, prin iarba mătăsoasă. Apoi se întinse cu faţa în sus, printre flori, şi rămase acolo, cu ochii ei frumoşi aţintiţi spre cer. El i se alătură, o prinse de mână şi rosti cu ardoare:

— Claudia, tu răspândeşti în jur atâta dragoste, atâta armonie, iar prezenţa ta completează acest peisaj splendid. Ştii, pentru mine eşti cea mai frumoasă floare dintre toate cele aflate aici… Am simţit în sufletul tău atâta căldură şi bunătate, încât pur şi simplu m-am îndrăgostit nebuneşte de tine. Căutam de multă vreme o fată ca tine. Nu ştiu dacă îmi împărtăşeşti sentimentele, eu în schimb sunt foarte sigur că… te iubesc…

Ea îşi întoarse capul şi îl privi în ochi fără să clipească. Zâmbi. Nu avea să-i împărtăşească prin cuvinte ceea ce simţea pentru el. Sentimentele erau reciproce; pe negândite, acest bărbat reuşise să aprindă un mic foc al dragostei în inima ei. Şi, cu un mic efort, acest foc trebuia să ardă intens. Acum totul depindea de ea. Robert părea prea timid ca să continue fierbintele joc al iubirii. Rămânea de văzut sub ce formă suflarea ei urma să-l întreţină, ca să nu se stingă niciodată. Se ridică încet şi se aplecă peste

chipul lui, sărutându-l uşor pe gură. Robert îi răspunse în timp ce îi cuprinse mijlocul cu o mână. Când buzele lor se desprinseră din înflăcărarea primei atingeri, el o ţintui cu privirea, trecându-şi suav degetele prin părul ei mătăsos.

— Îţi mulţumesc pentru acest dar nepreţuit. Eşti minunată! îi spuse, înţelegând semnificaţia acelui sărut.

Claudia era fericită şi mulţumită de felul firesc de a fi. Trecuse cu bine şi ultimul test. Îl încurajase suficient pentru ca să se lase purtat, înfierbântat, la o adică, de un gest necugetat… Dar nu încercase nimic altceva. Fusese îndeajuns pentru ca să-l primească definitiv în inima ei. Îşi puse atunci palma micuţă peste obrazul lui şi-i şopti în sfârşit:

— M-ai cucerit! Eşti craiul meu şi te aşteptam de multă vreme să vii…

Se îmbrăţişară şi se sărutară din nou. Iar şi iar…

Soarele cobora încet spre asfinţit şi reuşea cu greu să mai strecoare câte o rază de lumină roşiatică printre crengile copacilor către cei doi îndrăgostiţi care, mână în mână, zâmbitori şi fericiţi, nu se îndurau să părăsească acel luminiş, martorul viu al împărtăşirii dragostei lor. Sentimentul acesta profund pusese stăpânire pe ei, iar armonia naturii îi învăluia într-o mantie unică, binecuvântată.

Târziu, caii, care păscuseră nestingheriţi până atunci, chemaţi de atracţia magică a celor doi, se apropiară de stăpâna lor privind-o cu ochii mari şi blânzi, invitând-o, alături de iubitul ei, la o nouă plimbare, de data aceasta înapoi către casă. Soarele se lăsase după creasta unei coline, iar orizontul părea de aramă, acum, când cei doi îndrăgostiţi, călare pe armăsarii care domol, la pas, se îndreptau către casa Claudiei. Ajunşi în dreptul porţii, descălecară şi, înainte de a se despărţi, se îmbrăţişară cu promisiuni aprinse:

— Pe mâine, dragostea mea! rosti el, simt că nu mai

pot sta nici măcar o clipă fără tine.

În acea seară, fata le povesti părinţilor pentru prima oară despre bărbatul pe care-l întâlnise şi de care se îndrăgostise. Şi pentru că ai ei îi cunoşteau bine firea, erau siguri că nu oricine putea s-o cucerească. Claudia le mai destăinui câte ceva din felul lui stângaci de a fi, mai ales în anumite treburi gospodăreşti, însă nu-l condamnară, ba chiar se amuzară, era normal ca un băiat plecat acum mulţi ani la oraş, deşi născut pe plaiurile acelea, să nu mai fie obişnuit cu munca grea de la ţară, mare lucru fiind de altfel şi pentru nişte oameni ca ei acomodarea cu viaţa vitregă din Capitală. Şi, într-un final, îi propuseră fiicei ca, în ziua următoare, să îl aducă pe băiat pentru a-l cunoaşte şi ei.

În acea noapte, două suflete dormeau fericite, nu unul lângă altul, aşa cum poate şi-ar fi dorit, însă, privind în acelaşi timp înspre cer, se simţeau vegheate de lumina palidă a lunii, ascunsă pe jumătate după un nor, care tulburase cu prezenţa lui bolta pictată cu stele a cerului.

*

În zilele ce au urmat, după ce părinţii fetei au făcut cunoştinţă cu Robert, soarta celor doi a fost ca şi pecetluită. Abia acum, la întâlnirea cu părinţii ei, i-au fost adresate acele întrebări pe care le aştepta de mult, referitoare la meserie şi la situaţia lui materială. În sinea ei, Claudia se bucura de aceste amănunte pe care nu le luase în calcul. Oricum, anticipase pe undeva că un băiat venit de la Bucureşti nu se putea compara cu unul de prin satul lor. Dar situaţia lui Robert părea una chiar foarte bună. Însă felul lui de a fi îl îndrăgise şi, acum, aproape că nu mai putea sta o clipă fără el. De aceea decise să-şi unească destinul cu al lui şi să-l însoţească în Capitală. Le venea tare greu părinţilor să se despartă de fata lor şi să rămână fără de ajutor, însă nu voiau să-i strice viitorul. Aşa că, de îndată, cele două familii se încuscriră, petrecură o zi

şi-o noapte împreună, se cunoscură mai bine şi se veseliră, urmând ca tinerii să se căsătorească la Bucureşti în cel mai scurt timp.

Iar în zorii altei zile, cei doi îndrăgostiţi îşi luară rămas-bun de la părinţii lor şi plecară spre Capitală. Pentru Robert, drumul de întoarcere către casă fu mai uşor decât la venire, deoarece acum era însoţit de frumoasa lui iubită, în preajma căreia timpul şi spaţiul parcă anume se comprimau. Pentru Claudia, în schimb, drumul până la Bucureşti fu de-a dreptul încântător, descoperi privelişti neînchipuite şi, apoi, traversând oraşul spre casa iubitului ei, din Calea Moşilor, avusese timp să realizeze că deja se afla într-o nouă lume. O lume pe care abia aştepta s-o cunoască în zilele ce vor urma şi unde avea să-şi trăiască întreaga viaţă.

*

De mai bine de o lună, Capitala devenise locul în care Claudia se simţea din ce în ce mai bine.

Cei doi avuseseră timp să se familiarizeze şi cu celelalte aspecte ale vieţii în comun, dându-şi frâu liber sentimentelor care se adunaseră în inimile lor, gata să izbucnească precum un vulcan incandescent. Se iubeau şi atât.

Între timp, fata îşi propusese să studieze la facultate. Visul ei era să ajungă profesoară de Limba şi literatura română sau de Istorie, fascinată fiind de aceste două discipline pe care încă mai avea timp să şi le însuşească, aşa cum îşi dorea. De aceea el o ajuta cât putea de mult cu învăţătura, pentru ca să-şi poată susţine examenul de admitere la Universitate. Nu i-a fost prea uşor, pierduse contactul cu şcoala, cu aceste materii, însă ambiţioasă şi isteaţă cum era, a reuşit să treacă cu brio acel examen şi să fie admisă la facultate.

Abia după absolvire, în vara anului 1949, după patru ani de convieţuire, când deja, pentru merite deosebite, i se

oferise un post de profesoară la Liceul „I. L. Caragiale” din Capitală, cei doi se hotărâră să se căsătorească cu acte în regulă. Fixaseră cununia şi nunta la sfârşitul lunii august. Şi, desigur, trimiseseră de veste părinţilor pentru a le fi alături la acest eveniment mult-aşteptat de toată lumea. Dragostea dintre cei doi crescuse şi se consolidase în aşa manieră, încât abia puteau să stea unul fără celălalt, mai ales în orele când fiecare era plecat la serviciu. Sfârşitul de săptămână era pentru ei o nouă poveste de dragoste. După căsătorie, se gândeau tot mai mult cum să-şi întregească familia cu un nou membru.

Şi, după cum stabiliseră, cununia religioasă s-a desfăşurat la Biserica „Bucur Ciobanul”, însoţiţi fiind la altar de părinţii lor, extrem de fericiţi că, în sfârşit, copiii lor luaseră esenţială hotărâre de a se uni creştineşte, ca soţ şi soţie, în faţa lui Dumnezeu. Apoi, alături de invitaţii care nu au fost deloc puţini, au petrecut acea noapte a nunţii la Restaurantul Pescăruş. Naşi de cununie le-a fost o pereche tânără, colegi de-ai lui, ingineri la acelaşi Institut. Bineînţeles, Claudia a fost atracţia serii. Mai frumoasă ca o zână, parcă plutea atunci când dansa, îmbrăcată în rochia ei albă de mireasă. Era exact aşa cum îşi închipuise atunci când mergea în acel luminiş mirific – crăiasa naturii. Ce mândru se simţea Robert în preajma acestei femei frumoase! făcuseră primul pas important din viaţa lor, iar acum îşi făceau planuri pentru al doilea, la fel de important: aducerea pe lume a unui copil care le-ar fi umplut sufletele şi casa de bucurie.

Părinţii, la rândul lor, abia aşteptau să devină bunici.

— O să vă fim alături, măcar până va face copilul un anişor, promiteau mamele lor, ba chiar vom veni pe rând, să vă ajutăm până când acesta va fi în stare să înţeleagă rostul lucrurilor.

Întreaga familie deborda de fericire. Deocamdată, deşi tentaţia era mare, părinţii nu puteau renunţa aşa de

uşor la gospodăriile lor, căci se învăţaseră cu traiul de la sat, iar oraşul li se părea ceva cu care nu s-ar fi putut acomoda prea repede. Bucureştiul era prea zgomotos pentru ei, prea aglomerat şi, aparent, nu le oferea nimic cu care şi-ar fi putut ocupa timpul. Aşa că, după câteva zile petrecute alături de dragii lor copii, îşi luară rămas-bun şi făcură calea întoarsă spre locurile natale.

Şi cei doi îşi văzură mai departe de traiul lor cotidian, unindu-şi adesea trupurile cu dragoste pentru a-şi realiza visul şi a aduce pe lume un copil. Însă marea dorinţă se lăsa aşteptată, Claudia nu reuşea să rămână însărcinată. După un timp, au decis să facă un control medical de rutină. Şi, în urma analizelor de laborator, doctorul specialist în domeniu îi anunţă, cu regret, că Robert suferea de sterilitate, deci nu putea concepe copii. Vestea îl întristă teribil şi se porni a plânge în hohote, blestemându-şi ziua în care se născuse. Însă brusc, la un moment dat, îşi reaminti că, de fapt, el este Marlow şi poate că Robert nu suferea de infertilitate, însă prin harul lui nu putea prelua funcţiile vitale ale victimelor sale, ci doar şi le întinerea pe ale lui. Aşadar se născuse cu această problemă. Claudia îl îmbrăţişă şi, cu capul aşezat pe pieptul lui la rândul ei, începu să plângă. O lovitură grea pentru amândoi. Mai ales pentru ea, care nu cunoştea adevărata identitate a propriului soţ. În cele din urmă, se consolară cu ideea şi, mână în mână, părăsiră clinica.

În perioada care a urmat acestui eveniment dificil din viaţa lor, şi-au făcut o mulţime de planuri, au apelat la tot felul de leacuri băbeşti, doar – doar o veni pe lume copilaşul mult dorit, însă fără niciun rezultat. Se gândiseră şi la o eventuală adopţie, dar încă nu se împăcau cu ideea de a creşte copilul altora. Îşi înştiinţară şi părinţii printr-o lungă scrisoare despre tristeţea care îi apăsa de la o vreme. Aceştia se amărâră la rândul lor de noua situaţie nedorită, însă nu-i puteau ajuta cu nimic altceva, în afara

sentimentelor şi a vorbelor pline de iubire şi consolare. Şi uite aşa treceau anii, fără ca ei să aducă pe lume un copilaş. Până la urmă, renunţară la această obsesie şi îşi văzură în continuare de viaţa lor.

*

De la o vreme însă, Robert se trezea în mijlocul unor coşmaruri, avea tot mai des vedenii în care Manolică împreună cu adevăratul Robert îl bântuiau noapte de noapte. Sufletele lor îl strigau din întuneric pe la geamurile casei. Era cuprins tot mai des de fiorii groazei. Nu mai putea rezista acestor trăiri neplăcute şi recurente, aşa că se hotărî să vândă casa şi să se mute în altă parte a oraşului. Numai aşa putea scăpa de acele amintiri groaznice care îl măcinau în continuu. Mai avea ceva bani puşi deoparte din salariul lui, dar şi din valuta cu care venise cândva din Anglia. Soţia lui nu ştia însă nimic despre secretele lui şi, bineînţeles, nu şi-ar fi dorit ca să afle niciodată nimic despre acestea. Îi împărtăşi dorinţa de a renunţa la casă, iar Claudia fu de acord, fără a cere vreo explicaţie în plus. Şi puseră îndată locuinţa din Calea Moşilor la vânzare. Cum cumpărătorii se lăsau aşteptaţi, ei între timp găsiră o casă în cartierul Dorobanţi, mult mai modernă ca a lor, cu living, cu două dormitoare, fiecare având câte un balcon destul de spaţios, plus baie şi bucătărie, modern faianţate şi cu tot confortul. Imobilul avea la demisol un fel de pivniţă, dar şi o încăpere special amenajată cu masă de scris şi bibliotecă; cel mai probabil, unul dintre proprietari era scriitor.

Robert făcu o înţelegere cu vânzătorul şi arvuni casa cu toate economiile puse deoparte, urmând ca, imediat ce se va vinde locuinţa lui, să-i dea şi restul de bani. Trecuse însă o lună de atunci, dar pentru casa din Calea Moşilor nu apăruse niciun doritor. Nu ştia ce să mai facă şi dădea din colţ în colţ de teamă că nu va obţine banii necesari pentru a achita casa integral. Se gândea la un împrumut bancar,

însă dobânzile erau prea mari. La fel se dovedeau a fi şi obligaţiile pe care banca ţi le impunea atunci când îţi acorda un credit. Nu ştia ce să mai inventeze, îi trebuia o sumă destul de mare ca să achite integral preţul cerut de proprietar. Cheltuise până atunci sume considerabile pentru iubita lui soţie, oferindu-i tot ce aceasta îşi dorise şi fără ca ea să întrebe de provenienţa banilor. O răsfăţase cu cele mai frumoase articole de îmbrăcăminte la modă, cu bijuterii şi alte lucruri deosebite. La acestea se adăugară ieşirile în oraş la cele mai luxoase terase şi restaurante. Nu-i păruse rău niciodată că aruncă banii cu nemiluita. Era în stare să-şi dea şi viaţa pentru ea; atât de mult o iubea. Acum însă era cât pe ce s-o dea în bară. Totuşi, salvarea îi veni pe neaşteptate. Într-o seară, telefonul sună prelung. La celălalt capăt al firului, un posibil cumpărător se anunţă interesat de achiziţionarea casei. Stabiliră ca a doua zi să se întâlnească pentru a fixa un preţ final, după ce acesta va vizita imobilul.

În acea zi, Robert se anunţă indisponibil la Institut. Claudia îşi luă şi ea liber, rugând o colegă s-o înlocuiască la catedră, şi rămaseră amândoi în aşteptarea cumpărătorului.

Pe la orele zece şi jumătate ale dimineţii, în faţa porţii lor se opri o maşină marca BMW, neagră, din care coborî un domn distins, înalt, blond, cu ochii albaştri, acompaniat de o elegantă doamnă, brunetă, cu ochii căprui, un fel de Brigitte Bardot de România. Robert le ieşi în întâmpinare, îl salută respectuos pe domn, după care sărută mâna duduii care îl însoţea. Omul răspunse într-o română stâlcită şi se prezentă cu numele de Stuart. După accent, părea englez de origine. Femeia însă se dovedi a fi românca get-beget. Află de la ea că individul avea afaceri în industria imobiliară şi cumpăra locuinţe în cele mai bune zone ale oraşului. Tipului îi plăcu casă, aşa că se tocmiră la un preţ bun. Preţ cu care Robert putea plăti

întreaga suma pe care o datora proprietarului casei pe care o arvunise. Îi mai veni deci inima la loc. Şi, după ce primi suma cerută, se înţelese cu noul proprietar să-i acorde cel puţin două săptămâni pentru a elibera casa.

În aceeaşi zi, merse şi achită suma datorată şi intră în posesia noii case, urmând să se mute acolo în cursul săptămânii. Toată treaba începu să meargă ca pe roate, încadrându-se în timp şi cu eliberarea vechii locuinţe.

Atât el, cât şi Claudia se simţeau minunat în noul lor cămin. Robert uitase de coşmarurile care-l urmăreau mai înainte noapte de noapte în fosta casă, iar aici îşi găsea adesea refugiul la demisol, în camera cu bibliotecă şi masă pentru scris. Se simţea bine în acel loc liniştit. Fostul proprietar amenajase acolo o mobilă trainică pentru cărţi şi, ca un îndemn pentru cel care va îndrăgi locul, lăsase pe masa de scris un toc şi o călimară cu tuş. Biblioteca era făcută din lemn masiv şi, în afară de rafturile pentru cărţi, mai fusese dotată cu o serie de sertare, aşa de bine potrivite încât, dacă nu te uitai atent, nu-ţi dădeai seama de existenţa lor.

Apoi, în anii ce au urmat, Robert şi-a umplut rafturile bibliotecii cu fel şi fel de cărţi pe gustul lui. Îi mărturisise Claudiei dorinţa de a-i respecta intimitatea acelui spaţiu anume recreat pe gustul său, mai ales că acolo şi-a propus să-şi petreacă cât mai mult din timp atunci când va ieşi la pensie, gândindu-se că, poate, va reuşi să scrie el însuşi cândva câteva cărţi.

Împreună se simţeau minunat între zidurile acelei locuinţe. Singura lor mâhnire rămăsese aceea că nu putuseră să aibă un copil care să le umple sufletele de bucurie, dar şi căminul, cu glasul lui cristalin.

Urmară pentru ei anii grei de comunism, abătut ca o tornadă peste România, fapt care le crease şi lor probleme. Robert refuzase să se înscrie în partid şi, din acest motiv, începură tot felul de şicane. Securiştii îi dădeau târcoale,

încercând să-l prindă cu ceva în neregulă, pentru a-l arunca în puşcăria de la Jilava. Însă funcţia pe care o deţinea la Institut îl ajuta ca să rămână un om liber. I se pusese însă interdicţia de a părăsi Capitala atât lui, cât şi soţiei. Acest lucru a căzut ca o nenorocire pe capul lor deoarece, în anii care au urmat, părinţii Îi s-au stins rând pe rând din viaţă, iar ei nu au putut fi acolo pentru a-i conduce pe ultimul drum.

În situaţia de faţă, regreta enorm că alesese România ca loc de refugiu, alegere pe care o făcuse cândva, atunci când părăsise Anglia. Nu prevăzuse asemenea evenimente neplăcute.

Claudia îşi continua cu conştiinciozitate munca de la catedră şi, până la urmă, forţată de împrejurări, dar mai ales pentru a scăpa de restricţii, se înscrise într-o zi în Partidul Comunist.

Îşi dorea cu ardoare să meargă în satul mult-iubit, la Sălceni, şi să aprindă măcar o lumânare la mormintele părinţilor ei, dar şi la ale socrilor. Atâta lucru mai putea face pentru aceştia. Acum, după ce se înscrisese în partid, era văzută cu alţi ochii de securiştii care filau din umbră orice mişcare petrecută în şcoală, în special chestiuni referitoare la aprecierea conducătorului iubit, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, dar şi a soţiei sale, Elena.

Cu toate că acest regim social-politic numit comunism apăsa cu greutate pe umerii populaţiei, ţara începea să prospere. Bucureştiul se transforma de la o zi la alta. Peste tot se construiau zeci de blocuri. Macaralele lucrau zi şi noapte, iar imobilele apăreau precum ciupercile după ploaie. Însă, în afară de acestea, conducerea statului milita pentru ridicarea unor clădiri impozante, dar şi importante, cum ar fi Opera Română, inaugurată în 1953, sau Casa Scânteii, în 1957.

Multe evenimente de acest gen au trecut de-a lungul anilor prin viaţa lor şi, uşor, uşor, cei doi înaintau în vârstă,

gustând din nectarul ori amărăciunea zilelor trăite.

Ajunseră cu bine la începutul anilor ’70, după 21 de ani de căsnicie, Robert purtând pe umeri 50 de primăveri, când se mai potoliseră raziile Securităţii, iar el nu se mai ferea şi cobora în fiecare seară în biblioteca de la demisol, căci începuse să-şi scrie memoriile. Îl prindea acolo miezul nopţii, cu tocul în mână, în timp ce aşternea pe colile imaculate frânturi de amintiri, începând cu cele din vremea copilăriei petrecute în casa părinţilor din provincia Watford şi până în prezent. Nu-l deranja absolut nimeni şi-şi vedea liniştit de scris.

Însă într-o seară, târziu, afară începu o furtună cu tunete şi fulgere aşa de puternice, încât Claudia, căreia îi plăcea să lectureze la ora aceea, se sperie atât de tare încât, de teamă, coborî şi intră la demisol fără a mai bate la uşă. Robert tocmai încheiase un capitol consistent al amintirilor lui şi căuta să pună jurnalul într-unul dintre sertarele bibliotecii. Îl surprinse apariţia inopinată a soţiei sale şi, în grabă, aruncă preţiosul caiet în sertar, îl încuie şi băgă cheia în buzunar.

— Ce-i cu tine aici? o întrebă el puţin stânjenit.

— E o furtună teribilă afară şi, de teamă, am venit aici, la tine…

Privindu-i expresia chipului, Claudia înţelese că îl incomodase cu brusca ei prezenţă, mai ales că îl surprinsese încuind ceva în acel sertar. Ar fi vrut să-l întrebe, sperând ca apoi el să i se confeseze, ca de obicei, însă se lăsă păgubaşă.

El mărturisise, încă de când alesese acea cameră ca loc de tihnă, intenţia de a nu fi niciodată deranjat. De aceea se şi puseseră de acord în privinţa întregii biblioteci din sufragerie, pe care i-o cedase fără probleme, îndemnând-o să-i umple rafturile cu cărţile ei favorite. Avea mici secrete numai ale lui pe care nu voia să le împărtăşească absolut nimănui; nici măcar iubitei lui soţii.

Şi, anticipând o eventuală zăbovire a ei pe acolo, o cuprinse de mijloc şi părăsiră încăperea împreună. Încuie uşa în urma lui şi merseră în dormitorul conjugal. Afară se auzea vuietul furtunii, care între timp se dezlănţuise. Fulgerele brăzdau intens cerul, luminându-l. Dar, treptat, tunetele aprige care o determinaseră pe Claudia să coboare în camera soţului încetară şi abia dacă se mai auzea câte unul în depărtare. Robert adormise deja, în timp ce pe ea o măcina enorm un gând, care de la o vreme nu-i mai dădea pace. Mintea i se frământa şi nu-şi dădea seama de ce camera de la demisol îi devenise aproape inaccesibilă.

Oare, ce ascundea el acolo, în acel sertar? De ce nu dorea să-i destăinuie nimic din jurnalul lui? Trebuie să aflu cumva!

Apoi îi veni o idee pe care o consideră genială pentru a atenua neliniştea care o tulbura. Se dădu jos din pat uşurel, ca nu cumva să-şi trezească soţul, păşi până la noptiera unde îşi ţinea lucrurile personale şi luă dintr-unul dintre sertăraşe un săpun special, moale şi cremos, după care tiptil, tiptil, cu mersul unei feline, se apropie de dulap şi extrase de acolo umeraşul unde îşi aşezase Robert pantalonii, scoase din buzunar cele două chei pe care le mulă pe de-o parte şi alta a săpunului, apoi le şterse iute de unsoarea cremoasă cu cămaşa ei de noapte şi de-ndată le strecură la loc, în buzunar. Luă binişor săpunul şi-l înfăşură subtil într-o batistă, apoi îl dosi la loc în sertăraşul noptierei. Aflase, printr-un coleg de catedră, de existenţa unui meşter priceput în făurirea cheilor. Acesta confecţionase odată o cheie pentru uşa de la cancelarie fără ca să aibă vreun model anume, ci doar din ochi, după ce a venit şi a studiat în prealabil broasca acelei uşi. Se gândea că numai el ar putea-o ajuta să-i facă acele două chei. Parcă mai uşurată de gândurile care o apăsau până atunci, reveni în pat lângă soţul ei şi, privindu-l oarecum

suspicioasă, i se adresă în gând: Dacă mă iubeşti aşa de mult, oare, de ce ascunzi de mine acel jurnal? Sau poate că, totuşi, nu mi-ai fost un soţ credincios şi…

Furtuna încetase. În liniştea nopţii nu se mai auzea decât ritmul ceasului-pendulă, care nu obosea să se balanseze, iar Claudia, cufundată în nebănuite gânduri, adormi în sfârşit.

*

Zorii de aramă se iviră în curând. Soarele îşi strecură uşor lumina printre două blocuri nou-nouţe, aruncându-şi razele călduţe prin ferestrele dormitorului, până pe obrazul Claudiei, sărutându-l. Simţindu-i mângâierea, se trezi din somnul dulce al dimineţii, fericită în sinea ei că găsise o cale prin care putea afla ce ascunde Robert în camera de la demisol. De aceea, când ajunse la şcoală, prima ei ţintă nu fu altcineva decât colegul cu pricina, pe care, fără a intra în amănunte, îl rugă s-o ajute în prelucrarea acelor chei. Acesta acceptă bucuros. Cum ar fi putut s-o refuze? Frumuseţea Claudiei nu pălise nici măcar acum, când adunase în buchetul vieţii 48 de primăveri, şi oricare dintre colegii ei profesori se arătau extrem de încântaţi atunci când se găseau prin preajma ei, darămite să o ajute cu ceva sau să poarte o banală discuţie. Aşa că, binevoitor, colegul îi promise că în câteva zile îi va aduce cheile.

Într-adevăr, după trei zile, într-o dimineaţă, el îi puse cheile în palmă. La vederea lor, ochii ei verzi sclipiră ca două smaralde. Putea în curând să afle secretul ascuns în acel sertar al bibliotecii. De bucurie, îşi îmbrăţişă prieteneşte colegul care, desigur, o asigură de ajutorul lui ori de câte ori va avea nevoie. Cu delicateţe, Claudia căută acum să se descotorosească cât mai repede de el. Voia să rămână singură ca să-şi pună în ordine gândurile. Trebuia să găsească momentul prielnic pentru a intra în acea cameră. Plănuia să intre acolo în timpul nopţii, când soţul

ei dormea, însă risca să fie prinsă de acesta. O altă opţiune era de a se învoi de la şcoală, în miezul zilei, pe motiv că nu se simte bine.

Ar fi cea mai bună alegere, se motivă ea, Robert nu vine niciodată acasă în timpul serviciului.

Îşi puse în gând că ziua cea mai potrivită pentru a purcede la această acţiune ar fi miercurea. Căci, în fiecare miercuri, soţul ei avea şedinţă la Institut, care se putea întinde până la trei ore. De obicei, el prezida aceste şedinţe săptămânale şi în niciun caz nu ar fi lipsit. Iar ea, miercurea, avea o zi mai uşoară.

Aşa că aşteptă cu sufletul la gură următoare miercuri şi, în acea zi, după ce predă primele ore, începu să acuze dureri grave de cap şi ceru conducerii să fie învoită pentru restul zilei, rugându-l pe simpaticul coleg s-o înlocuiască la catedră.

Planul ei funcţionă exact cum şi-l întocmise. Merse într-un suflet acasă şi nu se opri decât în faţa bibliotecii de la demisol, în dreptul sertarului cu pricina. Fixă cheia în mica broască şi răsuci. Cheia se potrivi de minune. Descuie sertarul şi scoase cu grijă jurnalul. Se aşeză apoi fix în fotoliul soţului ei şi începu să citească. Încă de la primele fraze rămase stupefiată, dar continuă să citească:

„Adevăratul meu nume este Marlow. M-am născut într-o familie bogată din nord-estul Londrei, în satul Watford. Încă din copilărie am fost considerat ciudatul familiei, din cauza înfăţişării mele neatrăgătoare…”

Claudia parcurgea filele pe nerăsuflate şi se îngrozea de acele dezvăluiri ale jurnalului propriului său bărbat. Şi ajunse cu cititul în locul în care femeia cu glas piţigăiat destăinuia celorlalţi adunaţi acolo, în jurul mesei, despre cum îşi poate folosi Marlow puterile supranaturale:

„Acest dar pe care el ori îl moşteneşte, ori i-a fost hărăzit la naştere de vreun demon, poate fi folosit astfel: mai întâi, cel care îl deţine şi doreşte să-şi schimbe

înfăţişarea pentru scopul personal, trebuie să-şi aleagă bine victima; aceasta să aibă musai o statură cât mai apropiată de a lui şi să lege o prietenie desăvârşită. Iar când momentul este prielnic, acesta trebuie să acţioneze astfel: pielea lui trebuie să intre în contact direct cu cea a victimei, printr-o îmbrăţişare pasională, cu trupurile complet goale. Dacă acest lucru nu este posibil din diferite motive, atunci victima trebuie indusă în eroare, astfel ca ea să intre în contact cu trupul lui printr-o masare cu palmele a întregului trup. Doar aşa se pot prelua energiile corpurilor, în care victima începe să-şi piardă din puteri şi să preia slăbiciunile corpului celuilalt, după care urmează cea de-a doua etapă, care se efectuează musai într-o noapte cu lună plină, mai exact cu câteva minute înainte de miezul nopţii. Atunci el trebuie să anihileze cumva victima, după care, cu un ac, să înţepe degetul arătător şi cel mare de la fiecare mână a lui, dar şi a victimei, şi să le împreuneze în aşa fel încât sângele lor să se combine. Apoi trebuie să înveţe pe de rost incantaţia care stă înscrisă pe acest pergament, exact când ceasul arată miezul nopţii. Fără această incantaţie nu se va putea înfăptui nimic şi toată munca îi va fi în zadar. Deci trebuie învăţată bine, cuvânt cu cuvânt, fiindcă aceasta nu poate fi citită direct de pe pergament, deoarece demonul care contribuie la această transformare nu iubeşte lumina. Şi încă ceva! Am aici, în acest sipet, un antidot. În caz că nu vă veţi simţi bine cu înfăţişarea şi cu tot ce preluaţi de la victimă, vă veţi injecta o picătură din acest ser în gât, mai exact în carotidă. La fel faceţi şi cu victima, după care citiţi în sens invers incantaţia, adică de la sfârşit către început. Se poate realiza oricând, ziua sau noaptea, însă nu trebuie să treacă mai mult de trei zile de la transformare. Acest antidot va face ca trupurile să revină la înfăţişarea lor iniţială. Însă şi aici fiţi cu mare băgare de seamă, injectarea unei doze mai mari de o picătură te poate omorî

pe loc”.

Claudia, transfigurată din cauza celor aflate, se ridică din fotoliu şi deschise din nou sertarul pentru a căuta sticluţa cu antidotul şi pergamentul cu incantaţia. Dar, spre surprinderea ei, acestea nu se aflau acolo. Se gândi că poate undeva, în acele rânduri pe care le mai avea de citit în jurnal, va fi specificat şi locul în care fuseseră ascunse acestea. Se aşeză şi reluă. O cuprinse din nou groaza când citi despre moartea acelor invitaţi, prin otrăvire, de către mama lui, apoi un fior dureros i se prelinse pe şira spinării când parcurse rândurile referitoare la modul în care acestea fuseseră ucise de către Marlow.

Trecuse mai bine de o jumătate de oră de când citea lucruri îngrozitoare despre soţul ei, descrise cu lux de amănunte în acel jurnalul intim. Cu degetele reci, dădea înfrigurată filă după filă până când ajunse la un titlu subliniat cu roşu: „Prima mea transformare”. Parcurse împrejurările în care Marlow îl întâlnise pe Manolică şi apoi, când el, acuzând o răceală puternică, îl determinase să-i frecţioneze trupul. Acela fusese momentul în care îi preluase primei sale victime anumite energii de care avea nevoie pentru următoarea etapă a transformării. De aceea Manolică se simţise slăbit de putere. A urmat transformarea definitivă, uciderea şi aruncarea lui în lacul Cernica. Femeia citea şi se îngrozea.

Doamne, este posibil?! M-am măritat cu un demon?! …

Continuă să lectureze. Curiozitatea o îndemna să afle cum obţinuse trupul lui Robert. Şi ajunse la partea aceea în care el îşi exprima dorinţa de a deveni altcineva: „Mă obseda ideea începerii unei vieţi noi. O viaţă pe care mi-o dorisem încă din adolescenţă; îmi doream să fiu din nou tânăr şi să iau viaţa de la capăt. Să mă bucur de anii tinereţii, să învăţ pentru a-mi face o carieră, să iubesc la

nebunie o fată cu care să mă însor şi apoi să mor de bătrâneţe. Aceasta este dorinţa mea şi îmi promit mie că va fi ultima transformare la care voi purcede. Aşa l-am găsit pe Robert, un băiat sărac, venit de la ţară…”

Claudia îşi ridică privirea din jurnal şi sorbi iute o gură de apă dintr-un pahar lăsat pe jumătate plin aflat pe masă, apoi reluă. Iar când ajunse la momentul înfăptuirii acelei transformări, fără a-şi da seama, citi cu voce tare: „Aburii alcoolului l-au învăluit repede. L-am dus în dormitor şi apoi l-am dezbrăcat de haine, lăsându-l în pielea goală. M-am dezbrăcat şi eu, apoi m-am aşezat lângă el, după care l-am îmbrăţişat. Eram aşezat peste el şi trupurile noastre se contopeau în acea îmbrăţişare aproape senzuală. Când am simţit că energiile se transferă, am trecut la a doua etapă fără a mă dezlipi de trupul lui. Transformarea a avut loc cu succes… Robert nu a mai apucat să-şi vadă trupul transformat. Nici eu nu aveam de gând să-l las, ci doream să îl arunc cât mai repede în lac. Însă cutremurul m-a scutit de acest lucru. M-am bucurat. Nu sunt un obsedat sau vreun psihopat; nu îmi place să omor oamenii; o făceam pentru că nu aveam încotro. Promit încă o dată că Robert a fost şi va fi ultima persoană căreia i-am furat înfăţişarea”.

Bine măcar că nu a trebuit să-l mai omoare el însuşi! exclamă ea cu amară uşurare.

Îşi privi ceasul de la mână. Trecuseră mai bine de două ore de când citea în acel jurnal. Încă nu aflase unde ascunsese soţul ei manuscrisul şi sipetul cu acel antidot.

Trebuie că se găseau undeva prin acea încăpere; doar în jurnal citise că Marlow luase cu el manuscrisele şi sticluţa. Mai avea la dispoziţie încă două ore până când soţul ei se întorcea de la serviciu. Se apucă deci să citească în continuare mai pe diagonală paginile în care descria anii petrecuţi pe băncile facultăţii şi alte aventuri de-ale lui, sări chiar şi peste acelea în care povestea în

amănunt despre întâlnirile lui amoroase şi ajunse în dreptul unor litere mari, de culoare roşie: „Cum am descoperit iubirea vieţii mele”.

Claudia citi curioasă până ajunse la descrierea primei lor întâlniri. Apoi se opri. De aici încolo cunoştea firul poveştii. Răsfoi totuşi în continuare jurnalul, în speranţa că vă descoperi, undeva, locul în care stăteau ascunse acele obiecte. Zăbovi asupra paragrafelor în care detalia modul în care îşi umpluse biblioteca cu cele mai căutate cărţi, de unde le achiziţionase; apoi zugrăvea cu plăcere felul în care îşi petrecea timpul acolo, simţămintele lui, însă nicio urmă privitoare la dezvăluirea mult căutată.

Timpul trecuse iar ora la care Robert trebuia să sosească se apropia. Unde mai pui că ea nu preparase nimic de mâncare, şi mai avea la dispoziţie doar trei sferturi de ceas. Se grăbi să pună jurnalul la loc, în sertar. Merse la bibliotecă şi, când dădu să aşeze acolo cu băgare de seamă jurnalul, observă în fundul sertarului o hârtiuţă cu nişte însemnări. Se gândi că poate descoperise notat locul pe care ea îl căutase în jurnal, însă acolo erau înscrise doar nişte cifre. Nu părea ceea ce căuta. Aşeză jurnalul în sertar, dar, în grabă, scăpă bileţelul pe jos. Se aplecă să-l ia, însă când se ridică, lovi fără să vrea sertarul şi îl închise pe jumătate. Fu nevoită să-l redeschidă pentru a pune bileţelul exact în locul din care îl luase. Pripită, trase atât de tare încât sertarul ieşi cu totul în afară. În acel moment, ca prin minune, se deschise un alt sertar alăturat. Probabil că manevra aceasta acţiona un alt sertar. Aruncându-şi repede un ochi înspre acel sertar care se deschisese singur, observă că nu exista nicio încuietoare însă, spre marea ei bucurie, descoperi în el ceea ce căuta. Legate cu fir aurit, odihneau acolo cele două papirusuri, un paşaport şi un mic sipet în care găsi o licoare verde şi o seringă. Desfăcu la iuţeală un pergament şi, cu teamă, încercă să desluşească scrisul, însă semnele acelea îi erau

total necunoscute. După ce cercetă fuguţa fiecare obiect în parte, le puse la loc şi împinse sertarul. Acesta se închise lăsând să se audă un clic şi se etanşă atât de bine, încât nici nu-ţi dădeai seama că exista acolo, încadrat între liniile care modelau rafturile bibliotecii. Împinse şi celălalt sertar, îl încuie şi părăsi camera în cea mai mare grabă. Se opri direct în bucătărie, unde se apucă să gătească repede ceva de mâncare. Prin mintea ei se derula acum ca o poveste tot ceea ce citise pe nerăsuflate în acel jurnal.

Cum îl voi privi eu de acum înainte pe Robert? Cine este el, de fapt? Ah, dacă aş fi aflat istoria asta în primii ani de căsătorie!... Au trecut 20 de ani de când ne-am luat, ce să fac? Şi, totuşi, nu s-a scurs nici măcar o zi din viaţa noastră fără ca el să nu-şi arate dragostea faţă de mine. Cum o să mă obişnuiesc, Doamne, cu această nebunie că, de fapt, soţul meu nu este Robert, ci Marlow? Ar fi fost oare la fel purtând adevărata lui înfăţişare descrisă în acel jurnal?

Capitolul V
ÎNCĂLCAREA PROMISIUNII

Aşa se scurseseră încă treisprezece ani din viaţa Claudiei alături de soţul ei, Robert, fără a-i da de bănuit vreodată că, de fapt, îi cunoştea adevărata identitate. Însă şi el arătase întotdeauna respect şi o dragoste nemărginită faţă de ea. Niciodată nu o supărase cu ceva şi încerca să-i îndeplinească toate poftele. Acum îşi duceau zilele lor liniştite, de pensionari, în frumoasa lor casă. Totuşi, cei 63 de ani îşi spuneau cuvântul. Simţeau tot mai acut lipsa unui copil, care le-ar fi putut îndulci bătrâneţile. Robert părea şi mai împovărat de ani, diferenţa reală de vârstă dintre el şi soţia lui era de 11 ani. Sufletul şi inima lui aveau, de fapt, 74 de ani. Iar el resimţea pe deplin apropierea bătrâneţii. Se deplasa tot mai greu în pieţe sau la magazine pentru a face obişnuitele cumpărături. Pielea feţei i se zbârcise, brăzdată fiind de riduri adânci.

Picioarele nu-l mai ajutau, iar mâinile începură de la o vreme a-i tremura. Claudia suferise un infarct şi, în plus, la aceste vitregii ale senectuţii, doctorii o diagnosticaseră cu diabet. Era dependentă de insulină şi, câteodată, îşi dorea mai degrabă să moară decât să-şi mai injecteze doctoria care-i prelungea viaţa. Apoi, îşi revenea, se resemnase, ducându-şi mai departe amarul. Nu se plângeau de bani. Cu pensiile lor, decente pentru acele vremuri, nu duceau lipsă de nimic. Chiar dacă o mare parte din venitul lor se ducea pe medicamente.

Şi, într-o zi nefastă de toamnă, reîntorcându-se de la cumpărături, Robert îşi găsi mult-iubita soţie căzută pe pardoseala din bucătărie. Neputincios, aruncă sacoşele pline şi se repezi spre Claudia, încercând să-i acorde primul ajutor. Îi controlă pulsul şi respiraţia. Lacrimi de durere se scurgeau acum pe chipul lui bătrân. Plângea, încă mai respira, dar era inconştientă. Încercă să o ridice cumva, însă brusc îl părăsiră puterile. Văzând că nu o poate ajuta în vreun fel, sună la salvare. În câteva minute, o ambulanţă a serviciului de urgenţă opri în faţa casei. El aştepta îngrijorat la intrare, deschizând larg uşile. Personalul medical interveni şi, după ce o resuscitară, o aşezară cu grijă pe targă. Claudia îşi reveni cu greu. Suferise un nou infarct. Doctorul luă hotărârea de a o duce imediat la spital, însă, epuizată, ea nu-şi mai dorea asta:

— Nu merg acolo! Dacă e să mor, vreau să fiu acasă. Soţul meu va avea grijă de mine; spuneţi-i doar ce are de făcut.

Şi din cauza vârstei înaintate, echipajul de urgenţă nu avu încotro şi îi respectă dorinţa, nu înainte de a-i recolta sânge pentru nişte analize de laborator. Ea fu de acord. Apoi, revenindu-şi uşor-uşor, stând încă pe targă, Claudia rugă să fie ajutată să se ridice pentru a merge în patul ei. Însă abia atunci îşi dădu seama cu spaimă că nu-şi mai poate mişca picioarele. Începu să plângă. Medicul şi

Robert se aplecară asupra ei:

— Ce s-a întâmplat?

Ea îi prinse strâns de mâini şi abia reuşi să rostească:

— Doamne, nu-mi mai simt picioarele!

Robert îi atinse membrele inferioare. Erau reci ca gheaţa. Şi ochii lui obosiţi şi înlăcrimaţi priveau acum întrebători.

Medicul începu să maseze diverse porţiuni ale picioarelor, întrebând-o totodată dacă are vreo senzaţie, ceva. Însă ea doar dădea din cap negativ.

După o cercetare mai amănunţită, medicul o diagnostică cu paralizie parţială, de la brâu în jos. Atât diabetul, cât şi osteoporoza avansată pe care le avea, dar şi alţi factori agravanţi, duseseră la această situaţie de fapt. Aşa că, contrar voinţei ei, Claudia trebuia dusă de urgenţă la spital.

Investigaţiile au durat o săptămână, timp în care starea ei s-a agravat, căci doctorii au diagnosticat-o cu paralizie definitivă fără a mai fi posibilă vindecarea. După două săptămâni de spitalizare, femeia a fost externată şi adusă acasă.

Din acest moment, suferinţa ei era şi mai mare. Dacă până atunci se mai putea deplasa de colo, colo, acum era nevoită să zacă în pat, fiind dependentă total de soţul ei, care la rândul lui abia se mai putea mişca. Boala năprasnică o îmbătrânise brusc şi mai mult, iar el devenea tot mai nefericit. Treburile casei căzuseră definitiv pe umerii lui.

*

Perioada anilor ’80 nu era chiar aşa cum şi-ar fi dorit românii. Mulţi tineri părăseau satele şi se îndreptau către oraşele mari, unde se mai putea găsi ceva de muncă. Sărăcia şi amărăciunea îi determinase pe Marcel şi Denisa să-şi părăsească plaiurile natale şi să se îndrepte către

Capitală, în speranţa că îşi vor găsi de lucru. Se căsătoriseră nu de multă vreme, însă traiul lor se îngreunase din ce în ce mai mult. El, un tânăr chipeş şi bine clădit, ea, o fătucă deosebit de frumoasă. Cu aceste atuuri îşi părăsiseră micul lor sătuc din nordul Moldovei şi luară drumul către Bucureşti, trăgând nădejde că aici îşi vor putea reface viaţa. El era un băiat isteţ, se putea descurca în orice situaţie. Ştia să facă de toate. La fel de pricepută era şi soţia lui, aşa că nu le-a fost foarte greu în a-şi găsi de lucru aici, în furnicarul pestriţ al Capitalei.

Aveau mai bine de jumătate de an de când veniseră în Bucureşti şi, uşor-uşor, reuşiseră să-şi construiască un trai mai bun. Găsiseră o casă cu chirie bună, ceva mai ieftină, şi îşi vedeau liniştiţi de viaţa lor, cu speranţa că, peste câţiva ani, aceasta li se va îmbunătăţi.

Şi, într-o zi friguroasă de iarnă, pe când Marcel se afla la cumpărături într-un centru alimentar din zona cartierului Dorobanţi, văzu cum, la doi metri în faţa lui, se prăbuşeşte pe pardoseala magazinului un bătrân. Abandonă îndată coşul cu alimente şi se grăbi să-i dea o mână de ajutor. Omul era conştient, avusese însă un scurt moment de slăbiciune şi căzuse. Îl sprijini să se ridice, apoi îl întrebă dacă doreşte să-l ajute în continuare pentru a face cumpărăturile. Bătrânul fu de acord, iar Marcel îl însoţi până când acesta îşi încheie târguielile.

Moşneagul neputincios nu era altul decât Robert care, de la o vreme, abia mai reuşea să se aprovizioneze cu alimente sau să meargă la farmacie pentru a-şi procura medicamentele atât de necesare. Şi asta mai ales acum, în sezonul hibernal, când străzile şi trotuarele deveniseră alunecoase din cauza poleiului.

Până la urmă, Marcel se învoi cu acesta ca să-l ajute la căratul bagajelor până acasă. Aici, tânărul fu prezentat şi soţiei sale, care se arătă încântată, constatând că încă mai existau oameni cu suflet bun în această lume care se

înrăia pe zi ce trecea. La plecare, le lăsă numărul de telefon al gazdei unde locuia şi le propuse ca să-l sune atunci când ar fi avut nevoie de ajutor la cumpărături sau pentru altceva. După ce se sfătuiră, Robert şi Claudia ajunseră la concluzia că ei, la o vârstă înaintată şi complet lipsiţi de vreun sprijin, chiar ar avea nevoie de cineva care să-i ajute, şi acceptară bucuroşi oferta tânărului.

Aşa că, în scurt timp, Marcel deveni omul lor de nădejde, ajutându-i de fiecare dată când aveau nevoie de el. După o vreme, le-a prezentat-o pe soţia lui care, la rândul ei, se oferi să le facă din când în când curăţenie prin casă, călcând, spălându-le rufele ori preparându-le câte ceva de mâncare. Le devenise tare dragă celor doi bătrâni, mai ales Claudiei, căci se ataşase de ea ca şi cum ar fi fost propria ei fiică.

*

Trecuse mai bine de un an de când cei doi tineri relaţionau cu aceşti bătrâni. Se legase între ei mai mult decât o simplă prietenie. Robert şi Claudia îi priveau de acum ca şi când ar fi fost copiii lor.

Şi cum stăteau ei într-o seară, singuri, depănându-şi vechi amintiri, cei doi bătrâni se gândiră că nu ar fi rău dacă i-ar propune acestui cuplu tânăr şi de nădejde să aibă grijă de ei până când vor trece în lumea celor drepţi, ba chiar să le facă act de proprietate pe casa lor.

Ştiau că tinerii nu aveau încă posibilitatea de a-şi cumpăra o casă a lor, că duceau un trai modest şi de aceea doreau să le lase lor toată averea agonisită într-o viaţă. Şi aşa nu fuseseră binecuvântaţi cu copii. Măcar va exista cineva care să le poarte recunoştinţă, care să-i conducă pe ultimul drum, să-i pomenească uneori şi să le aprindă o lumânare la mormânt.

Zis şi făcut. În zorii zilei ce a urmat, Robert telefonă tinerilor, rugându-i să vină împreună deoarece avea să le comunice un lucru important.

Denisa şi Marcel nu pregetară, înfăţişându-se neîntârziat în casa bătrânilor, aşteptând curioşi să afle motivul pentru care au fost chemaţi. Robert o rugă pe soţia lui să le destăinuie tinerilor decizia pe care o luaseră împreună în ajun. Bineînţeles că expunând intenţia lor, în acel moment, cu lux de amănunte, pentru cei doi tineri vestea căzu ca o mană cerească. Nici nu le venea să creadă ceea ce auzeau. Însă totul era cât se poate de adevărat. Trebuia doar să le promită solemn acestor oameni că vor avea grijă de ei atâta timp cât vor mai rămâne în viaţă, să-i îngroape creştineşte atunci când vor părăsi această lume şi apoi să nu uite ca să le aprindă, din când în când, câte o lumânare pe morminte.

Tinerii îşi dădură consimţământul că vor face exact cum le era dorinţa şi stabiliră ca, în zilele ce vor urma, să întocmească actele prin care se dovedea că Marcel şi Denisa vor deveni proprietarii locuinţei, după decesul bătrânilor.

Într-adevăr, în perioada imediat următoare, Robert şi Claudia îi împroprietăriră cu acte în regulă. Şi se părea că, de acum, din respect pentru gestul acestora, cei doi tineri le acordau şi mai multă atenţie, fiind aproape tot timpul prin preajmă, împreună sau pe rând, pentru a fi siguri că totul este în regulă şi că bătrânilor binefăcători nu le lipseşte nimic.

Aşadar, în timp, ei uitară de grijile bătrâneţii, căci Denisa şi Marcel le uşurară neîndoios traiul. Se simţeau împreună ca o fericită şi adevărată familie.

*

Era pe la finele anului '85, când Robert se pricopsi cu o răceală cruntă. Dintr-un exces de zel, dar şi pentru a-şi mai dezmorţi oasele îmbătrânite, încercase să destroienească şi să împrăştie prin curte zăpada. Nu reuşi să facă mai nimic însă, din cauza efortului, transpirase şi căpătă această gripă grozavă. Trupul lui firav s-a şi

îmbolnăvit imediat.

Denisa, care din diverse motive renunţase la serviciu, îşi petrecea aproape toată ziua în casa bătrânilor. Iar acum trebuia să aibă mai cu seamă grijă de răceala bătrânului, administrându-i la timp tratamentul, făcându-i ceaiuri aromate şi frecţii regulate. Era de-a casei şi se obişnuiseră cu prezenţa ei, în special Robert căruia, de la un timp, îi cam luceau ochii atunci când o vedea robotind în preajma lui. Pentru el, cele mai plăcute momente ale acelei nesuferite gripe deveniseră banalele frecţii, când fata îl atingea cu palmele ei fine.

Şi aşa i se deşteptase, din nou, dorinţă, pe care cu multă vreme în urmă o abandonase. *Acea* dorinţă reprimată de a nu mai fura înfăţişarea nimănui. Îşi promisese cândva ferm acest lucru. Iar acum, privind la tânăra Denisa, dorinţa izbucnise iarăşi ca un vulcan, gata să erupă din toată fiinţa lui. Îşi dorea să se înfrupte din frăgezimea trupului ei. Îi stătea acest lucru în putere? Da, doar dacă îi fura înfăţişarea lui Marcel…

Oare, de ce mi-aş refuza o nouă viaţă lângă această tânără? se întrebă el. În definitiv, promisiunea aceea mi-am făcut-o mie însumi, iară nu lui Dumnezeu, şi nici altcuiva. Măcar, voi încerca…

Într-una dintre serile gripale, după ce Denisa îi încheie frecţia galenică, Robert îi propuse ca următoarele şedinţe să i le administreze soţul ei.

— Prea bine! acceptă ea. Mâine voi avea o zi întreagă dedicată curăţeniei casei gazdei noastre.

Robert o îmbrăţişă, plin de recunoştinţă. Şi prelungi puţin acest gest, cu gândul departe ascuns în intenţiile sale, dar nu mai avea mult de aşteptat până ce va intra în trupul soţului ei. Şi, după cum stabiliseră, a doua zi, pe înserat, el nu mai simţi pe piele mâna delicată a Denisei, ci palma grea a lui Marcel. Bietul băiat nici nu bănuia ce îl aşteaptă. Îi făcea acea frecţie-masaj cu profund

devotament, încercând să nu-i provoace cumva durere cu mâinile sale puternice, în timp ce Robert, cu harul lui diabolic, îi fura energia trupului tânăr. Şi îndată ce termină masajul, soţul Denisei se simţi deja istovit şi fără vlagă. Tulburat, nu ştiu ce se întâmplă cu el, dar nu voi să-şi îngrijoreze cu nimic soţia.

În acea ultimă seară de masaj, se simţea grozav de rău şi, ameţit din cale afară, se aşeză lângă bătrânul Robert, abia articulând:

— Mă simt aşa de ciudat, nene Robert… Nu înţeleg ce am aşa, dintr-odată!

— Stai aici puţin şi te odihneşte. Îţi aduc imediat un pahar de apă cu lămâie, se oferi bătrânul şi ieşi din cameră abia târându-şi picioarele.

Mai înainte de a merge la bucătărie, unde avea să prepare limonada, trecu prin dormitorul Claudiei, verifică dacă are o poziţie confortabilă şi îi spuse că Marcel a plecat, iar el va coborî la demisol, mânat acolo de un lucru ce nu mai suporta amânare.

Şi fiindcă nu bănuia nimic, bătrâna încuviinţă, însă îl rugă să nu zăbovească prea mult.

— Nu te îngrijora draga mea, doar am ceva de notat în jurnalul meu şi revin de-ndată.

Imediat ce închise uşa în urma lui, Claudia se cufundă într-un somn adânc, căci medicaţia recomandată avea în compoziţie un somnifer uşor ce o ajută să adoarmă, fără a mai simţi acea durere de oase care în ultima vreme o tachina cumplit.

În schimb, Robert merse la bucătărie, iară nu la demisol, cum îşi minţise soţia, şi prepară două pahare cu limonadă. Într-unul puse un somnifer puternic şi îl lăsă pe masă, iar cu celălalt se întoarse în camera lui, acolo unde îl abandonase pe tânărul lui prieten. Însă înainte de a intra, simulă o stare de rău, rugându-l pe băiat să mai rămână

încă puţin în preajma lui.

Tânărul, ameţit şi tulburat, acceptă. Oricum, nu-şi revenise deloc şi încă nu era în stare să plece acasă pe picioarele lui. Robert îi întinse paharul cu limonadă. Marcel sorbi licoarea pe nerăsuflate şi parcă, parcă, îşi mai veni puţin în fire.

— Sun-o, te rog, pe soţia ta şi spune-i că rămâi în această noapte aici, nu mă simt prea bine. Doamne fereşte să se întâmple ceva rău cu mine!…

Văzând că bătrânul vorbeşte serios, tânărul îi telefonă Denisei, anunţând-o şi explicându-i că va rămâne în casa bătrânilor până a doua zi dimineaţă. Aceasta îl înţelese şi chiar îl îndemnă să aibă mare grijă de domnul Robert. Robert se bucură tare văzând cum planul lui merge strună. Mai avea nevoie să tragă încă puţin de timp.

— Mă duc să-mi caut o pastilă împotriva tahicardiei, i se adresă tânărului, după ce acesta încheie conversaţia cu soţia lui. Rămâi aici. Soţia mea se odihneşte în sfârşit şi n-aş vrea să-i tulburăm somnul…

Şi încovoiat, cu mâna dusă chipurile la piept, în dreptul inimii, ieşi nu pentru a-şi lua pastila, ci ajunse din nou la bucătărie, de unde reveni cu al doilea pahar cu limonadă.

— Uite! Ţi-am adus încă un pahar cu limonadă, cu siguranţă şi tu te vei simţi mai bine…

Marcel dădu peste cap limonada. Acea ameţeală îi revenise şi spera că lichidul plin de vitamina C îl va mai energiza puţin. Între timp, bătrânul se tolănise în pat, iar acum îl invită să se aşeze lângă el.

— Vino mai aproape. Hai să-ţi spun ceva, dar în şoaptă. Ştii, soţia mea s-ar putea trezi…

Tânărul, nevinovat, se conformă, întinzându-se pe pat însă, la un moment dat, pleoapele nu-l mai ascultară. O moleşeală puternică îi invadă tot trupul şi căzu pe spate

lângă bătrân, adormind de-a binelea.

Sosise momentul potrivit ca Robert să-şi pună planul în aplicare. După cum socotise el, în acea noapte era luna plină şi îşi pregătise din timp cele necesare transformării. Aştepta acum să se apropie miezul nopţii. Un pic de răbdare, aproape o oră şi jumătate până când limbile ceasului aveau să se unească la ora O.00. Timp suficient să-l dezbrace complet de haine ca apoi el, cu trupul gol, să se aşeze peste tânăr şi să-şi înceapă ritualul. Şi, tacticos, fără a omite niciun amănunt, începu pregătirea pentru marea transformare. Încă 15 minute până la miezul nopţii şi încerca să se poziţioneze pe Marcel, care dormea buştean. Îl întorsese cu faţa în sus, iar acum îi dădea acea îmbrăţişare senzuală, aşa cum cerea ritualul. Se aşezase mai din timp peste trupul lui tânăr pentru a fi sigur că energiile se transferă în totalitate, deoarece, fiind foarte bătrân, îi era teamă ca nu cumva să eşueze în această nouă încercare. Trupurile lor erau luminate doar de veioza de pe noptieră. Ţinea în mână acul cu care va intra în acţiune la timpul potrivit. Privi ceasul de pe noptieră: mai rămăseseră doar două minute. Luna se oglindea pe sticla curată a geamului. Mare, rotundă, ca o minge de culoare roşie. Gata, acum era momentul să acţioneze. Îşi înţepă cu acul, adânc, buricele degetelor de la mâini. Sângele începu să curgă şi să i se prelingă pe falange, în jos; apoi înţepă şi degetele băiatului. Acesta tresări uşor, însă nu se deşteptă.

Încă 30 de secunde şi veni miezul nopţii. Robert stinse veioza, după care îşi împreună mâinile cu ale tânărului şi începu să rostească incantaţia. Sângele lor se amestecă treptat, bătrânul simţind o usturime teribilă. Se înţepase prea adânc, dar voia să fie sigur de reuşită, îndată ce încheie incantaţia, percepu fin cum cineva, sau ceva nevăzut îşi face simţită prezenţa alături de ei. Două luminiţe deveniră doi ochi sticloşi, ca de fiară, care îl priveau din întuneric, apoi se auzi o voce care nu părea din

această lume.

— Până la urmă, deci, nu ţi-ai ţinut promisiunea! M-am grăbit să mă bucur, oarecum, că în curând o să te primesc în lumea mea. Încă te aştept… Vei veni tu într-o bună zi! O să te primesc cu braţele deschise. Ha, *ha*, *ha*!

Şi hohotul acela de râs venea parcă din fundul iadului. Apoi, brusc, acea entitate dispăru.

Robert se cutremură. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Abia acum îşi dădu seama că puterea pe care o deţinea nu era, de fapt, un har, ci o înzestrare diabolică. Purta stigmatul unei mame care umblase toată viaţa ei cu lucruri necurate, vrăjitoreşti.

Cine poate şti ce fel de pact făcuse ea cu Diavolul în timpul naşterii lui?

Era tulburat de această întâmplare, dar treptat îşi reveni şi aprinse lumina. Nu-i mai păsa pe moment de trecut, ci doar de ceea ce va să fie.

Şi dacă entitatea aceea mă aşteaptă cu braţele deschise, apoi să mă aştepte mult şi bine, fiindcă am de gând să nu mai renunţ niciodată la aceste transformări, îşi zise. Bătrâneţea e grea, insuportabilă şi nu mai vreau să gust vreodată din amărăciunea ei. Şi dacă va fi vreodată să mor printr-o întâmplare nefericită, doar atunci mă va cuprinde în braţele ei…

Lumina veiozei alungă întunericul care dominase până atunci şi Robert putu să privească satisfăcut, în sfârşit, noua lui operă: trupul bietului Marcel căpătase înfăţişarea lui, în timp ce el se bucura de vigoarea unui alt început.

Am reuşit! Din nou. Denisa este ca şi a mea! îşi spuse Robert-Marcel în timp ce se admira în oglindă.

Prin minte îi treceau acum fantezii legate de tânăra femeie. Îşi privi instinctiv mădularul, gata pregătit pentru iniţierea unei noi poveşti de dragoste.

Ah, de multă vreme nu mai avusese acea misterioasă şi plăcută senzaţie!…

Se îmbrăcă cu hainele tânărului, după care merse şi se culcă liniştit pe canapeaua din sufragerie.

Acea jumătate de noapte trecu pe nesimţite.

*

Noul Marcel se trezi mai proaspăt ca niciodată şi, după ce puse la loc sigur papirusul, în camera de la demisol, bătu la uşa camerei bătrânei suferinde şi intră uşor:

— Bună dimineaţa, doamnă Claudia! salută respectuos, exact cum adesea văzuse că o făcea tânărul.

— Bună dimineaţa! răspunse bătrâna surprinsă de prezenţa lui acolo. Dar ce este cu dumneata aici, aşa de dimineaţă? făcu ea, în timp ce un fior de spaimă îi străpunse abdomenul. S-a întâmplat ceva cu Robert?

— Din păcate da! i-o reteză el, prefăcându-se tulburat. Nu ajunsesem aseară de mult timp acasă, că a sunat telefonul. Am răspuns: era domnul Robert care mă ruga să revin, deoarece nu se simţea prea bine. Şi am rămas peste noapte alături de dânsul.

— Vai de mine! exclamă Claudia speriată. Şi acum ce face?

— Staţi liniştită. Acum e ceva mai bine, însă nu doreşte să fie deranjat.

O ştire-şoc pentru bătrâna Claudia; aproape că nu mai avea aer suficient, de aceea îi ceru repede nişte apă. El se grăbi să-i umple paharul care se afla acolo, pe o măsuţă de lângă pat, dar în timp ce turna apa din carafă, Claudia observă pe inelarul acestuia verigheta din aur a soţului ei. Gata-gata să facă infarct, fiindcă îşi dădu seama că la mijloc nu este lucru curat.

Ori a murit şi nu vrea să-mi spună, ori Robert şi-a încălcat promisiunea *aceea*…

Observase şi ea cum, în ultima vreme, Robert o privea şi o trata cu o deosebită atenţie pe tânăra Denisa, mâna lor dreaptă în ale gospodăriei. Şi i-ar fi pus acum tânărului din faţa ei o întrebare capcană, însă îi era teamă de reacţia ori de răspunsul acestuia.

În caz că va bănui ceva, mă vă omorî şi pe mine. Trebuie să rămân calmă, să observ ce se întâmplă… între timp, tânărul îi întinse paharul cu apă.

Claudia sorbi lichidul plat cu înghiţituri mici, calculate. Chiar avusese nevoie de apă, apoi îi dădu înapoi paharul.

Noul Marcel puse tacticos paharul pe masă, la locul lui, după care, cu glasul prefăcut, i se adresă:

— Merg până acasă. Voi reveni împreună cu soţia mea; o să fie nevoie de ea, la o adică…

Robert avea de gând să se descotorosească de Marcel. Dar, mai întâi de toate, poftele trupeşti îndelung reprimate, de acum deşteptate de vigoarea noului său trup, îl îndemnau către Denisa.

Cu soţul ei o să rezolv repede, gândea el, o picătură de otravă şi gata. Sau îl asfixiez, nu-i mare lucru; trupul lui este şi aşa slăbit, stors de putere.

Chiar aşa era.

Când se trezi din somn, Marcel se văzu gol puşcă în patul bătrânului şi, când se privi mai atent, observă speriat că pielea de pe corp îi îmbătrânise peste noapte, încercă să se dea jos din pat însă, sleit de puteri, nu reuşi, îşi smulse câteva fire de păr din cap şi le privi: complet albe, şi nu negre, aşa cum ştia că arată părul lui.

Ce s-a întâmplat cu mine, Doamne?

Încercă să strige după ajutor, dar nici grai nu mai avea.

Nu-i mai rămase decât să-şi afunde nasul în pernă şi să plângă în hohote până când cineva va intra în camera

aceea, care nu-i aparţinea.

Robert părăsi camera Claudiei şi, în scurt timp, ieşi val-vârtej din casă.

Claudia ciuli urechile şi, când auzi zgomotul arhicunoscut al închiderii porţii, îşi adună puterile, se răsuci pe burtă şi, cu o forţă nebănuită, se rostogoli o singură dată pentru ajunge cu o mână pe noptieră. Acolo se găsea unul dintre telefoanele casei. Efortul acesta o extenuă aproape în totalitate, însă nu se dădu bătută şi înşfacă receptorul. Nu mai avea timp să sune la poliţie, nici la salvare. Formă un număr şi aşteptă cu sufletul la gură să-i răspundă cineva.

— Alo, da? se auzi într-un final de la celălalt capăt al firului.

— Denisa! Tu eşti?

— Da, eu! răspunse fata, recunoscând imediat vocea bătrânei. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu dacă s-a întâmplat sau este pe cale să se întâmple ceva, însă trebuie să-mi răspunzi neapărat la această întrebare: a fost soţul tău aseară acasă?

— Nu. N-a fost! răspunse aceasta prompt. M-a sunat, spunându-mi că va rămâne la dumneavoastră peste noapte, deoarece domnul Robert nu se simţea bine. Este totul în regulă?

— Nu am timp, draga mea, să-ţi istorisesc la telefon ceea ce ar putea să se întâmple. Te implor, găseşte cea mai rapidă cale şi vino imediat aici, că de nu, se va întâmpla o mare nenorocire…

Denisa amuţise de groază. Vorbele precipitate ale bătrânei nu mai lăsau loc de a cere explicaţii suplimentare. Bătu repede în furca telefonului, formă numărul unei companii de taximetre şi făcu o comandă cu menţiunea „urgent”. Aşa cum era îmbrăcată, ieşi în stradă şi, în câteva momente, un taxi opri lângă ea.

— Dumneavoastră aţi comandat? întrebă taximetristul.

— Da, eu! Vă rog, repede în calea Dorobanţi, numărul 5.

Şoferul demară în trombă şi, în scurt timp, opri la adresa solicitată. Femeia plăti şi, în fugă, intră în casă. Merse direct în camera Claudiei. O găsi aproape prăbuşită la marginea patului. Reuşi cumva să o reaşeze pe pernă. Extrem de agitată, Denisa aştepta ca bătrâna să-i spună motivul pentru care o chemase acolo.

— Draga mea, din acest moment, te rog să fii cât se poate de tare, ca să poţi duce la îndeplinire ceea ce va trebui să faci de acum încolo. Întâi de toate, este nevoie să cunoşti aceste amănunte despre soţul meu…

Şi Claudia îi dezvălui pe scurt teribila poveste a soţului ei, detalii pe care le cunoştea din jurnalul acestuia. Apoi o atenţionă:

— Trebuie să ştii că omul care se află în drum spre casa voastră, poate că a şi ajuns între timp, nu este Marcel, ci Robert purtând înfăţişarea soţului tău. Caută chiar acum în piciorul drept din faţă al acestei vitrine din camera mea şi vei găsi acolo două chei: una se potriveşte la uşa încăperii aflate la demisol, iar cealaltă, la singurul sertar vizibil din partea dreaptă a bibliotecii, unicul sertar cu încuietoare. După ce îl deschizi, trage tare până când sertarul se va deschide la maximum. Vei observa cum automat se va deschide un alt sertar, pe care nici nu-l intuieşti până atunci. În acesta vei găsi două suluri mici de hârtie şi o seringă în care se află pregătit un lichid verzui, ia-le cu tine şi mergi cât poţi de repede în camera soţului meu. Să nu te sperii când îl vei vedea, căci nu este Robert, ci soţul tău transformat. Ia cu fermitate seringa şi injectează-i o picătură din acel lichid în carotidă, dar nu mai mult de o picătură, fiindcă fi vei omorî. Apoi citeşte de la sfârşit spre început una dintre acele incantaţii de pe

pergamente. Nu ştiu care este cea bună; citeşte-le pe amândouă. Numai aşa, prin această metodă, Marcel al tău îşi va recăpăta înfăţişarea. Cel puţin aşa cred. Trebuie încercat! Aşa scria în jurnal. Acum, fugi! Nu-i timp de pierdut!

Înfrigurată de toate cele auzite, Denisa căută la piciorul vitrinei, luă de acolo cele două chei şi merse într-un suflet la demisol. Făcu întocmai cum o învăţase bătrâna şi luă din acel sertar cele două papirusuri împreună cu seringa. Alergă apoi cât putu de repede în camera unde se găsea soţul ei, dar, când dădu să intre, remarcă cu stupoare că uşa era încuiată. Se întoarse la bătrână şi o întrebă dacă nu există vreo cheie de rezervă pentru camera bătrânului Robert.

Nu, nu exista. Trebuia să spargă uşa, cumva. Însă nu mai avea timp pentru aşa ceva.

*

Între timp, la rândul lui, Robert luase un taxi până la locuinţa victimei. Intrase în casă şi, dacă nu o găsise pe Denisa, amână pentru mai târziu desfătările trupeşti. Se gândea că, desigur, ar fi mai important să se ocupe de soarta soţului ei. Apoi va vedea el ce şi cum. În trecere, găsi pe patul din camera tinerilor o rochiţă de-a ei, o ridică cu gingăşie, apropiind-o de nări, ca să-i adulmece parfumul. Abia atunci remarcă verigheta pe inelarul său. Simţi deodată cum i se scurge tot sângele din vine. Abandonă rochiţa şi îşi scoase îmbufnat verigheta.

Ce greşeală era să fac! îşi zise, trecându-şi mâna prin părul des. Să fi observat acest detaliu soţia mea? Dar ce explicaţie i-aş fi dat Denisei dacă era aici? Că mi-a dăruit-o moşul!? N-ar fi avut nicio logică…

Nu mai pierdu timpul pe acolo şi se grăbi să ajungă cât mai repede înapoi, în calea Dorobanţi, la numărul 5.

Denisa auzi poarta descuindu-se şi piti repede, sub nişte haine din vestibul, cele două suluri de hârtie, iar

seringa o băgă în buzunarul de la spate al pantalonilor, însă nu mai apucă să intre în camera bătrânei, fiindcă „Marcel” deschise deja uşa şi o surprinse acolo, în hol. Când dădu cu ochii de ea, rămase ţintuit locului, făcu ochii mari şi, după ce îşi drese puţin glasul, o întrebă:

— Ce-i cu tine aici? o chestionă el mai mult şoptit, încercând să schiţeze un zâmbet, şi o prinse uşor de mână, după care o sărută pe obraz.

Fata îl privi direct în ochi, cercetându-l cu de-a amănuntul. Arăta exact ca soţul ei, atât la înfăţişare, cât şi la statură.

— Hai în living, o invită el, cuprinzându-i delicata mână în palma lui.

Denisa îl urmă fără şovăială, pentru a nu da cumva de bănuit. Ajunşi acolo, îi explică cum îşi făcuse ea griji pentru el, dar şi pentru domnul Robert, de aceea venise acolo, pentru a le fi de ajutor.

— Ai stat întreaga noapte aici, dragul meu, m-am gândit că trebuie să fii tare obosit. Nu am apucat să ajung în camera bătrânului… Cum se mai simte, e bine?

— Da, e bine! răspunse el dregându-şi glasul. A spus că nu doreşte să fie deranjat. O să merg mai încolo la el, să verific ce face. Până atunci…

Robert îşi simţea pulsul zvâcnindu-i prin toate artele, şi-ar fi dorit pe loc, atunci, să facă dragoste cu ea. Nemaiputându-se abţine, o cuprinse cu patimă în braţe şi o sărută pe gât, căutându-i înfierbântat buzele. Aproape anihilată, ea se lăsă sărutată dar, în acelaşi timp, scotocind precipitată în buzunarul de la spate al pantalonilor, scoase seringa pe care i-o implântă brusc, în carotidă, injectându-i jumătate din lichidul aflat acolo.

Bărbatul se desprinse îngrozit din acea îmbrăţişare, ducându-şi degetele la locul înţepăturii. Ochii începură a i se bulbuca, gata-gata să-i sară din orbite, iar respiraţia i se

domoli încetul cu încetul. Încercă să rostească ceva, însă graiul îi pierise şi, dintr-odată, se prăbuşi fără suflare la podea. Acum era momentul prielnic ca să-i controleze iute buzunarele în căutarea cheii de la camera încuiată. O găsi în ultimul buzunar cercetat al pantalonului, undeva la spate. O înşfăcă îndată şi, cu maxilarele încleştate, alergă să descuie uşa. Intră. Când apăru în pragul uşii, soţul ei începu să plângă, încercând să-i arate prin gesturi ce i se întâmplase. Uimită şi speriată, ca într-o misiune secretă, se apropie şi-l îmbrăţişă cu dragoste.

— Stai liniştit, dragul meu. O să-ţi povestesc mai târziu ce s-a întâmplat cu tine. Acum, fii calm, fiindcă vă trebui să-ţi injectez puţin din acest ser în carotidă. Nu te mişca, te rog, nu am voie să greşesc cu niciun mililitru în plus, altminteri vei muri.

Abandonându-se complet ei, omul se linişti, fără să mai ceară vreo explicaţie, în timp ce Denisa îi injectă picătura binefăcătoare, după care alergă într-un suflet, luă cele două pergamente pe care le pitise în vestibul şi, întorcându-se în camera soţului ei, desfăşură unul la întâmplare şi începu a-l parcurge cu voce tare, însă cu maximă atenţie, pentru a nu citi cumva greşit vreun cuvânt din acea incantaţie. Imediat ce termină, îşi privi curioasă soţul, însă remarcă cu stupoare că acesta avea aceeaşi înfăţişare: incantaţia aceea nu avusese niciun efect asupra lui. Luă la iuţeală celălalt papirus, îl desfăcu însă, când să înceapă, simţi…

Simţi cum o mână rece şi grea i se aşează pe umăr. Se răsuci speriată şi se cutremură: Robert, cu chipul lui Marcel, se afla fix în spatele ei. Acesta nu murise pe loc, aşa cum sperase fata, ci doar se prăbuşise la podea. Ah, prima incantaţie pe care o citise îi dăduse din nou putere şi îl trezise din morţi. Din gură i se scurgea un fel de lichid verzui cu inflexiuni violete. Cu forţa unui alienat, Denisa înşfăcă seringa şi se aruncă iarăşi asupra lui, înfigându-i-o

tot în carotidă, şi îi mai injectă o doză. Brusc, acesta începu să tremure din toate încheieturile, căzând în genunchi şi apoi pe spate: zvâcnea acum din picioare şi din mâini, în timp ce din gură i se scurgea o cantitate mare de lichid negru. Îndată, tânăra se apucă să citească incantaţia scrisă pe-al doilea papirus, de la coadă spre început, aşa cum îi indicase Claudia. Când încheie, sub ochii ei înfricoşaţi de priveliştea la care era martoră, trupul lui Robert se transformă treptat, devenind şi mai bătrân decât fusese înainte. La fel şi concomitent soţul ei se retransformase, recăpătându-şi înfăţişarea, dar şi puterile.

Atunci, femeia îl îmbrăţişă cu drag. Plângeau amândoi acum, însă de fericire. Totodată, priveau la mumia neînsufleţită de la picioarele lor şi nu le venea să creadă că acela era Robert, bătrânul de care ei avuseseră atâta grijă până de curând. Merseră apoi în camera bătrânei. Claudia, neputincioasă, întinsă pe pat, aştepta îndurătoare un semn divin, neştiind ce se întâmpla în casa ei.

Când îi văzu pe cei doi intrând, se linişti puţin, dar nu se calmă definitiv decât atunci când Denisa îi povesti că totul se terminase cu bine şi că reuşise într-un final să-l readucă pe soţul ei în propriul trup, din păcate cu sacrificarea vieţii lui Robert. Bătrâna intuia că altfel nu ar fi fost posibil.

Lui Marcel încă nu-i venea să creadă că trecuse printr-o asemenea experienţă, chiar şi după ce bătrâna le relată amândurora, de data aceasta cu lux de amănunte, despre descoperirea făcută de ea, într-o zi, în acel jurnal al soţului ei.

— Dacă aş povesti altcuiva istoria asta, ar putea spune că sunt nebun de legat. Eu însă chiar am simţit-o pe pielea mea, confirmă Marcel.

Între timp, Denisa coborî a doua oară la demisol, de data asta ca să ia jurnalul lui Robert din sertarul

bibliotecii, iar la întoarcere încuie uşa camerei unde se afla cadavrul bătrânului. Îi era teamă să nu se întoarcă iarăşi din morţi. Îi înmânã apoi jurnalul soţului ei, rugându-l să le citească din acesta cu voce tare.

Trecuse mai bine de un ceas de când Marcel parcurgea jurnalul, privindu-se, din când în când, înfrigurați de ceea ce le era dat să descopere în rândurile acestuia, întâmplările îngrozitoare petrecute în viaţa lui Robert. Când tânărul ajunse la partea referitoare la începutul poveştii dintre Robert şi iubirea vieţii lui, Claudia îl întrerupse zicând:

— De aici, dragii mei, am să vă povestesc eu mai târziu. Acum, haideţi să lăsăm deocamdată aceste aventuri ciudate la o parte şi să-l pregătim pe soţul meu pentru o înmormântare creştinească, aşa cum se cuvine. Nu trebuie să afle nimeni, niciodată, ce fel de om a fost el. Acesta va rămâne secretul nostru. Pentru mine, el a fost, până am aflat trecutul lui, un soţ minunat. Nu suntem noi aceia care să-i judecăm deciziile pe care le-a luat cândva, săvârşind acele fapte îngrozitoare. Nu trebuie să uităm, totuşi, că şi-a încălcat propria promisiune. Iar ceea ce i s-a întâmplat în toată viaţa lui nu a fost, poate, o alegere a sa, căci el a fost însoţit îndeaproape de un demon încă de la naştere. De aceea, mergeţi, vă rog, şi faceţi ceea ce trebuie făcut cu rămăşiţele lui. Pregătiţi-i o înmormântare aşa cum se cuvine.

Cei doi tineri se conformară dorinţei Claudiei şi începură pregătirile de înmormântare după tradiţiile creştineşti, fiindcă omul acesta cu mai multe trupuri fusese deosebit de respectat sub înfăţişarea lui Robert, atât în societate, cât şi, iată, ca soţ. În plus, el le oferise fără prea multe angajamente proprietatea lui, în care îşi trăise o parte din viaţă alături de iubita sa soţie.

La priveghi au venit mai mulţi cunoscuţi de-ai răposatului, ca să-i aprindă o lumânare la căpătâi şi pentru

a-l vedea pentru ultima oară. Dar cei apropiaţi luară înţeleaptă hotărâre ca sicriului să i se pună capacul, deoarece trupul inert începuse să se transforme, căpătând o înfăţişare absolut hidoasă, de nerecunoscut. Cel mai probabil, defunctul Marlow începea să-şi recapete, oarecum, adevăratul chip, acum îmbătrânit.

Înainte cu o seară ca răposatul să plece pe ultimul lui drum, Claudia îl rugă pe Marcel să bage în sicriu acel jurnal cu însemnări, cele două papirusuri şi paşaportul, alături de el.

A doua zi, după ce preotul a ţinut o slujbă creştinească la Biserica „Sf. Nicolae”, sicriul cu trupul neînsufleţit a fost coborât în groapa de veci din cimitirul Crângaşi, iar cioclii îl acoperiră cu pământ. Jerbele multicolore, ornate cu panglicele cu regrete eterne, îmbrăcară negrul mormânt proaspăt săpat. Lumânările pâlpâiră încă multă vreme la baza crucii din lemn, înfiptă la căpătâiul defunctului. Încet, încet, cimitirul se goli de oamenii care compuseseră cortegiul îndurerat, iar peste acel loc al păcii depline se lăsă o linişte sublimă, pe care numai aici o găseşti, şi în care îşi dorm somnul de veci cei plecaţi din furnicarul plin de griji al vieţii.

Capitolul

ŞTERGEREA

Trecuseră aproape şase luni de la acest eveniment. Între timp, tinerii se mutaseră în casa răposatului şi îşi duceau traiul liniştiţi, alături de Claudia. Zăvorâseră camera bătrânului, căci încă le dădea fiori amintirea experienţei sumbre din care ar fi putut să sfârşească tragic. Bătrâna, şi aşa destul de bolnavă, suferise cumplit după dispariţia lui Robert. În ciuda lucrurilor anormale pe care le aflase despre el, ba chiar a faptului că propria viaţă i-ar fi fost pusă în pericol, îi simţea totuşi lipsa. Îi cunoscuse toate metehnele, dar cu ea se purtase exemplar şi dusese o căsnicie bună alături de el. Nici în preajma

celor doi tineri nu se simţea rău. Însă nu era la fel ca atunci când se putea destinde fără niciun fel de reţinere în preajma soţului ei. Marcel şi Denisa încercau din răsputeri să o facă fericită, însă ea, săraca, nu voia să-i supere şi le ascundea multe din nevoile ei sufleteşti. Parcă nu-şi mai dorea să trăiască chinuită din cauza paraliziei şi a diabetului care nu-i dădea voie să se bucure de ce şi-ar fi dorit. De la o vreme, slăbise mult şi abia că-şi mai putea duce paharul cu apă la gură. Iar nopţile stătea de veghe, nu putea adormi, copleşită de gânduri şi amintiri. Aţipea abia către dimineaţă şi atunci simţea chemarea către o altă lume. O mână divină o prindea de palma ei micuţă, iar o voce caldă şi alintătoare se auzea, îndemnând-o de undeva din neant: *Vino*, *fiica mea*. *Păşeşte fără frică*!

Iar ea păşea fără teamă în acel loc minunat, plin de flori, de fluturi multicolori şi păsări de toate neamurile, care zburau printre zecile de curcubeie care pictau cerul albastru, nepătat de niciun nor, armonizând cu trilurile lor întreg văzduhul. Şi atunci, Claudia nu mai simţea nicio durere, iar picioarele ei alergau desculţe prin iarba verde şi mătăsoasă a acelui câmp, care părea că se împreunează cu cerul, sărutându-l.

Iar în zori, când Denisa şi Marcel intrau în camera ei, primele cuvinte pe care le rostea după ce răspundea la bineţe tinerilor erau:

— Am fost acolo din nou, copiii mei. Este minunat!

Şi apoi le povestea visul.

Denisa rămânea întotdeauna acasă; abandonase ideea de a-şi găsi un serviciu plătit ca lumea şi-şi petrecea toate dimineţile stând la poveşti cu Claudia. O iubea pe această bunicuţă care, în ciuda nazurilor specifice bolii, era aşa de fermecătoare, prin gesturile ei sau prin felul în care istorisea anumite lucruri.

Apoi, în timpul zilei, Denisa se ocupa de gospodărie, urmând ca serile să şi le petreacă iarăşi împreună, până

noaptea târziu.

*

Era o seară frumoasă de mai.

Cireşul înflorit din faţa casei îmbăta aerul din jur cu un parfum deosebit. Prin geamul deschis al camerei se auzea zumzetul albinelor care roiau prin coroana lui, plină de flori. Şi mireasma gingaşelor flori invadase dormitorul Claudiei. Pomul acela fusese plantat cândva de către soţul ei şi nu existase an în care să nu înflorească pentru ca apoi, în luna iunie, să se bucure de fructele mari şi roşii pe care Robert i le aducea, de fiecare dată, într-un bol mare de porţelan.

Cei doi tineri se aflau atunci în camera femeii, bucurându-se împreună de acea privelişte minunată.

— O să mai apuc oare să gust din rodul acestui cireş? se auzi vocea stinsă a Claudiei, în timp ce lacrimi cristaline i se rostogoleau calde pe obrajii traversaţi de riduri adânci.

— De ce nu? îi zâmbi cu afecţiune sinceră Denisa. Fiţi puternică! Trebuie doar să vă doriţi din toată inima lucrul acesta şi el se va înfăptui.

Un surâs înflori pe chipul bătrânei, apoi, cu palma ei obosită, tremurândă, mângâie cu blândeţe părul blond ce se scurgea în şuviţe buclate peste umerii Denisei.

— Aşa să fie draga mea, cum zici tu. Până atunci, însă, aşezaţi-vă amândoi confortabil în fotolii, fiindcă nu am apucat să vă destăinui partea cea mai frumoasă a vieţii mele, aceea pe care nu v-am lăsat să o aflaţi din jurnalul soţului meu, anume aceea de când ne-am cunoscut şi până la momentul în care am aflat despre harul lui ciudat.

Cei doi erau numai ochi şi urechi, iar bătrâna Claudia porni să le povestească cu lux de amănunte toate aventurile, sentimentele şi trăirile ei alături de Robert. Abia spre miezul nopţii îşi încheie istorisirea.

Tinerii rămaseră profund mişcaţi aflând toate acestea

din gura bătrânei şi nu se sfiiră să plângă pe alocuri, atunci când zefirul fericirii îi purta pe protagoniştii din povestea ei pe aripile lui. Apoi o îmbrăţişară amândoi, sărutând-o pe fiecare obraz. Ea îi mângâie pe creştete cu mâna ei delicată, îndrumându-i părinteşte:

— Să aveţi grijă unul de altul, dragii mei! Şi să nu încetaţi a vă iubi. Dragostea este cheia vieţii.

Denisa şi Marcel îi zâmbiră, împreunându-şi mâinile, ca semn al unei veşnice promisiuni.

— Noapte bună, copiii mei!

Tinerii părăsiră camera şi se retraseră în living, lăsând-o pe Claudia în lumea visurilor ei, netulburată de nimeni până a doua zi dimineaţă, când aveau să o revadă.

Şi, într-adevăr, după ce tinerii plecară, bătrâna păşi în lumea ei, căci, obosită de atâta povestit, adormi imediat. Mâna binecuvântată a îngerului păzitor o invită şi de această dată să pătrundă în spaţiul acela minunat în care ea putea alerga în voie fără să simtă vreo durere şi fără să mai poarte pe umeri povara paraliziei. Şi cum păşea fericită, plutind parcă pe deasupra pajiştii înverzite şi plină de flori, auzi, ca într-un ecou, cum cineva o cheamă pe nume:

— Claudia! Claudiaaa!…

Îşi îndreptă privirea către acel loc şi, spre marea ei bucurie, îi zări acolo pe mama şi pe tatăl ei, care îi veneau în întâmpinare, strigând-o. Ochii i se umplură de lacrimi. Părinţii ei părăsiseră de mult această lume şi se bucura nespus reîntâlnindu-i. Îi iubise mult şi suferise cumplit când a decis să plece la Bucureşti, urmându-şi destinul. Tot atât de mult suferise şi atunci când aceştia trecuseră, rând pe rând, în nefiinţă, iar ea, din cauza vremurilor vitrege pe care le traversase într-un regim politic impulsiv, nu a putut să-i însoţească pe ultimul lor drum. Însă acum era fericită că îi putea revedea, aşa frumoşi, surâzători şi plini de sănătate. Alergă spre ei şi îi îmbrăţişă cu dragoste. La

rândul ei, simţi îmbrăţişarea lor caldă, părintească. Doar se priveau fără încetare, apoi ai ei o prinseră de mâini, ca atunci când era doar o copilă, şi tatăl îi spuse:

— Vino cu noi!… Hai să-i cunoşti pe toţi de aici!… Vor fi foarte fericiţi să te vadă!

Ea păşi alături de părinţii ei încrezătoare, până când ajunseră în dreptul unei porţi uriaşe, ce părea din aur. Aceasta se deschise singură şi de acolo ţâşni o fantă puternică de lumină, albă, pură, învăluind-o ca într-o mantie. Îşi duse mâinile la ochi; lumina era prea puternică pentru a o putea privi la nesfârşit Apoi simţi cum acea lumină o absoarbe cu totul, purtând-o prin toată viaţa ei de până atunci. Viaţa i se derula precum un film prin faţa ochilor, începând din clipa în care venise pe lume şi până în seara precedentă, atunci când se despărţise de Marcel şi Denisa. Totuşi, filmul nu se termină aici. I se înfăţişă în continuare o scenă viitoare, pe care însă o privea confuză, neputându-şi da seama ce vrea să însemne. Vedea cum trupul ei fusese aşezat într-un sicriu frumos, pe masa din sufragerie. Era îmbrăcată în rochia cu care dorise să fie înmormântată. La căpătâiul ei, lângă sfeşnicul cu lumânări aprinse, plângeau cei doi tineri dragi, care îi îndulciseră bătrâneţea. Recunoscu câţiva vecini şi amici care veniseră la priveghi. Apoi realiză că se afla acolo, în casa ei, privindu-şi propriul trup neînsufleţit. Fanta de lumină orbitoare dispăruse. Dispăruse chiar şi trupul ei, împreună cu îmbrăcămintea pe care o purtase până atunci. Acum, fiinţa ei se contura sub forma unui abur albăstrui al corpului eteric. Încercă să atingă cu mâna creştetul Denisei, însă palma ei trecu ca prin aer. Foarte confuză, se mişca de colo-colo, trecând prin toate lucrurile, fără să le simtă duritatea. Se opri doar atunci când o voce i se adresă de undeva din neant:

— Ai părăsit această lume, copila mea!… Nu te mai zbuciuma, eşti doar un trup de spirit.

În acea clipă, lângă ea se făcură vizibile şi alte trupuri de spirit, printre care se aflau părinţii ei, prietenii şi vecinii cu care se cunoscuse în viaţă şi părăsiseră mai de mult lumea pământeană. Plecaţi cândva cu toţii în lumea celor fără de prihană, acum i se alăturau fericiţi, ajutând-o să depăşească acest moment cu care o binecuvântase Dumnezeu, scăpând-o de lumea materială în care trăise atâţia amar de ani.

Într-adevăr, aceea fusese ultima noapte petrecută în preajma copiilor ei de suflet. Tinerii o găsiră dimineaţa fără suflare. Însă ceva se schimbase la ea. Chipul parcă îi devenise mai frumos ca niciodată, iar buzele îngheţară într-un zâmbet desăvârşit.

Claudia era, în sfârşit, fericită.

*

Au urmat funeraliile, cu întreaga tradiţie creştinească, trupul neînsufleţit al bătrânei fiind depus alături de al soţului ei, după dorinţa îndelung exprimată în timpul vieţii.

La scurt timp după acest eveniment dureros pentru ei, Denisa rămase însărcinată. Dar bucuria care ar fi trebuit să le umple sufletele era profund umbrită din cauza faptului că tânăra începuse, îndată ce primise minunata veste, să aibă coşmaruri noapte de noapte. Visurile îi erau bântuite de prezenţa lui Robert, care părea că încearcă să-i smulgă copilul din pântece sau să o îmbrăţişeze senzual. Viitorii tineri părinţi au dedus că zidurile acelei case, în care trăise un timp îndelungat acel bătrân ciudat ajuns pe plaiurile mioritice din vechi zări anglo-saxone, fuseseră impregnate cu demonul care îl însoţise întreaga lui viaţă. Iar acum, cel mai probabil, acesta îşi dorea să înzestreze pruncul lor, încă nenăscut, cu acea putere malefică pe care o dobândise Marlow la venirea lui pe lume.

Apoi, lucrurile începuseră să le scape de sub control, luând chiar o turnură paranormală. Uneori, auzeau

zgomote stranii venite din dormitorul lui Robert, care rămăsese bine zăvorât, alteori percepeau, pe înserat, o adiere urât mirositoare care le traversa holul casei, mişcând hainele din cuier ori dând jos vreun obiect. Dormeau cu uşa dormitorului încuiată, îmbrăţişaţi, plini de teamă ca nu cumva acea entitate să le facă vreun rău în timpul somnului. Se simţeau ocrotiţi ţinând tot timpul aprinsă o candelă sub icoana Maicii Domnului cu Fiul în braţe şi nu se culcau niciodată fără să rostească o dată sau de două ori rugăciunea *Tatăl Nostru*. În timpul zilei, cât timp Marcel era la serviciu, Denisa ajunsese să meargă zilnic la cumpărături, zăbovea îndelung prin parcuri sau la vreo prietenă.

Şi pentru că se apropia sezonul rece iar tânăra însărcinată făcea faţă din ce în ce mai greu acestei situaţii, cuplul hotărî să pună casa în vânzare. Îi legau multe plăcute amintiri de acea locuinţă, îşi făcuseră un rost în Capitală şi nu duceau lipsă de nimic, dar decizia lor rămase fermă.

Şi nici bine nu dăduseră anunţul la ziar, că la uşa lor s-a şi prezentat un întreprinzător imobiliar extrem de hotărât, care a cumpărat îndată proprietatea la preţul pe care cei doi tineri îl ceruseră. După ce şi-au primit banii, ce-i drept o sumă destul de frumuşică, Denisa şi Marcel s-au reîntors acolo de unde veniseră, pe meleagurile lor natale din bătrâna Moldovă.

Pentru ei şi bebeluş, acesta era un început benefic în noua lor viaţă.

După o vreme, întreprinzătorul care le-a cumpărat proprietatea a dărâmat casa din temelii, nivelând terenul, purificându-l fără să ştie, intenţia sa fiind ca, în scurt timp, să înalţe pe acel loc o clădire nouă, modernă, cu mai multe etaje.

Şi, astfel, a fost ştearsă orice urmă care mai putea să amintească despre cei care locuiseră acolo şi poate că,

odată cu demolarea acelor ziduri, a dispărut şi demonul care le bântuia. O soartă asemănătoare avusese şi casa cuprinsă de flăcări din satul Watford, din nord-vestul Angliei, imediat după ce Marlow o părăsise. Pe acel loc domnea acum o frumoasă pădure de arţari.

Singurele lucruri palpabile care mai puteau fi scoase la lumină cândva erau jurnalul, paşaportul şi pergamentele cu incantaţiile pe care Claudia dorise să le îngroape împreună cu răposatul ei soţ, doar acestea ar mai fi dezvăluit, cu totul din întâmplare, adevărata identitate a lui Robert, dar şi crimele pe care le săvârşise pentru a obţine de fiecare dată o nouă identitate.

Însă în primăvara anului 1986, datorită lucrărilor de sistematizare a râului Dâmboviţa şi de amenajare a Lacului Morii, cimitirul Crângaşi a fost desfiinţat şi, preţ de câteva luni, aproape 11.000 de morţi au fost mutaţi la cimitirul Giuleşti Sârbi. Odată cu aceştia, inclusiv trupul blândei Claudia. Nu însă şi al lui Robert. Puşi în faţa procurorului martor al exhumării, tinerii moldoveni Marcel şi Denisa nu au mai dorit să-l identifice. Biserica „Sf. Ierarh Nicolae” a fost prima clădire din acel cartier bucureştean care a căzut pradă buldozerelor, chiar de sărbătoarea Sfinţilor Constantin şi Elena. În câteva săptămâni, n-a mai rămas nimic în picioare, nicio urmă de cruce, mormânt, arbore sau turlă de biserică.

Peste acel loc, timp de o jumătate de an, s-au turnat plăci masive de beton, una după alta. Apoi s-a dat drumul la apă.

De atunci, misterul vieţii lui Marlow a rămas adânc îngropat pe fundul lacului.

Pentru totdeauna.

Sfârşit

1 ianuarie 2017

cuprins

Capitolul I
EVgă
Capitolul II
ACOMODAREA
Capitolul III
O NOUĂ TRANSFORMARE
Capitolul IV
O NOVĂ VIAŢĂ ŞI (PRIMA DRAGOSTE ADEVĂRATĂ
Capitolul V
ÎNCĂLCAREA PROMISIUNII 169
Capitolul Vi
ŞTERGEREA VRHEL

Eugen Baciu – un autodidact cu imaginație debordantă, format la școala clasică a literaturii de suspans, cu un stil limpede și captivant, cald și optimist, în ciuda temei relativ delicate abordate; genul alergătorului care apare din *pole-position* pe turnantă la spectacolul lumii, ferm decis să smulgă laurii victoriei oricărui campion pur sânge. În oricare altă literatură cu excepția celei române – imprevizibilă și prea mult la discreția unor critici versatili și frustrați, aroganți și materialiști –, aș paria pe el fără rezerve, cartea de față, de departe cea mai bună pe care a scris-o până acum, fiind principalul atu.

Dan Gîju

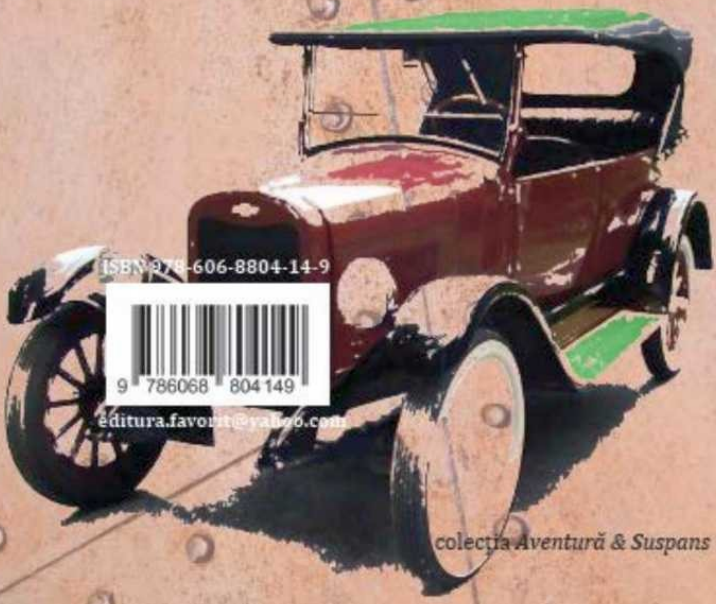

ISBN 978-606-8804-14-9

9 786068 804149

editura.favorit@yahoo.com

colecția *Aventură & Suspans*